

Hoa Đào Khuynh Quốc

Contents

Hoa Đào Khuynh Quốc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	47
8. Chương 8	54
9. Chương 9	64
10. Chương 10	72
11. Chương 11	80
12. Chương 12	87
13. Chương 13	94
14. Chương 14	98
15. Chương 15	105
16. Chương 16	112
17. Chương 17: End	120

Hoa Đào Khuynh Quốc

Giới thiệu

Nhiều năm trước, gặp mặt ở trên chiến trường một lần, hắc đem nàng khắc sâu vào trí nhớ. Vì nhìn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-dao-khuynh-quoc>

1. Chương 1

Nhiếp Thanh Lan mười sáu tuổi thì lần đầu tiên theo cha ra chiến trường, Tư Không Thần cũng đi. Nhưng mà nàng ngay lập tức được mặc áo giáp, đầu đội trụ mạo giấu mình trong đại quân của Nhiếp Hoàng, mà Tư Không Thần thì trở cổ găng trở thành quân tiên phong, trú mình ở đại quân tiền tiêu.

Trận chiến ấy, bọn họ đánh cho tan tác đội quân du mục của dị tộc đã quấy rối nhiều năm.

Sau khi đại chiến chấm dứt, nàng nghe nói Tư Không Thần mất tích nhất thời khẩn trương, thân chinh cưỡi ngựa đi tìm hắn.

Con ngựa của nàng và Tư Không Thần cưỡi đều là do phụ thân Nhiếp Hoàng của nàng tự tay lựa chọn, cho nên lấy tên cũng cùng nhau. Một con gọi là Lăng Vân, một con gọi là Chí Khí. Bởi vì hai con ngựa này bình thường đều ở cùng nhau cho nên nàng luôn hi vọng Lăng Vân đã có một đồng bạn tốt.

Chạy vội một hồi vẫn không thấy tung tích của Tư Không Thần, giữa chiến trường mênh mông khắp nơi chỉ có thi thể mà thôi.

Nàng gấp đến độ quên cả quy củ, gọi lớn tên hắn: “Tư Không Thần! Tư Không Thần!”

Sau lưng đột nhiên có tên bay đánh tới, lập tức bắn trúng bả vai nàng, nàng cúi rạp người nằm phục xuống lưng Lăng Vân thúc ngựa xoay người lại thì thấy cách đó không xa một tên dị tộc đang giương nỏ nhắm ngay vào mình.

Mắt thấy mũi tên thứ hai sẽ bắn tới, nàng sinh liều, chẳng những không chạy mà còn giục ngựa xông tới tên dị tộc kia.

Người nọ kinh ngạc, không nghĩ nàng lại liều mạng như vậy liền lập tức bắn mũi tên thứ hai ra.

Nhiếp Thanh Lan sớm có chuẩn bị, vừa giục ngựa, trường kiếm trong tay đã được rút ra, vung kiếm tránh mũi tên sau đó hung hăng đâm vào lồng ngực người kia.

Đây là lần đầu tiên nàng giết người, giết được gọn gàng, không chút nương tay, chỉ vì trong lòng nàng, kẻ dị tộc có thể đã sát hại Tư Không Thần.

Nhưng giết người xong nàng cũng không còn hơi sức nữa. Thân thể cho dù mặc áo giáp nhưng mũi tên đã xuyên qua khe hở, đâm vào da thịt nàng.

Nàng chán nản thống khổ nhìn lại chiến trường, đang lúc tuyệt vọng thì một con hắc mã chợt như gió lốc vọt tới bên nàng cạnh nàng, một người từ trên ngựa nhảy xuống đỡ lấy nàng đang chuẩn bị rơi từ trên lưng ngựa xuống đất.

“Thanh Lan, người trúng tên rồi hả? Chớ lộn xộn! Ta đưa người về!”

Đột nhiên nghe được giọng của Tư Không Thần, nàng lập tức yên tâm, mềm nhũn ôm lấy cổ ngựa, mỉm cười với hắn: “Người còn sống? Thật tốt, ta cho là người đã chết trước bỏ lại ta rồi?”

Trong lòng hắn chấn động nhìn nàng, nhẹ tay nắm lấy mu bàn tay nàng, dịu dàng nói: “Yên tâm, hai chúng ta như tuyệt thế song bích của Tư Không Triều, sẽ không bao giờ tách ra.”

*

Hai chúng ta như tuyệt thế song bích của Tư Không Triều, sẽ không bao giờ tách ra.

Những lời này đã khắc sâu trong lòng nàng gần mười năm, nàng vẫn hết lòng tuân thủ những lời này của hắn, kiên cường mà sống tốt, vì giấc mộng này mà không tiếc hi sinh tất cả. Mà nay... Những lời này đã thành chuyện cười.

Vì xe ngựa lắc lư nên khiến Nhiếp Thanh Lan trong đêm khuya chợt thức tỉnh, không có thói quen ở bên trong buồng tối, nàng vén một góc rèm xe lên hỏi: “Đến đâu rồi?”

“Tướng quân, trước mặt chính là biên cảnh hai nước rồi.” Thuộc hạ trả lời.

Hôm nay là ngày nàng rời Tư Không Triều đến Huyết Nguyệt, từ sáng sớm nàng đã lên đường, không từ già Tư Không Thần nữa, thậm chí không muốn tiếp nhận đội ngũ đón tiếp long trọng của Huyết Nguyệt Quốc, chỉ mang theo mười mấy người lặng lẽ rời đi.

Biên cảnh của Huyết Nguyệt cùng Tư Không Triều có một khối bia đá xanh khắc tên Tư Không Triều vừa khắc tên Huyết Nguyệt Quốc.

“Dừng lại ở cột mốc biên giới một chút.” Nàng nhỏ giọng nói.

Đoàn xe ngừng lại, nàng xuống xe, khối đá kia nàng đã từng xem qua mấy lần, cột mốc biên giới đã đứng ngay trước mặt.

Quá khứ, mỗi lần đánh nhau với Huyết Nguyệt xong, nàng đều đi dò xét biên cảnh, nơi phân định biên giới hai nước tất nhiên nàng phải tới.

Đưa ngón tay ra nhẹ nhàng chạm tới bia đá xanh, cảm giác thô ráp cùng lạnh lạnh sao hôm nay lại xa lạ vậy? Có phải vì từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ liên quan đến nó nữa...

Tham luyến, đưa ngón tay đến nơi có khắc hai chữ Tư Không, nàng cắn mạnh môi, đột nhiên rút tay về cũng không quay đầu lại nữa lên xe ngựa ngồi, hạ lệnh: “Đi thôi!”

Bánh xe lại cọt két chuyển động, cách cột mốc biên giới không xa có đoang người Huyết Nguyệt tới nghênh đón nàng.

“Nhiếp Tướng quân, bọn ta phụng mệnh Thừa tướng, đứng tại đây đón ngài.” Một người dáng vẻ quan văn, đứng đầu đội ngũ cung kính mở lời trước tiên.

Nàng không xuống xe, chỉ ở bên trong xe trả lời: “Muốn tiếp nhận ta như thế nào? Kiểm tra sao?”

Quan văn cười nói: “Tướng quân, ngài nói đùa. Thừa tướng có lệnh, Tướng quân lần đầu tiên về nước, là về cố thổ tiếp nhận ngôi Hoàng Đế. Bọn ta phụng mệnh ngài, tuyệt đối không có cho bất kỳ chậm trễ cùng sơ sót nào. Chỉ là xe ngựa đã chuẩn bị tốt, xin hỏi Tướng quân có thể đi giá sang bên này?”

Đã vào lãnh thổ Huyết Nguyệt Quốc tất cả nên mặc cho người ta an bài. Vì vậy Nhiếp Thanh Lan xuống xe ngựa Tư Không Triều, liền thấy cách đó mấy bước là một cỗ xe ngựa xa hoa, có một đội binh lính bảo vệ bên cạnh.

Nhưng mà dù có hoa lệ đến mấy thì trong mắt nàng cũng chẳng có gì đặc biệt, đó chẳng qua là chiếc xe ngựa chở nàng đến nơi mà nàng chưa biết mà thôi.

Nàng bước tới, Phó tướng Dương Phạm đã theo nàng nhiều năm không nhịn được kéo nàng lại: “Tướng quân, bên trong xe ngựa nhỏ có bấy...”

Nhưng nàng đẩy tay của hắn ra, nhàn nhạt nói về: “Muốn chết, ta có thể có trăm ngàn kiểu chết, ta tin vào sự chân thành của Lý Thừa Tướng, tất nhiên hắn sẽ không dùng cách này để hại ta.” Dứt lời, liền lên chiếc xe ngựa kia.

Trên xe ngựa rộng rãi, có hai vị cung nữ đang quỳ trong xe, thấy nàng lên vội quỳ rạp xuống, nói: “Xin tướng quân thay quần áo.”

Nàng ngẩng ra, nhìn trên xe đã có một chồng quần áo hoàn toàn mới: “Y phục cũng phải đổi sao?”

Một cung nữ giải thích: “Thừa tướng nói, chuyện đổi quần áo có thể làm khó Tướng quân, nhưng nếu Tướng Quân mặc quần phục của Tư Không Triều vào cung chỉ sợ gây xôn xao trong triều, về sau cư xử sẽ bất lợi. Khuyên Tướng Quân nên lại uất ức, trước hết thay quần áo rồi đi.”

Nhiếp Thanh Lan thở dài, không thể không nói Huyết Nguyệt Thừa tướng Lý Thừa Dục nghĩ quả thực chu đáo. Nàng bây giờ là toàn thân quân phục Tư Không Triều, như vậy mà nhập cung không giống Nữ Hoàng hồi triều, giống như nguyên soái nhập cảnh đàm phán thì đúng hơn.

“Như vậy thì đổi thôi.” Nàng thỏa hiệp.

Hai người cung nữ trái một phải một rón rén đứng lên, một giúp nàng gỡ trang cài tóc để chải đầu lại, một giúp nàng thay quần áo.

Nàng từ trước đến giờ không được người khác phục vụ, cho dù sống ở trại lính mười năm, cùng làm bạn với nam nhân cũng không giống trước mặt hai tiểu cung nữ này cởi đai lưng cởi áo mà cảm thấy lúng túng, ngượng ngùng.

“Chỉ đổi áo ngoài là được, mặt... thì thôi vậy.” Nàng nói yêu cầu duy nhất, cung nữ không thể làm gì khác hơn là làm theo.

Cho đến khi tất cả đều dọn dẹp thỏa đáng, một cung nữ nhỏ giọng nói: “Tướng quân, trang sức của ngài... Có thể đổi không ạ?”

Nàng cúi đầu, phát hiện người cung nữ kia nhìn đôi vòng ngọc trên cổ tay nàng. Vòng ngọc xanh biếc, trên đó có khắc ký hiệu Hoàng Gia Tư Không Triều, được chạm trổ tinh tế trông rất sống động từ thợ khéo nhất Tư Không Triều. Đây chính là quà tặng mà Tư Không Thần tặng nàng khi nàng giúp hắn lên ngôi vị Hoàng Đế.

“Cái này không cần phải đổi.” Nàng đem cổ tay giấu sâu vào ống tay áo.

Cung nữ có chút khó khăn nói: “Nhưng mà quần áo và đồ trang sức của tướng quân đều là Thừa Tướng đại nhân giao phó đặt mua, nô tì không muốn vứt bỏ bất kỳ cái gì, sợ Thừa Tướng trách tội...”

Nhiếp Thanh Lan cầm đôi vòng tay bằng vàng trong mâm tiện thể đeo vào cổ tay mình, lạnh lùng nói: “Như thế cũng không thể trách tội người đừng không?”

Cung nữ kinh ngạc lặng lẽ liếc nhìn nàng một cái, vội vàng cúi đầu, cũng không dám nói gì.

Một cung nữ khác đưa một cái gương sáng chói ra cho nàng soi: “Tướng quân, đã tốt hơn.”

Tấm gương kia mài bằng thủy tinh, cực kỳ bóng loáng sáng rõ, soi sáng toàn bộ gương mặt người. Nhìn mình trong gương, Nhiếp Thanh Lan không khỏi ngây người... Đây là nàng sao?

Trong quân đội, nàng không có thời gian tỉ mỉ chăm sóc nhan sắc mình, chỉ có lúc đi đánh giặc thỉnh thoảng đến bên bờ sông rửa mặt mới có thể nhìn xuống bóng nước đang soi gương mặt mình. Nàng biết mình vẫn có chút vẻ thủy mị, nhưng giờ phút này đây, người trong gương không chỉ như hoa đào mà càng giống đoá hoa mẫu đơn đang nở rộ diễm lệ.

Tóc mây được búi cao, cài trâm hoa, được trang điểm tỉ mỉ đã biến nàng thành một nữ nhân mang khí chất quý tộc nho nhã. Nếu không biết nàng ai có thể nghĩ nàng đã từng trên chiến trường đánh tan trăm vạn quân địch, hiệu triệu được mười vạn binh Thanh Long Tướng quân?

Nhưng lớp phấn mỏng không che giấu được gương mặt đang tái nhợt huyết sắc, có vẻ như mất tinh thần, tình hình này thì làm sao có thể đối mặt với chuyện ngày sau được?

Nàng ngồi ngay ngắn lại, xoay người lại hỏi: “Nơi đây cách Hoàng cung Huyết Nguyệt xa lắm không?”

“Ngồi xe ngựa đi ba ngày. Nhưng mà Thừa tướng đại nhân đã chuẩn bị một tòa hành cung gần đây cho ngài, tối nay ngài sẽ nghỉ ngơi ở đó. Thừa Tướng cũng sẽ đến đây bái kiến.”

“A.” Hôm nay nàng nghe hai chữ “Thừa Tướng” hơi nhiều, không nhận được tò mò với người tên là Lý Thừa Dục này.

Nhìn hần an bài một phen đủ để biết hần là người cực kỳ tinh ý. Từ lúc nàng cùng Tư Không Thần nhận được một phong thư của Lý Thừa Dục, thật ra nàng cũng đã tràn đầy hiểu lầm cùng tò mò rồi.

Theo tin báo, Lý Thừa Dục ước chừng ba mươi tuổi, có thể lên làm thể lên làm Thừa tướng của một nước thật là chuyện kỳ lạ và truyền kỳ. Không biết trước đây người này có lai lịch như thế nào, chỉ nghe nói hần từng ở trong quân doanh làm chức phó tướng nho nhỏ. Sau lại bởi vì lập được công trận được Binh Bộ Thượng Thư Huyết Nguyệt nhìn trúng, đưa tay vào cất nhắc rồi rất nhanh ngồi vào vị trí Binh Bộ Thị Lang.

Nữ Hoàng bệnh nặng, nội bộ mấy phen lục đục, người người cũng biết tranh đoạt ngôi Hoàng Đế rất khó vì tất cả đều không phải là con cháu của Nữ Hoàng. Như vậy cũng chỉ có thể tranh quyền Nhiếp Chính. Nhưng Nữ Hoàng trước khi lâm chung đã đem vị trí Thừa Tướng trao cho Lý Thừa Dục, người chẳng mấy

ai chú ý. Hơn nữa trong Thượng Thư sáu Bộ thì có năm vị tiến cử hần. Kết quả, hần trở thành người dưới một người, đứng trên vạn người.

Theo lý, hần làm Thừa tướng nên toàn lực khống chế toàn bộ quyền lực, nhưng chuyện hần làm đầu tiên lại là tìm huyết mạch Hoàng gia. Sau khi biết thân phận của nàng liền đích thân viết thư xin nàng về Huyết Nguyệt Quốc để lên ngôi.

Ý định như vậy, đối với người thường nhìn vào thì coi như không phải là kẻ điên cũng là người không thể tưởng tượng nổi. Tư Không Thần cùng nàng cũng đã từng hoài nghi trong hồ lô của Lý Thừa Dục bán thuốc gì. Nhưng mỗi hàm thư của Lý Thừa Dục đều viết hết sức thành khẩn, hơn nữa cũng đã ba lượt phái đặc sứ đến Tư Không Triều thương nghị chuyện này.

Tư Không Thần từng cảm khái nói: “Xem ra Lý Thừa Dục này thật sự là vì Huyết Nguyệt Quốc tận tâm tận lực, một đời làm trung thần. Như Khổng Minh tiên sinh thời Tam Quốc cù cung tận tụy, có chết cũng giữ khí phách.”

Nhưng nàng vẫn còn nghi ngờ, “Ngộ nhờ hần là đồ đại gian đại ác, giả nhân giả nghĩa thì sao?”

“Vây... thì người cần tự mình thẩm tra rồi.” Tư Không Thần nói cứ như vậy định ra con đường phía trước cho nàng.

Hôm nay, nàng rốt cuộc cũng sẽ gặp mặt Lý Thừa Dục, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Từ trước tới giờ nàng đã quen phát ra hiệu lệnh trong quân đội, không cần xem sắc mặt của ai, cũng không cần đầu óc lục đục quá nhiều như lũ quan văn. Người duy nhất khiến cho nàng hao tổn tâm tư chỉ có một người duy nhất là Tư Không Thần mà thôi. Hết nhiệm vụ phải quan tâm đến người kia xem ra lòng nàng có một khoảng trống, mỗi lần mượn ánh trăng hoặc mượn rượu tri kỷ để che bao nhiêu nỗi sầu trong lòng nàng.

Hôm nay đang ở nơi khác, tất cả đều xa lạ, đối mặt với Lý Thừa Dục nàng nên lấy gì để che giấu lòng mình khỏi bị một kẻ tài trí như hần nhìn thấu?

Hành cung Huyết Nguyệt rõ ràng bỏ tâm tư vào xây dựng lên vì Nữ Hoàng. Bên trong Hành cung đều lấy màu trắng làm chủ đạo, tạo hình tinh xảo, tôn quý mà không xa hoa, diện tích không rộng lắm. Nhìn từ xa xa đã thấy có binh lính canh giữ có thể nhìn thấy được bảo vệ rất thâm nghiêm.

Nhiếp Thanh Lan và Huyết Nguyệt chinh chiến nhiều năm, năm đó nàng tuyệt không nghĩ tới mình sẽ có một ngày lại ngồi trên xe ngựa của Huyết Nguyệt tiến vào Hoàng Cung.

Xuyên qua cửa sổ buồng xe, nàng lặng lẽ quan sát binh sĩ hai bên đường, chỉ thấy mỗi binh lính đều mang một vẻ mặt nặng nề như lâm phải đại địch. Nàng không khỏi âm thầm cười khổ, trong lòng binh lính tất nhiên sẽ xem nàng như kẻ thù, hận không thể đâm chết nàng. Nhưng hôm nay lại phải bảo vệ cho nàng, khó trách họ không tình nguyện như vậy.

Đi tới cửa cung, xe ngựa không được vào, hai cung nữ muốn đỡ nàng xuống nhưng nàng khoát tay tự mình mở cửa xe nhảy xuống.

Làn váy hơi dài, không giống quân phục đơn giản thường ngày nên nàng phải cẩn thận mới không dẫm phải mép váy mà ngã. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy có bảy tám vị quan viên đang đứng ở cửa cung, kể cả vị quan văn đã nghênh đón mình lúc trước. Tất cả đều chỉnh tề, đồng thời khom người cúi hành lễ với nàng: “Tham kiến Nhiếp Tướng Quân.”

Chưa chính thức tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, thân phận của nàng vẫn là Nhiếp Tướng Quân, điều này nàng cũng không thấy lạ.

“Chư vị đại nhân không cần đa lễ, Thanh Lan bây giờ còn là người ngoài, nghi lễ Huyết Nguyệt một mực không biết, nếu có đắc tội, có chỗ tiếp đón không được chu đáo, xin hãy tha lỗi.” Nàng khẽ cúi đầu đáp lễ, chợt nghe bên tai có tiếng rút bội kiếm quen thuộc, hình như có ai đó đang rút kiếm ra.

Nàng theo thanh âm nhìn sang, chỉ thấy một người nam tử trung niên đang cúi đầu, một cánh tay đang ở trong tay áo lục lọi thứ gì đó. Nhìn người nọ cẩn thận hàm răng, nàng lặng lẽ thu hồi ánh mắt, vén ống tay áo mình lên, móc ra chiếc dao đã theo mình hơn mười năm: Hoa Đào Dao uy danh vang xa, đưa cây

đao về phía trước, nàng lạnh nhạt nói: “Nếu ta đã thân là người Huyết Nguyệt mà giấu giếm đao kiếm là bất kính đối với thần dân. Chuôi Hoa Đào Đào này kính xin chuyển lên cho Lý Thừa Tướng, xin hẩn thay ta bảo quản để tỏ thành ý của ta.”

Hành động này của nàng khiến mọi người kinh ngạc, nhìn nhau chốc lát sau, vị quan văn đã nghênh đón nàng từ trước đứng ra nói: “Nhiếp Tướng quân không cần khách khí như thế. Thừa tướng có lệnh, Nhiếp Tướng quân lúc chưa lên ngôi là bề trên, sau khi lên ngôi sẽ đứng đầu chúng thần, không người nào có thể dám bất kính với ngài, càng không thể để ngài giao nộp binh khí được.”

Nàng vẫn đưa đao ra: “Lý thừa tướng lễ độ, ta cũng vậy, không thể quá không hiểu nhân tình. Chuôi đao này, năm đó ở trên chiến trường là bạn cùng sống chết với ta, ngay cả chặt đứt tay chân ta cũng không thể vứt bỏ. Nhưng hôn nay ta nếu đã quyết định giao ra liền không thay đổi, kính xin các vị hiểu nỗi khổ tâm của ta.”

Mấy người đối diện lại liếc nhìn nhau, khóe mắt dư quang của Nhiếp Thanh Lan nhìn thấy trong y phục của tên kia, cánh tay đã buông đao ra.

Đao của nàng rốt cuộc bị nhận lấy, vị kia quan văn cung kính nói: “Tại hạ là Lễ Bộ Thị Lang Vương Tử Lâm, tướng quân có bất kỳ yêu cầu nào có thể truyền gọi tại hạ. Hiện tại trước tiên xin đưa Tướng Quân vào cung nghỉ ngơi chốc lát, Thừa Tướng đang không ngừng vó ngựa từ kinh thành chạy đến, sau đó sẽ ra mắt tướng quân.”

“Đa tạ.” Nhiếp Thanh Lan gật đầu một cái, đi theo bọn họ đi vào hành cung.

Đi ra hơn mười bước sau, nàng loáng thoáng nghe được sau lưng có người nói một câu: “Ngụy đại nhân, người phải đẩy Thừa Tướng vào bất nghĩa sao?”

Sau đó, hình như có tiếng thở dài mơ hồ bên tai.

Nàng không dừng lại mà bước nhanh lên phía trước.

Hôm nay đi đường quá dài nên suy nghĩ của nàng có chút rối loạn, phải nghỉ ngơi rồi.

*

Ở trong hành cung dùng bữa cơm đầu tiên ở Huyết Nguyệt, điều khiến Nhiếp Thanh Lan kinh ngạc là những món ăn này đều là khẩu vị của Tư Không Triều. Thức ăn không xa hoa, chỉ là những món ăn đơn giản, bên cạnh là bầu rượu đã được rót ra cũng chính là loại rượu thường thấy ở Tư Không Triều có tên gọi là rượu “Kính vạn hồng”.

Nàng gọi cung nữ tới hỏi, cung nữ trả lời: “Đầu bếp nấu ăn là người do Thừa Tướng sai người sang mời từ Tư Không Triều tới, rượu cũng là từ Tư Không Triều mang sang. Thừa Tướng nói hai nước ăn uống có chút không giống nhau, sợ Tướng Quân trong lúc nhất thời không thích ứng được. Cho nên mới nấu theo khẩu vị của ngài.”

Nhiếp Thanh Lan không thể không bội phục Lý Thừa Dục rồi. Một người có thể làm việc có dụng tâm như thế, dù hẩn là đồ đại gian đại ác cũng khó mà làm được.

Dùng cơm xong, Lễ Bộ Thị Lang Vương Tử Lâm lại đi vào: “Tướng quân, ngày mai ngài sẽ phải vào ở Hoàng Cung, có chút cung quy và quốc pháp của Huyết Nguyệt, tiểu thần nói trước cho ngài.”

Về mặt nàng nghiêm túc, ngồi thẳng dậy: “Vương đại nhân, thỉnh giảng.”

“Huyết Nguyệt Quốc từ trước đến nay đều là Nữ Hoàng trị quốc, nam thần vì tránh tị hiềm, ra vào hoàng cung tất nhiên phải do bề hạ đặc biệt cho phép mới có thể. Cho nên, nếu có ngoại thần không có chỉ dụ tự tiện vào Hoàng Cung, Nữ Hoàng có thể trị tội đối phương tử tội.

“Nữ Hoàng Huyết Nguyệt Quốc nếu có hôn phối cần phải thông qua trọng thần hợp nghị thông qua người được chọn mới có thể. Nếu không, cho dù là người bề hạ chọn cũng không thể cưới được.”

Nhiếp Thanh Lan cười cười: “Nếu như Nữ Hoàng cả đời không cưới thì sao?”

Vương Tử Lâm sững sờ: “Không cưới? Đó cũng là vạn lần không được.”

“Vì sao?”

“Nữ Hoàng nếu không cưới sao có người thừa kế? Cho nên Nữ Hoàng trước ba mươi tuổi nếu như không chọn ai được thì chúng thần sẽ tự mình chọn Hoàng Phu để có huyết mạch cho Huyết Nguyệt Quốc.”

“Xem ra làm Nữ Hoàng thật rất không tự do.” Nàng cười khổ nói.

“A, đúng rồi.” Vương Tử Lâm chợt nhớ tới một chuyện: “Các vị công chúa đều mang tên nước, trong tên đều có chữ “Nguyệt”. Tổ tiên của tướng quân là công chúa lưu lạc ở Tư Không Triều tức là Linh Nguyệt Công Chúa. Mặc dù nàng từ nhỏ lớn lên ở Tư Không Triều, nhưng khi trở về nước nhận thân nhân cũng lấy tôn xưng là Linh Nguyệt. Cho nên về sau khi tướng quân lên ngôi cũng không thể mang họ Nhiếp. Họ của Hoàng tộc Huyết Nguyệt là họ Cung, các đại thần trong triều cho là Điện Hạ nên đổi tên là Cung Lan Nguyệt.”

“Cung Lan Nguyệt?” Nhiếp Thanh Lan cười thầm, “Nhiếp Thanh Lan, cái tên này ta đã gọi hơn hai mươi năm, đột nhiên muốn ta đổi tên, thật đúng là không quen, cảm giác giống như là đang gọi người khác.”

Ngoài cửa điện, chợt có một trận gió nhẹ thổi vào làm ánh nến lắc lư mấy cái, tiếp đó hai bóng hình từ xa đi vào trong điện. Một giọng rất thanh tao như ánh trăng và trầm tĩnh vang lên...

“Đúng là Thanh Lan vẫn hơn Lan Nguyệt. Tướng Quân không phải theo lệ thường mà lên ngôi thì tên cũng không cần theo lệ thường mà mang. Vương đại nhân, không phải chuyện này đã bàn qua rồi sao? Sao còn phiền nhiễu đến tướng quân?”

Hắn vội vàng xoay người lại: “Thưa tướng, là mấy vị Hầu gia lệnh tiểu thần...”

Nhiếp Thanh Lan không còn lắng nghe Vương Tử Lâm nói nữa, nàng chỉ nhìn thẳng tới hai vị đang đi tới cửa điện kia.

Hai người kia, một là nam tử ngăm đen to con cao lớn giống như cột chống trời, một người khác mặc trường sam màu lam, gầy guộc như cành mai mùa đông.

Vì hai người không liền tiến vào trong điện nên nàng không thấy rõ mặt, nhưng trực giác đã nói cho nàng biết ai là Lý Thừa Dục.

Nàng đứng lên, đối mặt với nam tử mặc áo lam kia, thẳng lưng bước tới, dùng giọng rất khẳng định gọi: “Lý Thừa Tướng.”

Hình như khoe môi nam tử áo lam vừa cong lên rồi hạ xuống, cất bước vào ngưỡng cửa thật cao đi vào.

Trong điện ngọn đèn dầu lạc mặc dù sáng ngời, nhưng trong chớp nhoáng dường như ánh sáng đã bị che đi mất khiến cho Nhiếp Thanh Lan không khỏi hít thở không thông.

Vị Lý Thừa Dục trước mặt này hoàn toàn ngoài dự đoán của nàng, theo tin thu thập trước thì nàng vẫn cho rằng Lý Thừa Dục tối thiểu phải hơn ba mươi tuổi. Nhưng giờ nhìn lại mới thấy hình như chỉ khoảng hai sáu hai bảy tuổi, xấp xỉ bằng tuổi nàng.

Không biết có phải vì ánh đèn hay không mà da hắn cực kỳ trắng, mũi cao vút.

Mắt so với người bình thường sâu hơn rất nhiều khiến cho khuôn mặt của hắn vô cùng có đường nét, cực kỳ tuấn tú.

Điều khiến nàng dễ dàng bắt gặp nhất là ánh mắt của hắn hoàn toàn khác người, mỗi lần hắn khẽ chớp hàng mi cong như cánh bướm dài thì như có một mảnh ánh sáng màu vàng mở ra từ đôi mắt hắn.

“Tướng quân một mình đường ở xa tới, thật cực khổ.” Lý Thừa Dục chậm rãi mở miệng, lại còn giọng nói khiến cho người ta vô cùng thoải mái. Hắn đứng cách nàng ba bước, không gần không xa, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Làn giáp mặt đầu tiên này khiến cho nàng sinh ra cảm giác tốt đẹp với hắn.

Vì hắn tiến vào, hình như trong lòng Vương Tử Lâm vẫn còn băn khoăn nhưng vẫn lui lại về phía cửa mấy bước: “Tiểu thần cáo lui trước.”

“Vương đại nhân cũng cực khổ.” Lý Thừa Dục khẽ gật đầu, phân phó tên nam tử to con đứng cạnh mình: “Thiết Hùng, người đứng ở cửa chờ ta.”

Nam tử kia đáp một tiếng, theo Vương Tử Lân ra ngoài.

Cửa điện đóng một cái, hần đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt nàng: “VI thần tham kiến Điện Hạ.”

Nhiếp Thanh Lan cả kinh, vội vàng đưa tay đỡ: “Thừa Tướng đại nhân vì sao phải đại lễ như vậy? Ta bây giờ còn chưa khôi phục danh phận, thật sự không nhận nổi cái quỳ này của Thừa Tướng.”

“Điện Hạ chịu đến với Huyết Nguyệt lúc nguy nan, không kể hiềm khích lúc trước. Về nước đưa tay là giúp đỡ đã đủ nhận lễ lớn của vi thần rồi.” Lý Thừa Dục khẽ ngẩng mặt lên, lúc này khoảng cách hai người chỉ là một thước, Nhiếp Thanh Lan nhìn rõ đôi mắt của hần, màu sắc con ngươi quả nhiên là màu hoàng kim.

Nàng không khỏi kinh ngạc, bật thốt lên: “Người là người ngoại bang?”

Lý Thừa Dục cười nhẹ, trong nụ cười không lộ ra vẻ khổ sở: “Mẹ đẻ của thần là người Huyết Nguyệt nhưng cha đẻ thì không phải.”

Nhiếp Thanh Lan ý thức được vấn đề này đã đề cập đến chuyện riêng của người ta, không tiện nói chuyện nhiều lập tức chuyển đề tài: “Ta mới tới Huyết Nguyệt, đối với chuyện nhân tình lễ thói ở nơi này không hiểu rõ, mong Thừa Tướng đại nhân giúp đỡ nhiều.”

Chậm rãi đứng dậy, lấy trong tay áo ra một đồ vật đưa cho nàng, chính là chuỗi Hoa Đào Đào.

Nàng nhìn hần: “Thừa tướng, đây là ý gì?”

“Còn đây là vật quý của Điện Hạ, cũng là vũ khí phòng thân, về sau còn giúp người nhiều.” Hần khẽ mỉm cười, nụ cười hần áp áp như thủy triều làm ấm cả người, khiến cho nàng ngẩn người ra.

“Điện Hạ, xin trước tiên thu hồi chuỗi Hoa Đào Đào này, không cần hành động theo cảm tình. Trong Huyết Nguyệt Quốc có đủ loại thế lực phức tạp, cho dù là thần có nỗ lực cũng không thể bảo vệ Điện Hạ mọi lúc. Điện Hạ muốn thần an tâm trước hết không cần coi nhẹ phòng bị.”

Lời của hần cực kỳ thành khẩn cũng càng làm cho Nhiếp Thanh Lan vốn trong lòng nghi ngờ càng sâu hơn rất nhiều. Nàng chậm rãi vươn tay, nhận lấy chuỗi Hoa Đào Đào.

Lý Thừa Dục thở dài một hơi, đưa tay ra mời: “Điện Hạ, xin trước hết ngồi xuống, vi thần có thật nhiều chuyện muốn cùng bàn bạc với người.”

“Là chuyện Vương đại nhân nói?” Nàng cùng hần ngồi đối diện nhau. Khoảng cách gần như vậy có thể nhìn thẳng đối phương, đôi mắt hoàng kim của Lý Thừa Dục tựa như một đầm nước sâu trong suốt tĩnh lặng, nàng chưa từng thấy qua đôi mắt nào như vậy. Nhưng mà nếu hần đã từng một bước vượt qua bao khó khăn, đánh địch bốn phương mới ngồi được vào chỗ này thì hần làm sao có thể giữ được trái tim trong sáng tinh khiết đây?

Lý Thừa Dục dường như không cảm giác được nàng đang tỉ mỉ quan sát mình, mày khẽ nhíu lại: “Chuyện Vương đại nhân nói là chuyện nhỏ, mà chuyện thần muốn nói là đại sự. Điện Hạ phải nghe kỹ bởi nói không chỉ liên quan đến sự an toàn của Điện Hạ mà còn liên quan đến tương lai của Huyết Nguyệt.”

Nghe hần nói trịnh trọng như thế, Nhiếp Thanh Lan phục hồi lại tâm thần, nghiêm túc nghe những lời hần nói tiếp theo.

Vì vậy, Lý Thừa Dục bắt đầu nói liên tục: “Thần hiểu rõ ở Tư Không Triều, lời nói của Hoàng Đế là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng tại Huyết Nguyệt, phàm là các vị Hầu gia có công sẽ được nắm giữ một phần quyền. Lại Bộ Thượng Thư Hà Duy Nhân nhận nuôi một đám vừa tham tiền vừa có thế. Miền biên thủy Tây Sơn có sơn tặc hoành hành, không ngừng quấy phá dân chúng. Có thể nói là, tiên đế để lại một cục diện thật rối rắm, thần không có quyền lực trong tay muốn đỡ tòa nhà đang nghiêng này thì thật là khó khăn. Cho nên thần cần Điện Hạ giúp thần.”

Nhiếp Thanh Lan bình tĩnh nhìn hần, đối với chuyện lần đầu tiên gặp mặt, hần đã đem toàn bộ sự việc khó khăn nói thẳng ra khiến nàng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Lý Thừa Dục đã nhìn ra nàng đang kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Hôm nay thần nói rõ với Điện Hạ những chuyện này để hy vọng giữa chúng ta không có hiềm khích lẫn nhau, liên thủ để kháng địch. Huyết Nguyệt không thể dẹp yên thì nước láng giềng như Tư Không Triều tất sẽ dính líu. Thừa Dục bất tài không

dám nghĩ đến chuyện hai nước có thể đời đời bình an vô sự. Chỉ cần lúc thần sống có thể duy trì vài chục năm yên bình thì cũng coi như thần đã không phụ sự phó thác của Tiên Đế lúc lâm chung rồi.”

Nàng hít sâu một hơi, sau hồi lâu mới chậm rãi nói: “Tấm lòng Thừa Tướng như vậy quả thực là hiếm thấy. Nếu ta là đồng liêu với ngài sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ; nếu ta là thuộc hạ của ngài sẽ khom mình hành lễ. Hôm nay ta chỉ có thể kính ngài một ly rượu để bày tỏ sự kính trọng của ta với ngài.” Cầm ly rượu bên cạnh, kính cẩn đưa lên.

Đôi mắt hoàng kim của Lý Thừa Dục như có sóng xao động, cũng tự mình rót một ly rượu cùng uống với nàng.

“Uống qua ly rượu này, liền coi như là người cùng chí hướng rồi.” Nhiếp Thanh Lan để cái ly xuống, rồi nói: “Thừa tướng muốn ta làm điều gì?”

Con người sâu kín của hắn cũng đủ khiến cho người ta động lòng, càng khiến cho người ta yên tâm mà giao phó. Đôi môi như cánh hoa vì dính rượu mà sáng bóng: “Giờ thần không dám yêu cầu Điện Hạ làm gì, thần chỉ có thể cảm tạ Điện Hạ đã chịu đứng về phía thần. Sau này nếu có thể cùng Điện Hạ cùng tiến thoái, là thần dân Huyết Nguyệt ai cũng mang ơn ân điển của Điện Hạ.”

Nhiếp Thanh Lan mỉm cười: “Nếu là người mang cùng chí hướng thì Thừa Tướng không cần nói khách khí như vậy.

Ngài biết ta là người chỉ biết cưỡi ngựa nơi chiến trường, không học theo nỗi đáng về kệch cỡm kia, đi một đoạn đường bị người khác nâng lên đặt xuống đã mệt muốn chết rồi. Ngài coi như là bằng hữu đầu tiên ta quen ở Huyết Nguyệt, ở trước mặt mọi người muốn khách sáo thì khách sáo, nhưng nếu cùng một chỗ ta xin gọi ngài một tiếng “Thừa Dục”.

Sống lưng Lý Thừa Dục đột nhiên thẳng lên, vẻ cảm động lặng lẽ dâng lên trong đôi mắt hoàng kim rồi khẽ lặn xuống.

2. Chương 2

Nhiếp Thanh Lan cũng không phải là đơn thuần là kẻ ngu, cho dù không chân chính trải qua đấu đá nhưng cũng biết về đạo lý: “Đối với lời nói chỉ nói ba phần ý, không thể đưa ra hết lòng.”

Lần đầu tiên gặp mặt Lý Thừa Dục đối với nàng đó là lần giao chiến đầu tiên. Lần này là lần va chạm để mối quan hệ thêm gắn bó, rất dung hòa với nhau. Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, sự thật vẫn còn ẩn giấu khiến cho nàng tuyệt không thể lơ là.

Đầu tiên nàng giao binh khí tùy thân cho những thần tử Huyết Nguyệt mang địch ý với nàng, nhưng Lý Thừa Dục lại xảo diệu đem binh khí trả nàng. Bất kể là theo ý hắn vì an toàn cho nàng hay trước mắt vẫn để cho nàng duy trì thân phận Nữ Tướng Quân Tư Không Triều để chuỗi Hoa Đào Dao này trở về tay nàng cũng không phải là vấn đề có thể xem thường.

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng rời hành cung tiến về phía kinh thành, tự dừng phát hiện những thuộc hạ của nàng vẫn cầm đao kiếm bảo vệ xe ngựa cho nàng nhưng lại đổi sang mặc binh phục của Huyết Nguyệt.

“Chuyện gì xảy ra?” Nàng nhỏ giọng hỏi phó tướng của mình là Dương Phàm.

Dương Phàm trả lời: “Đêm qua Lý Thừa Dục tới tìm chúng mạc tướng, nói nếu vẫn mặc y phục của Tư Không Triều sau khi tiến vào kinh thành sẽ trở thành cái bia công kích của kẻ khác. Quân lính Huyết Nguyệt bảo vệ tại chính đất nước của mình sẽ không cảnh giới cao, cho nên thay đổi y phục là cần thiết. Mạc tướng thấy hắn nói cũng có đạo lý nên đồng ý.”

Nhiếp Thanh Lan không nói gì nữa, xa xa có thể thấy Lý Thừa Dục đang ở đội ngũ đầu tiên, hắn không tới nói chuyện với nàng nữa. Đợi tất cả người ngựa chuẩn bị xong, đoàn xe chậm rãi đi về phía kinh thành Huyết Nguyệt.

Lần này nàng tới Huyết Nguyệt có yêu cầu lớn nhất đó là: “Tất cả gián lược”. Điều này không chỉ vì bản tính nàng chán ghét xa hoa lãng phí và hào hoa phô trương mà đúng dịp là quốc tang của Huyết Nguyệt,

thân phận của nàng khá đặc thù, nếu lúc này mà giống trống khua chiêng vào kinh tất nhiên sẽ khiến nhiều người ghét.

Nhưng cố làm ra vẻ bình thường như vậy nhưng cả đoàn trăm người vẫn gây chú ý cho người dân.

Sau khi tiến vào kinh thành, nàng nghe được bách tính hai bên đường bàn tán âm ỉ, thậm chí có người nào nghe được tin tức người ngồi trong xe là nàng liền từ bàn tán thành xôn xao. Cho đến có người kích động.

“Nàng là người của Tư Không Triều, nghe nói còn là người thân mật với Hoàng Đế Tư Không Triều, sao có thể trở thành Nữ Hoàng của Huyết Nguyệt chúng ta?”

“Coi như nàng có huyết mạch của Huyết Nguyệt Hoàng tộc nhưng trong lòng nàng đã có họ Tư Không rồi, không nên trở về!”

“Nữ nhân này đã giết chết bao nhiêu người của Huyết Nguyệt chúng ta? Sao nàng còn có lá gan vọng tưởng làm Nữ Hoàng của chúng ta?”

Nhiếp Thanh Lan mỉm cười ngồi trên ghế trong buồng xe nghe Dương Phàm đang phân phó thủ hạ của mình: “Chuẩn bị không để cho quá nhiều người chen trước cửa xe ngựa.”

Đúng lúc này lại có rất nhiều người cưỡi ngựa từ xa chạy tới, có người lớn tiếng nói: “Chiêm Hoa phụng mệnh, ở chỗ này chờ đón Nhiếp Tướng quân.”

Lý Thừa Dục vốn đứng ở đầu đoàn chẳng biết từ lúc nào đã đứng gần xe nàng, nhàn nhạt trả lời: “Làm phiền Chiêm Tướng quân.”

Vì vậy, đoàn xe của Nhiếp Thanh Lan bị mấy trăm tên lính tráng bao vây tứ phía. Dân chúng mặc dù xúc động phần nộ nhưng theo tình hình vẫn biết cân nhắc lợi hại, chỉ dám mở miệng chứ không ai dám tiến về phía trước.

Đoàn xe vẫn vào bên trong hoàng cung, sau hai tầng cửa cung mới dừng lại.

Lý Thừa Dục tự mình mở cửa xe, chờ đón Nhiếp Thanh Lan: “Điện Hạ, nơi này chính là nhà sau này của ngài.”

Hắn yên lặng, giữ câu sau không nói ra với nàng.

Sau này là nhà? Nàng chưa từng nghĩ tới phải coi một tòa hoàng cung là nhà. Nếu nhớ lại từng có một giấc mộng đã qua rất xa vời rằng nàng ở Tư Không Triều, sống trong cung, cùng làm bạn với hắn cầm tay đến giai lão. Không phải là ở đất nước lạ, hoàng cung lạ lắm, trong đó đầy kẻ xa lạ có thể nhìn thấy cả nước trên dưới hô hấp cũng nhìn ra tràn đầy địch ý.

Lý Thừa Dục nhìn thấy vẻ mặt nàng có vẻ hơi thẫn thờ, nhẹ giọng nói: “Điện Hạ xin chuẩn bị kỹ lưỡng, một lát nữa mấy vị Hầu gia cùng trọng thần cũng sẽ tới gặp Điện Hạ, Điện Hạ không cần e ngại gì hết nhưng không nên trở mặt với bọn họ. Mặc dù xin Điện Hạ hồi triều là ý kiến của thần nhưng tất cả bọn họ đều đồng ý. Lúc này Điện Hạ đã về triều, nếu làm khó dễ sẽ e gặp những chuyện không đáng.”

“Nếu đã lựa chọn con đường này, ta sẽ không hối hận.” Nàng nhẹ nhàng nói: “Người không phải cần phải lo lắng cho ta về bất kỳ điều gì, ta biết rõ cần đứng mực.”

Hắn nhìn nàng thật sâu trong chốc lát, cúi người nói: “Vây thần sẽ thay mặt dân chúng Huyết Nguyệt, trước tiên cảm tạ Điện Hạ đã đại lượng tha thứ.”

Nhiếp Thanh Lan lại cười một tiếng: “ Dân chúng Huyết Nguyệt có lẽ không cần biết ơn ta, bọn họ hận ta không ít hơn so với bọn quý tộc này đâu.”

Lý Thừa Dục khẽ lắc đầu: “Bọn họ bây giờ do ngu muội không hiểu, nhưng sau này nhất định có thể hiểu tấm lòng của Điện Hạ. Thần rất kính nể Điện Hạ, ngài đã biết rõ trên người bị mang bao nhiêu oán hận nhưng vẫn theo đuổi việc nghĩa, không chùn bước mà đến Huyết Nguyệt. Chỉ cần điều này thì người bình thường đã không thể làm được rồi.”

“Người cũng vậy, biết rõ gọi ta đến đây là khó khăn nặng nề nhưng vẫn làm. Sự dũng cảm kiên quyết của người cũng khiến ta kính nể.” Nói xong cảm thấy những lời này có chút giả tạo khiến nàng không khỏi nhìn nhau mà cười một tiếng.

“Thừa tướng đại nhân, Thượng Quan Hầu gia đến.” Cung nữ tới trước bẩm báo.

Mi tâm của hắc bào phủ lên một tầng mây đen: “Hắn tới gây sự.”

“Thượng Quan... Vinh?” Nàng đối với Huyết Nguyệt hoàng triều cũng không phải là không biết gì cả.

Ở Huyết Nguyệt có ba vị Hầu gia, theo thứ tự là Công Lân An, Thượng Quan Vinh cùng Đoan Mộc Cầu. Trong ba vị này, Công Lân An và Đoan Mộc Cầu là lão nhân trên năm mươi duy chỉ có Thượng Quan Vinh trẻ tuổi vừa kế thừa tước vị của cha.

Nghe nói trong ba vị Hầu gia, Thượng Quan Vinh là kẻ xảo trá thâm hiểm nhất, khó có thể đối phó. Nếu hắn là người đầu tiên vào cung để bá kiến nàng thì có thể khẳng định chắc chắn rằng chẳng phải việc vui.

“Điện Hạ, hôm nay ngài là người đứng đầu trong cung, có muốn gặp Thượng Quan Vinh hay không đều do ngài quyết định.” Lý Thừa Dục nhìn nàng.

Nàng không nghĩ ngợi quá nhiều: “Nếu người ta cố ý tới, thuận tiện thì mời vào thôi.”

Truyền lời xuống sau, chỉ chốc lát Thượng Quan Vinh đã đến, theo chế độ của Huyết Nguyệt, Hầu gia phải mặc áo màu xanh lá cây. Nhưng nhìn gương mặt kiêu ngạo, đôi mắt xéch nhìn xung quanh luôn lộ vẻ tà khí làm cho người ta không thoải mái. Mặc áo triều phục màu xanh lá cây càng lộ vẻ cợt nhả.

Hắn vừa vào viện môn, đầu tiên là nhìn Nhiếp Thanh Lan ra vẻ ngẩn người, sau đó quỷ quyết mà nói: “Ta thật không nghĩ rằng, Nhiếp Tướng quân khi cưỡi quân phục đổi thành nữ trang lại khuynh quốc khuynh thành như vậy.” Hắn vừa liếc nhìn Lý Thừa Dục: “Khó trách Thừa tướng liều chết muốn nỗ lực bảo vệ vị trí Nữ Hoàng này cho ngài.”

Nhiếp Thanh Lan đầu tiên nhìn thấy người này liền không có hảo cảm. Đối phương ném câu khiêu khích như vậy nàng cũng chỉ lạnh nhạt hưởng ứng: “Tôn phụ Thượng Quan Hầu gia từng cùng ta ở trên chiến trường có duyên gặp mặt một lần, lão hầu gia là người cẩn thận, làm việc đoan chính, là người khiến ta rất khâm phục.”

Thượng Quan Vinh nhíu mày một cái: “A? Vậy sao? Ngài cũng không cần lừa gạt ta, nếu không phải vì trận chiến ở Sơn Nhất, cha ta bị bại bởi tay ngài thì cũng không lâm vào sâu não mà chết. Lại nói, ngài chính là kẻ thù gián tiếp giết chết cha ta.”

“Hầu gia, trong viện gió lạnh, ngài có muốn vào trong điện nói chuyện?” Lý Thừa Dục nhẹ nhàng linh hoạt cắt đứt đối thoại của bọn họ.

Thượng Quan Vinh liếc xéo của hắn: “Thừa tướng đại nhân, đừng trách ta lại nhắc nhở người, nàng là nữ nhân của Tư Không Thần, người đem nàng vào cung không khác nào đem trọn Huyết Nguyệt chấp tay tặng cho Tư Không Triều. Ta không cần biết người dùng cách nào để thuyết phục mấy lão già đầu óc mù mịt kia. Nhưng với ta, sẽ không vui vẻ mà đi phục vụ Nữ Hoàng bệ hạ tương lai!”

“Ước hẹn ban đầu là do Hầu gia đích thân ký tên.” Lý Thừa Dục lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, trong không khí an tĩnh của đình viện to lớn chợt có một lực lượng bức người vô hình: “Nhưng nếu hiện tại Hầu gia đối ý chỉ sợ người đời chê cười.”

“Tùy người nói thôi.” Thượng Quan Vinh vòng quanh Nhiếp Thanh Lan một vòng, lại hì hì cười một tiếng: “Thật ra ta có một ý kiến có thể trấn an lòng người trên giới trong triều.”

“Hầu gia có lời gì, nếu không ngại xin nói luôn.” Lý Thừa Dục rất là khách khí.

“Để nàng gả cho ta không được sao? Ta làm Hoàng Phu, mọi người tất sẽ an tâm.” Hắn chỉ tay tựa hồ như chạm vào mặt nàng.

Nhưng nàng không tránh, ánh mắt lạnh lùng khiến cho nụ cười càn rỡ của hắn không khỏi phải thu lại.

“Hầu gia nói đùa.” Lý Thừa Dục vẫn là nhàn nhạt khách khí.

Lúc này có mấy viên quan trong triều đến, Thượng Quan Vinh lặng lẽ bước sau lưng Nhiếp Thanh lan, nhỏ giọng nói: “Ta không cần biết mục đích của ngài đến đây làm gì, nhưng ta khuyên ngài, nếu muốn tìm đối tượng liên thủ, tìm Lý Thừa Dục chỉ bằng tìm ta. Ngài không dựa vào hần được đâu.”

“Ta không cần cùng bất kỳ kẻ nào liên thủ.” Nàng nghiêng người tránh, không thích hơi thở kẻ kia phả vào gáy mình.

Thượng Quan Vinh hừ một tiếng: “Không biết phân biệt thì tự mình chịu thiệt thôi.”

Nhiếp Thanh Lan thẳng lưng, ánh mắt kiên nghị nhìn những người đang chậm rãi đi tới.

Những người kia là thần tử của Huyết Nguyệt, nàng có thể nhận ra vì ở trên chiến trường từng giao chiến. Có một ít nàng không biết, đoán chắc là quan văn trong triều.

Nhưng bất luận là ai nhìn thấy nàng nét mặt đều có vẻ cứng nhắc và miễn cưỡng. Hiển nhiên để chấp nhận nàng và thân phận tương lai của nàng với bọn họ mà nói sẽ là chuyện vô cùng khó khăn.

Nàng chỉ là bình tĩnh gặp mặt mọi người, nhẹ nhàng thăm hỏi. Nàng thấy có rất nhiều người lúc rời đi cùng Lý Thừa Dục đều nhỏ giọng hỏi hần, có lúc hần sẽ mỉm cười trả lời, có lúc cau mày lại. Nói những gì tất nhiên nàng không thể biết nhưng nàng thừa hiểu họ sẽ không muốn hần biết những điều họ đang nói.

Phó tướng Dương Phàm vẫn đi theo nàng, lặng lẽ đi tới, lo lắng hỏi: “Tướng Quân, nơi này hổ lang vây rình, tuyệt đối không thể phớt lờ, tối nay thuộc hạ sẽ dẫn người bảo vệ bên ngoài cung.”

Nghe được đề nghị của Dương Phàm, Nhiếp Thanh Lan cười khê: “Có cần giống lâm phải đại địch như vậy không? Nói nhỏ lại thành to, không cần đâu.”

Ở trong mắt thuộc hạ, Nhiếp Thanh Lan là người từ trước đến giờ đều cười nói nhưng thật ra nàng là người hành sự vô cùng thận trọng. Cho nên không để người khác nhìn ra mình cảnh giác và đề phòng chính là không khiến sự khẩn trương của mình ảnh hưởng đến người khác.

Nàng biết rõ tính khí của thủ hạ mình, cho dù khuyên Dương Phàm nhưng hần vẫn cười thầm và vẫn bảo vệ hoàng cung này.

Mà chính nàng, dĩ nhiên cũng sẽ không hoàn toàn không đề phòng. Chuôi Hoa Đào Dao này so với trường đao của nam tử bình thường nhỏ hơn năm tấc nhưng lại có thể che giấu dễ dàng, tối nay nàng sẽ để nó dưới gối.

Hai cung nữ thân cận chăm sóc nàng đó là Thái Nhi và Yến Nhi, đều là người Huyết nguyệt. Thái Nhi tính tình hoạt bát, Yến Nhi có vẻ trầm lặng một chút, hai người đều không phải là người nhiều lời, nếu nàng không chủ động gọi thì họ sẽ không quấy rầy nàng.

Muộn một chút, nàng bảo họ chuẩn bị cho nàng chút sử sách của Huyết Nguyệt để tìm hiểu.

Trăng treo giữa trời thì Thái Nhi đưa một ngọn nến đến nhỏ giọng hỏi: “Tướng quân, ngày đã qua rồi, nên nghỉ ngơi một chút.”

Nhiếp Thanh Lan ngẩng đầu cười với nàng: “Đa tạ, ta muốn xem hết mấy quyển này.”

Yến Nhi ở sau lưng Thái Nhi kéo nàng một cái, nói giọng trách cứ: “Sao ngươi có thể nói như vậy?” Sau đó đem bát cháo gạo đỏ đặt lên bàn.

“Cháo gạo đỏ?” Nhiếp Thanh Lan thấy bát cháo kia, hai mắt sáng lên.

Yến Nhi mỉm cười nói: “Thừa tướng đại nhân nói tướng quân thích nhất ăn loại cháo này, cho nên bảo Ngự Thiện Phòng sớm chuẩn bị tốt.”

Trong lòng Nhiếp Thanh Lan căng thẳng, không chỉ kinh ngạc mà còn cảnh giác. Sao ngay cả chuyện nhỏ như thế này mà Lý Thừa Dục có thể biết rõ ràng như vậy? Còn bao nhiêu chuyện mà nàng không để ý còn hần thì nắm rõ trong lòng bàn tay?”

Nhìn kỹ bát cháo kia, trong đó không chỉ có gạo đỏ, gạo nếp, còn có cả táo đỏ căng mọng động lòng người. Phương thức kết hợp đặc sắc như vậy là của dân chúng Tư Không Triều, hiển nhiên ngự trù làm ra món này cũng đã tỉ mỉ chuẩn bị qua.

Mùi thơm xông vào mũi khiến nàng không thể không bưng cháo lên, múc một muỗng cháo đưa lên môi, ngậm ngẫm rồi thả xuống.

Yến Nhi khẩn trương hỏi: “Mùi vị cháo không tốt sao ạ?”

“Không phải, chỉ là hiện tại không đói bụng, không muốn ăn chút nào.” Nàng mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa nói: “Yến Nhi, đoạn đường này nhờ có người cùng Thái Nhi chăm sóc ta, mà ta cũng chẳng có gì hồi báo người, bát cháo này ta nhường cho người vậy.”

Yến Nhi nhất thời đổi sắc mặt, lui về phía sau một bước, vội vàng lắc đầu nói: “Nô tỳ là thân phận gì sao có thể dùng cháo của ngài? Cháo này là Thừa Tướng sai làm cho ngài, nô tì vạn lần không dám dùng.”

“Thừa Tướng? Lý Thừa Dục...” Nhiếp Thanh Lan chớp mắt: “Chẳng lẽ Lý Thừa Dục thiên tâm vạn khổ đưa ta đến Hoàng Cung Huyết Nguyệt chỉ vì cho ta bát cháo độc này sao?”

Sắc mặt Yến Nhi tái nhợt, lập tức ngồi rũ xuống đất.

Một bên vẫn không hiểu chuyện gì, Thái Nhi cũng tái mặt, giọng run rẩy hỏi: “Này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Yến Nhi tỷ tỷ... Người, người không phải thật...”

Ánh mắt của nàng đột nhiên lạnh lùng, nhìn chằm chằm Nhiếp Thanh Lan, “Đúng, ta phụng mệnh bỏ độc vào cháo của người. Vì ca ca ta hay vì tất cả lính bị Tư Không Triều giết. Trong chiến trận, người chính là hung thủ sát hại ca ca ta! Thử xem làm sao ta có thể toàn tâm toàn ý mà phục vụ người?”

Nàng đứng lên, giọng thê lương, lúc này Dương Phàm đang đứng canh ngoài điện đã dẫn người xông vào.

Yến Nhi vừa thấy sự việc bại lộ liền đoạt lấy bát cháo uống ừng ực vài ngụm to, sau đó nàng lau khóe môi, cười cười định nói thêm điều gì thì hai mắt trợn lên, mặt xanh tím và ngã xuống.

Thái Nhi cả kinh tại chỗ muốn hét rầm lên, bị Dương Phàm che miệng.

Hắn trầm giọng hỏi: “Tướng quân, làm sao bây giờ?”

Nhiếp Thanh Lan nhìn thẳng vào thi thể đã ngã xuống ngay trước mặt mình. Nàng không phải là người chưa từng gặp người chết, đối với việc sống chết nàng đã sớm chai sạn. Nhưng đây là lần đầu tiên có người gần như vậy kêu thống hận nàng, lấy tính mạng để nói lên hận ý.

Nàng là một người làm cho người ta chán ghét, căm hận như thế sao? Hận đến mức thà làm ngọc vỡ?

“... Bảo thái giám trong cung, cho truyền Lý Thừa Dục đến.” Nàng trầm ngâm chốc lát rồi quyết định.

Dương Phàm không tán thành: “Tướng quân, chuyện này chỉ sợ Lý Thừa Dục không thoát khỏi liên quan, ngài gọi hắn tới đối chất, mà chuyện đã bại lộ như thế hắn liệu có ngoan ngoãn thừa nhận? Không bằng thuộc hạ mang theo mấy tên thủ hạ thanh toán hắn cho rồi!”

Nhiếp Thanh Lan hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Chúng ta tới Huyết Nguyệt, không phải vì làm thích khách. Đi gọi Lý Thừa Dục, chuyện này ta sẽ xử trí với hắn!”

Nàng cực ít tức giận, lúc này giọng nói nghiêm khắc không thể xen vào được, Dương Phàm mặc dù ngàn vạn lần không tình nguyện nhưng cũng đành phải tuân lệnh mà làm.

Lý Thừa Dục nghe được tin tức liền vội vã vào cung, theo sau vẫn là người mặt sắt là Thiết Hùng.

Tiến vào tấm cung của Nhiếp Thanh Lan quá mau khiến Lý Thừa Dục suýt nữa vấp phải cửa mà ngã, may mà có Thiết Hùng kéo lại. Hắn nhìn thẳng vào cổ thi thể đang nằm ngang trong điện, thần sắc ngưng trọng.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn: “Thừa Tướng đại nhân nhận ra nữ nhân này không?”

Hắn chậm rãi đến gần, nghiêm túc nhìn nàng: “Nhận ra, đây là tì nữ thần chọn cho Điện Hạ là Yến Nhi.”

“Một nữ hài nhi vui vẻ thế mà đã biến thành thi thể lạnh băng như vậy, đại nhân có suy nghĩ gì?”

Bị Nhiếp Thanh Lan chất vấn cũng không khiến cho Lý Thừa Dục rối loạn, hắn ngẩng đầu lên dừng mắt ở Thái Nhi hỏi: “Chuyện bát cháo là như thế nào?”

Thải Nhi run run trả lời: “Phải... Là Yến Nhi tỷ tỷ oán hận sâu đậm với Nhiếp Tướng Quân, âm thầm hạ độc vào cháo, bị Tướng Quân phát hiện liền đoạt lấy bát cháo và uống.”

Nhiếp Thanh Lan nói: “Đại nhân muốn hỏi chuyện bát cháo có thể hỏi ta, chẳng lẽ đại nhân không tin ta sao?”

“Điện Hạ là chủ, Thừa Dục là thần, không có đạo lý thần tử tra hỏi chủ tử.” Lý Thừa Dục quay đầu sang Thiết Hùng nói: “Thông báo người nhà nàng, nói nàng vì bệnh mà chết, vì trung thành và chịu khổ cực thường hai trăm lượng rồi mang về quê hậu tang.”

Nàng không khỏi cười lạnh: “Người lòng dạ khó lường, ý đồ hành thích chủ tử như vậy mà ngài lại đối xử tử tế? Thừa Tướng đại nhân, không phải ngài để nàng ta thua thiệt gì đấy chứ?”

“Xác thực có chút thua thiệt.” Lý Thừa Dục ngồi xổm xuống, vuốt lại mái tóc rối loạn cho Yến Nhi: “Thân thể nàng khổ sở, vất vả chịu đựng đến lên vị trí này, nếu thần để nàng ta đến bất kỳ cung nào thì nàng ta đã không chết sớm như vậy, đáng tiếc...”

Nhiếp Thanh Lan vẫn cười lạnh: “Đại nhân, chẳng lẽ ý của ngài là chuyện này không liên quan gì đến ngài sao?”

Hắn ngẩng đầu lên: “Điện Hạ chẳng lẽ ngài nghĩ thần có tội?”

Nàng cắn chặt khoe môi, nhìn hắn hồi lâu mới nói: “Ta cần một lời giải thích!”

Lý Thừa Dục thở dài nói: “Thần đã cảnh báo với Điện Hạ, chỗ này nhất định sẽ nguy hiểm.”

“Ý người nói là, chuyện ta bị bỏ thuốc độc là chuyện đương nhiên? Có thể thoát được xem như là do ta mệnh lớn?” Đối với lời giải thích của hắn, nàng vô cùng không vui.

“Điện Hạ muốn biết là ai là chủ mưu chuyện này? Thật ra thần biết.” Hắn cười cổ quái: “Nhưng thần không thể nói.”

“Lời này là có ý gì? Người cố ý trêu chọc ta sao?” Nhiếp Thanh Lan vẻ mặt rét rum, không tự chủ sờ bên hông, chợt không thấy gì mới nhớ rằng mình đã đặt Hoa Đào Dao ở dưới gối: “Nếu đã biết hắn làm chuyện đó thì người ngu hay sao mà bao che cho hắn?”

“Bởi vì thần không thể nói.” Lý Thừa Dục thẳng thắn nhìn ánh mắt sắc bén của nàng: “Thần không có chứng cứ rõ ràng thì không thể tố cáo người kia, một khi đã nói ra đối với Huyết Nguyệt chỉ có trăm hại mà không có một lợi. Cho nên Điện Hạ, xin người thông cảm cho sự khó xử của thần.”

Nhiếp Thanh Lan hận không thể nhìn thấu được người trong lòng người này đang nghĩ gì: “Huyết Nguyệt có đại ân gì với ngài mà ngài có thể chịu nhục và ủy khuất như vậy?”

“Thần từ nhỏ chính là nhìn sắc mặt người mà lớn lên, cho nên những điều này chính là nguyên tắc làm người của thần.”

Hắn không khỏi cười khổ.

Nàng nghi ngờ quan sát hắn, không thể nào tin lời hắn được. Người trẻ tuổi như hắn, lại khí chất cao nhã, giờ tay nhắc chân đều rất ung dung, càng nhìn càng không giống kẻ chỉ nhìn sắc mặt người khác mà lớn lên, cái kiểu nhịn nhục, không phải kiểu chịu ủy khuất vì toàn cuộc.

Lúc này Dương Phàm không khách khí cắt đứt đối thoại của hai người: “Nếu có nhiều cung nữ nguy hiểm như vậy thì từ nay về sau bên cạnh Tướng quân không được có người Huyết Nguyệt đến gần. Sự an toàn của tướng quân có thuộc hạ bảo vệ là đủ.”

Lý Thừa Dục quay sang hắn: “Ta có thể hiểu trong lòng người không tin và tức giận đối với Huyết Nguyệt. Nhưng không để cho người Huyết Nguyệt đến gần Điện Hạ là không thể nào. Ngài trở lại chính là vì làm một người Huyết Nguyệt. Như thế này vậy, sau này đội thị vệ thân cận ngài là do các người đảm nhiệm, ra ngoài Hoàng Cung, các người có thể mang theo binh khí tùy ý.”

Dương Phàm vẫn bất mãn, quay sang nhìn Nhiếp Thanh Lan ý định là muốn nàng ra lệnh bắt Lý Thừa Dục.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Thừa Dục hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Nếu như Thừa tướng có thành ý và muốn tạ lỗi thì ta có một yêu cầu.”

“Điện Hạ, mời nói.”

“Cùng ta ra ngoài viện uống một chén.” Vừa nói nàng liền đi ra ngoài điện. Đi vài bước, thì thấy không nghe được tiếng bước chân đi theo lại quay đầu lại thấy Lý Thừa Dục vẫn còn đứng ở tại chỗ, vẻ mặt có vẻ khó khăn.

Bên cạnh hần, Thiết Hùng cũng nhỏ giọng nói: “Thừa tướng, hay là thôi đi...”

Nhưng Lý Thừa Dục giống như là quyết tâm, cắn răng mà nói: “Không, người ở nơi này chờ ta.”

Liền vội vàng đi theo, cất bước đi ra cửa điện.

Nhiếp Thanh Lan cười hừ: “Uống một chén còn phải tính toán chi li? Ta còn không sợ người âm thầm ám toàn thì người còn sợ ta hại sao?”

Hần cười nói: “Bởi vì tử lượng của thần quá kém, chỉ sợ uống say làm trò hề, lại khiến Điện Hạ chê cười.”

“Ta mới không tin người có thể làm trò hề.” Nàng đưa tay lên, “Nâng cốc đi.”

Hai cái chén, một bầu rượu được đặt lên bàn đá giữa sân. Hần cẩn thận đi tới, mà khi nàng đưa chén rượu cho hần tay của hần sực không cầm nổi.

“Chưa uống đã say, Thừa Tướng nói thật đúng.” Nhiếp Thanh Lan không khỏi giễu cợt.

Lý Thừa Dục khẽ mỉm cười: “Thần trước đây bị say một lần làm ra sai lầm lớn, bây giờ sợ say, nhìn thấy bầu rượu là sợ hãi.” Cầm cái chén lên, hần uống liền, uống hết luôn.

“Điện Hạ, đây là lần thứ hai ngài mời thần uống rượu.” Ánh mắt của hần có chút mơ màng: “Ổ Huyết Nguyệt, có thể cùng một người cộng ẩm ba lượt, thì có thể đem đối phương thành bằng hữu sống chết có nhau được.”

“A? Vậy sao?” Nhiếp Thanh Lan cười cười: “Đáng tiếc ta bây giờ còn không là người chính gốc Huyết Nguyệt. Ở Tư Không Triều, chỉ cần là người nhìn thuận mắt cũng có thể cùng hần uống rượu, huynh đệ uống cùng ta không có 1000 thì cũng đến 800 rồi.”

“Điện Hạ là một người không câu nệ.” Lý Thừa Dục nắm lấy chén rượu, nhìn nàng thật sâu trong chốc lát như có điều muốn nói nhưng cuối cùng lại chỉ nắm cái chén, không mở miệng.

“Người biết hiện tại trong lòng ta đang suy nghĩ gì sao?” Nàng ngược đầu, nhìn lên ánh trăng trên bầu trời, hần cũng nhìn theo nàng, ngẩng mặt lên, nhẹ ngâm: “Nguyên cầu nhân thế trường hoà, thuyền quyền chấp cánh.”(mong lâu dài mãi cùng người, yên ương bên nhau)

Nhiếp Thanh Lan đột nhiên chấn động, thu hồi ánh mắt, cố làm ra vẻ tiêu sái cười nói: “cùng người nào lâu dài? Trên đời này làm gì có chuyện gì lâu dài? Hôm nay có rượu thì say hôm nay, cuộc sống trăm năm cũng chỉ có thể mà thôi.”

Lý Thừa Dục bình tĩnh nhìn nàng, đến gần một bước lấy cái chén từ trong tay nàng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chớ uống say. Ngài bây giờ không phải là Thanh Long Tướng quân, thân ngài không phải chịu thắng bại của việc quân mà là sớm chiều hưng suy. Ngài nhất định phải để đầu óc mình luôn thanh tỉnh, uống rượu chỉ là dung túng mình mê man thôi.”

Trong lòng Nhiếp Thanh Lan rất phức tạp, chấn động nói không ra. Từ khi chào đời đến nay, nàng chưa từng bị người nào giáo huấn qua như vậy.

Cho dù biết rõ những lời hần nói rất đúng, nhưng những lời này từ miệng của một người từng là kẻ địch thì có chút quái dị, làm nàng không biết nên cảm động hay nên cảnh giác nữa.

Lý Thừa Dục này là người trầm ổn, tinh tế, suy nghĩ kín đáo, nàng đã lĩnh giáo qua, càng không ngờ hần còn rất nhân ái và khách khí trong đối nhân xử thế.

Nếu hắn là người của Tư Không Triều chắc hắn là tốt rồi. Tư Không Thần có một thủ hạ như vậy là phúc lớn của Tư Không Triều...

Đột nhiên ý thức mình lại nghĩ đến Tư Không Thần, trong lòng nàng không khỏi co rút đau đớn.

Câu nói vừa nãy của Lý Thừa Dục chính là vết thương trong tim nàng.

Người đã không thể cùng nhau lâu dài, mà ánh trăng sáng trên cao kia...cũng không thể cùng làm bạn được rồi.

Nỗi đau này của nàng ai có thể thấu hiểu?

Trong lòng khe thở dài, nàng xoay người không tìm lòng được cầm lấy bầu rượu nhưng không cầm được.

Vừa nhấc mắt đã thấy Lý Thừa Dục một tay cầm lấy cái chén, một tay cầm bình rượu chuyên chú nhìn mình.

Vì vậy nàng chỉ có thể cười khổ: “Được, nghe lời người, tối nay ta không say nữa.”

“Về sau cũng đừng say nữa.”

Đôi mắt hắn vì ánh trăng sáng mà càng thêm sáng chói, màu vàng kia tỏa sáng dịu dàng vây quanh nàng khiến cho lòng nàng phiêu lãng, giống như là đang đắm chìm trong một đầm nước sâu, đau đớn qua đi, chôn hết trong tận đáy lòng.

3. Chương 3

Nhiếp Thanh Lan mặc dù đến Huyết Nguyệt nhưng về sau lên ngôi thế nào, lấy thân phận gì lên ngôi ở Huyết Nguyệt này tất nhiên không thể trả lời được.

Nàng tìm một chỗ trống trải vừa phải trong vườn, mỗi ngày luyện tập võ nghệ qua ngày cũng đủ thỏa mãn rồi.

Trong cung, cung nữ và thái giám cũng đối với nàng cực kỳ khách khí. Tin Yến Nhi chết đã biến thành lời đồn đại bất lợi cho nàng nhưng nàng cũng không thêm để ý. Mà Dương Phàm cực kỳ cẩn thận, bất kể là mua thức ăn hay nấu ăn đều muốn tự mình trông nom. Bưng thức ăn trước mặt nàng cũng phải tự tay thử qua trước mới đưa cho nàng.

Nàng cười Dương Phàm cẩn thận quá mức, thế nhưng hắn lại cương ngạnh đáp lại: “Trước khi xuất hành hai ngày, bệ hạ đã từng dặn dò qua muốn chúng thuộc hạ bảo vệ ngài thật tốt. Mới có mấy ngày mà ngài đã bị ám hại, nếu xảy ra thì tự thuộc hạ không có mặt mũi nào để trở về Tư Không Triều.”

Nàng ngẩn ra, không nghĩ tới Tư Không Thần dặn dò thủ hạ của mình như vậy, nhưng ngay sau đó lại cười nhạt nói: “Bệ hạ... Thật là quá phí tâm.”

Tình ý của nàng và Tư Không Thần chưa bao giờ công khai, thậm chí đối với hai người cũng chỉ giấu kín trong lòng. Nhưng mà trong mắt người ngoài, nhất là Dương Phàm là tướng lĩnh thân cận đã theo nàng chinh chiến bao nhiêu năm thì bí mật không còn là bí mật nữa rồi.

Khi Tư Không Thần tuyên bố muốn lập hai vị phi thì Dương Phàm liền tức giận mà vọt tới trước mặt nàng, lớn tiếng mà nói: “Bệ hạ chẳng lẽ muốn qua sông rút cầu sao? Người làm như vậy thì đặt ngài ở đâu?”

Khi đó nàng không phản bác được, cái tư vị đó há có thể nói với người ngoài? Tính toán ra, kể từ khi nàng rời Tư Không Triều đến bây giờ đã gần mười ngày, không biết Tư Không Triều bên kia có động tĩnh hay biến hóa gì không?

Sáng sớm hôm đó, Lý Thừa Dục tới gặp nàng.

Nhiếp Thanh Lan biết hắn đương nhiên rất bận, nhưng mỗi lần hắn tới gặp nàng đều không để u sầu trên mặt. Nhìn qua hắn cho tới bây giờ đều bình thản thông dong như vậy. Yên tĩnh giống như dòng suối từ trên núi cao chảy xuống khiến cho nàng vô cùng bội phục.

Hôm nay hần vào cung, mang đến một thứ đã khiến nàng mong nhớ ngày đêm mà cũng đau khổ giằng xé – thư Tư Không Thần tự tay viết.

“Phong thư này, do Hoàng Đế quý quốc sai người mang đến cửa cung nhưng bị thị vệ cản lại chuyển tới Lễ Bộ, Trương đại nhân ở Lễ Bộ lại chuyển tới tay thần, bị trễ mất nửa ngày.” Hần lẳng lặng nhìn nàng, nhìn ánh mắt nàng lóe lên liền biết nàng đang suy nghĩ gì vội nói: “Ngài có thể yên tâm, phong thư này tuyệt đối không bị người kiểm duyệt hủy đi.”

Nàng tin lời hần nói, bởi vì phong thư này niêm phong bằng mực đặc biệt của Tư Không Triều, bên trên phong thư còn được cột theo kiểu mà chỉ có nàng và Tư Không Thần mới có thể làm được. Hai điểm này chính là điểm không thể bắt chước được.

Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Lý Thừa Dục đang đi đến nói chuyện với quan tư lễ thái giám, hiển nhiên là không muốn quấy rầy nàng đọc thư.

Nàng nhanh chóng mở phong thư ra, chỉ ngần ngừ vài dòng, nàng đọc kỹ ba lần, chữ viết và nội dung của nó nàng có thể thuộc lòng.

“Lần từ biệt này, trong lòng nhớ vô cùng. Tha hương minh nguyệt có thể sáng tỏ so với bốn triều? Trời lạnh gió rét, trân trọng thân thể, nếu có điều khó khăn, thì phái Dương Phàm tới biên cảnh truyền lời với lão Tướng quân Cảnh Hành.

Nội dung chỉ đơn giản như thế, tất nhiên là cũng không muốn người ngoài biết quá nhiều tin tức.

Rốt cuộc nàng đem thư vào nát, chỉ thấy Lý Thừa Dục đứng gần đó mấy bước mỉm cười nhìn mình như có thể không cần đọc cũng đã hiểu trong thư viết gì.

Nàng chợt có chút xấu hổ, không biết nên mở miệng với hần thế nào, có nên nói nội dung phong thư này không?

Nhưng Lý Thừa Dục mở miệng trước hóa giải lúng túng của nàng: “Hiện tại tiết trời không tệ, Điện Hạ có muốn cùng thần ra ngoài đi dạo?”

“Được.” Nàng khẽ gật đầu, mặc dù không biết hần muốn mang mình đi nơi nào nhưng biết chắc chắn sẽ có mục đích khác.

Ra cửa cung, hần chuẩn bị cho nàng một cỗ xe ngựa nhỏ, buồng xe chỉ là vải bông màu tím đơn giản không khiến người khác chú ý. Mà hần cưỡi trên một con ngựa theo sát bên xe ngựa.

Nhiếp Thanh Lan nghe được hần nói với phu xe: “Đi ngõ Thanh La.”

Dọc theo đường đi, hai bên đường chợ hết sức náo nhiệt, Nhiếp Thanh Lan không cần nhìn cũng biết mình đã đi ngang qua nơi nào, có quán rượu, quán trà, quán cơm, chỗ rèn binh khí, cầm đồ, bàn cờ, điểm tranh chữ...Thậm chí còn có cả thanh lâu.

Nàng không hiểu nhiều lắm, nếu như Lý Thừa Dục muốn nàng nhìn dân chúng kinh thành thì phải để nàng xuống xe mới đúng. Tại sao lại để nàng ngồi trong xe, là vì an toàn sao?

Cho đến khi xe ngựa chạy nhanh thì đã rất xa, những thứ thanh âm huyền ảo cũng dần dần ở phía sau, nàng không khỏi hỏi: “Chúng ta phải đi ra khỏi thành sao?”

“Chưa tính là ra khỏi thành, chỉ là một nơi ở ngoại ô mà thôi.” Lý Thừa Dục trả lời. Lại qua một hồi, hần nhỏ giọng nói: “Đến.”

Đoàn xe dừng lại, vẫn là hần tự mình mở cửa xe cho nàng. Nàng vừa mới bước xuống xe, liền không nhịn được sửng sốt.

Nơi này là một ngôi miếu, tường hoang thấp tè đổ nát, không thể tin nổi đây là nơi thuộc kinh thành. Ở cạnh chân tường là những người nằm ngổn ngang, áo rách nát bao gồm nam nữ, già trẻ lớn bé, từng người vẻ mặt buồn khổ thiếu ăn, bộ dạng hấp hối.

Nhưng vừa thấy Lý Thừa Dục cùng nàng xuất hiện, rất nhiều người phấn chấn mở mắt, lao tới ôm lấy chân hai người không ngừng than: “Công tử tiểu thư tốt bụng, phu nhân lão gia ban cho thảo dân ít bạc, cả nhà chúng thảo dân lớn bé sắp chết đói rồi.”

Nhiếp Thanh Lan như bị dọa sợ, coi như là ở trên chiến trường đã nhìn thấy người chết nhưng cũng không khiến nàng kinh hoảng như thế này. Nàng chưa từng thấy người dân chạy nạn nhiều mà lại thê lương như thế này. Toàn thân dơ dáy, bất chấp tất cả, níu lấy nàng như níu lấy hi vọng và tính mạng.

Dương Phàm giận dữ mắng mỏ chạy tới, rút kiếm ra nhưng bị nàng chặn lại: “Bọn họ không có tội, nếu là người đói khát như vậy thì người cũng sẽ bất chấp tất cả.”

Nàng không khỏi nhìn về phía Lý Thừa Dục, trong mắt hần giờ phút này tràn ngập nồng đậm bi thương và thương cảm.

Mà nàng cũng phát hiện phía sau xe của bọn họ còn có mấy xe ngựa đi theo chuyên chở lượng lớn bánh bao và cháo loãng.

Vừa nhìn thấy có thức ăn, các nạn dân lập tức bỏ qua bọn họ, xúm nhau tới những xe ngựa kia.

“Tại sao lại muốn ta xem những thứ này?” Nhiếp Thanh Lan nhìn hần hỏi.

“Bởi vì muốn cho ngài biết, cái gì là Huyết Nguyệt chân chính.” Lý Thừa Dục khẽ thở dài: “Huyết Nguyệt những năm này lần lượt trải qua chiến tranh, lại gặp thiên tai, thực lực của một nước ngày càng suy vi. Ban đầu chỉ là những dân chạy nạn chỉ có Liêu Hà, Dĩ Nam, mấy năm nay càng ngày càng nhiều. Xung quanh kinh thành bắt đầu có một lượng lớn dân chạy nạn hợp lại. Nếu không kịp thời nghĩ cách kiểm soát thì những nạn dân này sẽ kéo sụp đổ hết hơi sức cuối cùng của Huyết Nguyệt.”

Hần đến chỗ bậc thang, không ngại dơ bẩn mà ngồi xuống, nhìn những nạn nhân đang ở xa xa cầm những cái bánh bao ăn ngon lành: “Thật ra thì yêu cầu của bọn họ không phải là cao, chỉ muốn chỗ yên thân che mưa che gió, có một ngày ba bữa cơm no. Nhưng hàng loạt tiền bạc của Huyết Nguyệt bị không chế trong tay không ít quý tộc, mấy lần thần kính xin bọn họ xuất lương cứu giúp nạn dân bị thiên tai nhưng bọn họ ra sức khước từ. Điện Hạ, mặc dù ngài xuất thân từ Tư Không Triều nhưng ngài có lòng thương xót, có thể nhẫn tâm nhìn nạn dân đang chìm sâu trong khổ nạn mà không cứu giúp sao?” Hần ngẩng mặt lên, trong mắt chứa đầy ý cầu xin và mong mỏi khiến người ta động lòng.

“Điện Hạ, Tư Không Triều tất nhiên là cần ngài, nhưng Huyết Nguyệt càng cần ngài hơn.”

Chợt như có cái gì đó nện vào trái tim nàng, trong nháy mắt nàng đã hiểu vì sao Lý Thừa Dục lại đưa nàng đến nơi này và mục đích hần đang nói đến.

Mặc dù hần không đọc thư của Tư Không Thần nhưng chắc chắn đoán ra được ý tứ trong thư.

Như vậy hần muốn khuyên can nàng không cần dính dáng đến Tư Không Triều, dù sao nàng cũng là người Huyết Nguyệt nên thân nên ở tại Huyết Nguyệt.

Đột nhiên, bên cạnh có một đứa bé gái đang kêu khóc: “Mẹ, con đói!”

Nàng quay đầu, chỉ thấy một bé gái chừng 5, 6 tuổi, khuôn mặt lấm bùn và nước mắt đang kéo áo mẫu thân kêu gào.

Trong mắt Nhiếp Thanh Lan bị nước tràn đầy không nhìn rõ được đường đi, nàng quyết định cởi một vòng tay đi đến đưa cho thiếu phụ: “Cầm đi, dùng cái vòng này đổi chút gì đó mà ăn.”

Bé gái và mẫu thân kinh ngạc nhìn nàng như nhìn một vị thần tiên: “Tiểu thư... Phu nhân...”

Không biết nên gọi nàng như thế nào: “Đồ quý như vậy chúng ta không thể nhận.”

“Chẳng lẽ người muốn chính mắt thấy nữ nhi chết đói sao?” Nàng trịnh trọng nói: “Không cần từ chối. Cái vòng tay này đối với ta mà nói không có ý nghĩa; nhưng đối với các người thì có thể cứu mạng.”

Thiếu phụ vẫn còn do dự, Lý Thừa Dục chợt đi tới, lấy tay ngăn tay nàng, móc một thỏi bạc từ trong ngực ra nhét vào tay thiếu phụ, dịu dàng nói: “Bán vòng tay lấy tiền sẽ rước lấy phiền toái, không bằng cầm lấy bạc dễ dùng hơn. Cầm cần thận không bị người khác nhìn thấy.”

Mắt thiếu phụ lăn dài từng dòng nước mắt, không ngừng dập đầu tạ ơn.

Mà Lý Thừa Dục nhỏ giọng với Nhiếp Thanh Lan: “Đem vòng tay cất đi, thần biết nó đối với người không phải là không có chút ý nghĩa nào.”

Nàng cúi đầu nhìn vòng tay, đây chính là vòng Tư Không Thần tặng cho nàng.

“Nếu không phải là có ý nghĩa đặc thù, ngài sẽ không luôn mang nó bên mình, từ Tư Không Triều đến Huyết Nguyệt cũng không chịu bỏ xuống.”

Hắn nhẹ giọng nói: “Nghĩ lại, người tặng vòng tay này cho ngài cũng không muốn ngài dễ dàng ném bỏ nó như vậy.”

Trái tim nàng run rẩy một chút, cắn môi không trả lời.

“Điện Hạ, chúng ta có thể đi về.” Hắn đưa nàng đến xe ngựa.

“Người định giải quyết chuyện này như thế nào?” Xe ngựa mặc dù đi xa, nhưng hình ảnh thảm thương của nạn dân vẫn còn quanh quẩn trước mắt nàng.

“Tối nay, thần và mấy vị Hầu gia sẽ đi thương nghị với mấy vị hoàng thân quốc thích. Bất luận thế nào cũng phải ép họ móc ra chút bạc. Việc trước mắt là trấn an những nạn dân này, những việc khác có thể bàn bạc kỹ hơn.”

Nhiếp Thanh Lan nhìn xuyên thấu qua màn xe thấy hắn có vẻ mệt mỏi, trong lòng khẽ xúc động thốt lên: “Tối nay ta muốn đi cùng ngài.”

Lý Thừa Dục cúi đầu cười với nàng một tiếng, “Nói có thể, nhưng nhớ không được động võ.”

Nơi Lý Thừa Dục cùng chư vị quý tộc nghị sự là phủ Thừa Tướng, mọi người đã đến đông đủ, ai nấy đều linh ngạc khi thấy Nhiếp Thanh Lan xuất hiện.

“Nhiếp Tướng quân gấp gấp tham gia quốc sự vậy?” Thượng Quan Vinh cười cổ quái giễu cợt.

Nhiếp Thanh Lan vô cùng lưu ý quan sát vẻ mặt của mọi người, bởi vì nàng hoài nghi kẻ đứng sau giật dây Yến Nhi hạ độc mình có ở trong số này.

“Các người mời ta trở lại, không phải vì quốc sự của Huyết Nguyệt?” Nàng khinh thường cùng so đo với Thượng Quan Vinh.

Công Lĩnh An và Đoan Mộc Cầu, hai cái lão Hầu gia hiển nhiên là hai lão hồ ly, mặc dù tới, nhưng cũng không vội nêu ý kiến, cứ để cho Thượng Quan Vinh huyên náo trước.

“Phải nói năm nay tình hình thiên tai ở Phương Nam khiến chúng ta cũng bị nạn lây. Ta có ngàn mẫu ruộng tốt ở Miền Nam nhưng một trận lũ qua thì mất hết, một hạt thóc cũng không thu được. Trong phủ ta lớn bé cũng phải ăn cơm sống qua ngày chứ!”

Lời nói của Thượng Quan Vinh rất nhan được hoàng thân quốc thích hô ứng: “Đúng vậy, điền trang của ta gần đây thu nạp mười dân chạy nạn vào làm việc, còn chưa biết thế nào nữa. Ta đã hết lòng giúp đỡ rồi.”

Người nói là cháu ngoại của tiên hoàng, Lại Bộ Thị Lang Giang Hoài: “Trấn an dân chạy nạn không nên dựa vào chúng ta mà mà nhờ cả vào quốc gia. Hiện tại Thừa Tướng là người cao nhất nên do Thừa Tướng định đoạt. Một chút bạc thì chắc trong quốc khố cũng phải có chứ? Gặp quốc nạn này nên mở quốc khố ra cứu giúp nạn nhân mới đúng. Thừa Tướng sao còn nhân hạ thoải mái ở chỗ này mà tốn hơi thừa lời?”

Lúc này mắt đã thấy bọn quý tộc liên thủ với nhau để tấn công nhưng Lý Thừa Dục vẫn yên lặng không nói, Nhiếp Thanh Lan không nhịn được mở miệng: “Các vị, quốc khố không chỉ phải mở ra vì cứu tế dân chúng. Nếu biên ải có chiến sự, quốc khố lại vì nạn dân mà phân phát hết thì quân lương lấy gì mà sống?”

Mọi người không nghĩ tới nàng sẽ chen vào, đều đem ánh mắt chuyển sang nàng.

Thượng Quan Vinh cười hi ha mà nói: “Biên ải còn có chiến sự gì? Tư Không Triều có thể đánh Nữ Tướng Quân đã trở thành Nữ Hoàng của Huyết Nguyệt sao? Còn ai dám đánh chúng ta nữa? Nhiếp Tướng quân sợ nếu mở quốc khố thì chúng ta sẽ xài hết tiền bạc tương lai của ngài sao?”

“Bạc, không phải của ta, là của quốc gia, là của dân chúng.” Nhiếp Thanh Lan gần từng chữ một: “Trước mắt Huyết Nguyệt, cũng là từng người Huyết Nguyệt. Quốc nạn đang trước mắt, nếu người Huyết Nguyệt không liên thủ cứu lấy mình thì cái vương triều này cũng sẽ bị diệt vong, đến lúc đó ta xem các người có bao nhiêu nhân hạ thoải mái, ở chỗ này tổn lời với ta.”

Nàng mượn dùng lời của đối phương ném trả lại, Giang Hoài giận đến nhảy dựng lên, chỉ tay vào mặt nàng: “Ở chỗ này không đến phiên người nói! Người có thể lên ngôi hay không chúng ta còn chưa đồng ý. Người đừng vầy đuôi kiêu ngạo.”

“Có thể trở thành Nữ Hoàng hay không ta không thêm quan tâm. Nếu như Huyết Nguyệt trước mặt ta là thế này, mỗi quan viên đều tư lợi, chia rẽ nhau. Ta thà khoanh tay đứng nhìn chứ nhất quyết không nhận cái cục diện rối rắm này. Nhiếp Thanh Lan lại lạnh lùng độc địa: “Các người cho rằng ta ở nơi này thoải mái hơn Tư Không Triều sao?”

“Vậy người có thể trở về.” Thượng Quan Vinh gương mặt lạnh lẽo nàng, lại liếc nhìn Lý Thừa Dục, “Người muốn mời người tới không phải chúng ta, nếu không phải Tiên Hoàng ra đi quá vội thì chúng ta cũng không đồng ý cái cảnh ngộ cầm quyền tạm bợ này. Nhưng mà theo ta thấy, cái cảnh ngộ này quá hoang đường, có ai mà khi nghe nói chủ nhân chết là muốn mời kẻ thù tới nhà?”

“Ta có thể đi, nhưng không phải hiện tại.” Nhiếp Thanh Lan cũng nhìn thẳng vào hắn: “Ta đi tới Huyết Nguyệt không phải là vì ngôi vị Nữ Hoàng mà là vì hòa bình của hai nước, dân chúng được an lạc. Ta trèo núi lội suối mà đến, chưa thấy chút công trạng liền trở về cố thổ há chẳng phải dân chúng Tư Không Triều chỉ biết Nhiếp Thanh Lan ta vô năng chứ đâu tin chúng thần Huyết Nguyệt cổ hủ? Dĩ nhiên bọn họ rất muốn thấy một Huyết Nguyệt mục nát sắp đầu hàng Tư Không Triều.”

“Thật là càn rỡ!” Lão Hầu gia Đoan Mộc Cầu giận tím mặt, đập lên chiếc tay vịn ghế làm bằng gỗ hoàng hoa rất cứng làm nó gãy đôi: “Nhiếp Thanh Lan, ta và người ở trên chiến trường cũng coi như là đã gặp mặt, ta biết tuy người chỉ là kẻ nữ lưu nhưng có khả năng nên không cùng người so đo. Nhưng ta không cho phép người tùy ý chửi bới Huyết Nguyệt!”

“Hầu gia.” Nhiếp Thanh Lan xoay người hướng khê cúi đầu trước Đoan Mộc Cầu: “Ta cũng kính trọng người như Hầu gia. Bảy năm trước, khi ta còn chưa hiểu nhiều chuyện, Hầu gia đã lĩnh một vạn nhân mã bất ngờ tập kích sau lưng quân ta khiến nhiều danh tướng của ta bị chết trận, binh lính thương vong quá nhiều. Trận chiến ấy, uy danh Hầu gia lan xa, cho dù là cha ta khi nhắc tới ngài, cũng muốn gờ ngón tay cái lên nói ngài là dũng sĩ số một của Huyết Nguyệt.”

Lời ca ngợi này khiến sắc mặt của Đoan Mộc Cầu khê chuyển biến tốt, lại ngồi xuống âm thầm quan sát nàng.

Nàng tiếp tục nói: “Nhưng mà Hầu gia, thống trị quốc gia dựa vào dũng mãnh thất phu không đủ. Hôm nay ta đi xem dân chạy nạn ngoài kinh thành, ngài có biết họ đang lâm vào thảm trạng? Ta tin chắc qua ít ngày nữa bọn họ sẽ không còn đồ lót dạ, nhất định sẽ xảy ra bạo động. Đến lúc đó các người phái binh lính đến trấn áp thì cũng là “mất bò mới lo làm chuồng”, thì đã trễ rồi.”

Nàng thấy kỳ lạ tại sao Lý Thừa Dục từ nãy đến giờ không nói gì, lặng lẽ dùng khước mắt dư quang quét ngang hắn một cái, thấy khước miệng hắn nổi lên nụ cười, như đang khích lệ nàng nói tiếp.

Vì vậy nàng bình ổn tâm tình, trầm giọng nói: “Ta hiểu các vị đều có trách nhiệm nặng nề, có nỗi khổ riêng. Hôm nay Thừa Tướng mời các vị đến đây cũng không phải vì muốn các vị dốc hết tiền túi ra, chỉ là tận dụng vài thứ có thể mà thôi. Ta Nhiếp Thanh Lan từ Tư Không Triều đến, chỉ có chút đồ, không có quá nhiều vật phẩm quý giá. Mới vừa rồi ta có hỏi thuộc hạ, bao nhiêu ngân phiếu trên người đều lấy ra hết cũng chỉ có chưa đến một vạn lượng.”

Thượng Quan Vinh nghe đến đó, không khỏi hừ một tiếng: “Chút tiền lẻ này còn dám lấy ra khoe khoang.”

Nhiếp Thanh Lan mắt diếc tai ngơ, rút đôi vòng ngọc từ cổ tay mình ra đưa trước mọi người: “Đôi vòng ngọc này là bộ hạ của ta tặng cho ta, không biết giá trị như thế nào, mời Thừa Tướng xem xét đem đôi vòng ngọc bán lấy tiền. Bất kể bán được bao nhiêu cũng coi như là chút tâm ý của ta đối với nạn dân Huyết Nguyệt.”

Đem đôi vòng tới trước mặt Lý Thừa Dục, hần chần chờ một lúc rồi đưa tay ra, nàng nhẹ nhàng thả xuống. Đôi vòng ngọc rơi vào lòng bàn tay hần phát ra tiếng vang thanh thúy.

Người Huyết Nguyệt cũng nghe nói về chuyện tình cảm giữa Nhiếp Thanh Lan và Tư Không Thần, nhưng lúc này Nhiếp Thanh Lan thoải mái rút vòng ngọc ra, nói rõ lai lịch, hiển nhiên là không giấu đoạn tình cảm này. Nếu lai lịch vòng này đặc thù như thế, nàng chịu đưa ra thì càng đáng quý hơn. Trong chốc lát, mọi người im lặng.

Lý Thừa Dục nắm đôi vòng tay, ánh mắt trầm tĩnh nhìn mọi người: “Chư vị, chúng ta đều là thần dân Huyết Nguyệt, đường đường là nam nhi khai thiên lập địa chẳng lẽ không bằng một nữ nhân ngoại quốc sao?”

Sắc mặt Đao Mộc Cầu lại biến đổi, đột nhiên đứng lên: “Thôi, sau khi về nhà ta sẽ bảo mọi người trong nhà thu xếp, có bao nhiêu thì người hãy lấy bấy nhiêu, được chứ?”

Hần mỉm cười: “Không cần gian nan như thế, nếu Hầu gia chịu giúp ta, có thể cho ta mượn điền trang của ngài ở ngoại ô để dùng? Ta dùng để an trí dân chạy nạn để ngừa bọn họ vào thành gây chuyện.”

“Muốn dùng thì người cứ lấy, cần gì phải hỏi ta rầy rà?” Đao Mộc Cầu khoát tay đi trước.

Công Lãnh An chậm rãi nói: “Muốn ta làm những gì?”

Lý Thừa Dục nói: “Phụ trách binh lính bí mật trong thành tám phần là binh mã của Hầu gia, Thừa Dục chỉ muốn xin Hầu gia để ý hướng dân chạy nạn di chuyển, nếu có kẻ gây hấn gây sự thì bắt ngay tại chỗ. Như không nên động tay chân nhiều gây ra án mạng, cố gắng trấn an tâm tình bọn họ.”

“Biết rồi.” Hần cũng đi luôn.

Lại Bộ Thượng Thư Hà Duy Nhân lão đảo bước tới trước mặt hần cười nói: “Lại Bộ của chúng ta chỉ để ý đến bọn quan lại tham ô, chuyện dân chúng cần lương, cần tiền là của Bộ Hộ. Thừa tướng đại nhân, hình như việc ngài sai khiến không đến được với ta?”

Hần vẫn như cười ôn hòa: “Phải, cho nên muốn xin đại nhân giám sát những quan lại kia. Hôm sau có tiền cứu trợ xuống thì khó bảo toàn nếu có những kẻ có lòng tham muốn nhân cơ hội quốc nạn để phát tài.”

Con người Hà Duy Nhân lóe sáng, khóe miệng còn cười cổ quái: “Rõ, hạ quan nhất định sẽ tận sức với bốn phận, không để Thừa Tướng vất vả.”

Thượng Quan Vinh thẳng lưng lên: “Vậy ta cũng có thể đi chứ?”

“Hầu gia xin dừng bước.” Lý Thừa Dục quay sang hần: “Hầu gia, người người cũng đều biết lão hầu gia khi còn tại thế vô cùng từ bi. Cứ hằng năm vào ngày cố định sẽ phát cháo trước phủ, dân chúng cả thành không ai không biết, vô cùng cảm tạ ân đức.”

Hần nheo mắt lại: “Ý của người là...”

“Nếu Hầu gia có thể noi theo nghĩa cử của tiên nhân, lão hầu gia trên trời có linh thiêng nhất định sẽ cảm thấy vui mừng.”

Thượng Quan Vinh chuyển sang trắng xanh: “Muốn ta bỏ tiền ra nấu cháo cho kẻ không liên quan đến mình?”

“Hầu gia nếu có làm khó, còn có một chuyện có thể xin Hầu gia làm.”

“Chuyện gì?”

“Sơn tặc ở Tây Sơn lại đang gây chuyện, ta ở đây trong lúc nhất thời không phải được quân lính tinh nhuệ, Hầu gia có thể phân ưu thay ta?”

Hần cười lạnh, “Không phải là phát cháo? Được, người cứ chờ xem, bốn Hầu nhất định sẽ làm thật tốt!”

“Chuyện này là chuyện liên quan đến dân chạy nạn, là chuyện liên quan đến quốc gia, kính xin Hầu gia làm hết sức. Ta thay mặt dân chúng trước hết cảm tạ Hầu gia.” Lý Thừa Dục cúi thật sâu, Thượng Quan Vinh không thèm nhìn, phát tay áo đi.

Đợi tất cả mọi người đi hết, Nhiếp Thanh Lan mới khẽ thở dài: “Lấy “Nhấn nhin vì đại cục” làm quy tắc làm người có thể sửa lại được không? Ta thật sự không chịu nổi, rõ ràng là người không thuận mắt nhưng vẫn phải cúi đầu xui nịnh... Người cần gì để ỉnh khổ cực như vậy?”

“Bình định chuyện trong nước thì tự nhiên sẽ đổi.” Lý Thừa Dục thở nhẹ một hơi: “Tối nay nhờ có có ngài, bọn họ thấy ngài vì Huyết Nguyệt mà suy nghĩ, dĩ nhiên có thể không đếm xỉa đến, nhưng mà cái vòng tay này... Ngài thật sự muốn đem đi sao?” Hấn đưa vòng tay ra: “Ngài thu hồi lại đi, người khác sẽ không biết.”

Nàng nhếch môi cười: “Đã quỳen trước nhiều người như vậy, lại còn có thể thu hồi sao? Lời nói của ta từ trước đến giờ đều nhất ngôn cửu đỉnh nhưng mà vì ngươi mà trước sau đã tặng đồ ba lượt đã phải lấy về hai lần. Lần thứ ba này không nên lấy lại, nếu không ta biết để mặt mũi ở đâu?”

Hấn cười nhẹ: “Ngài sao có thể nói đến mặt mũi ở đây? Tấm lòng của ngài thần xin thay mặt dân chúng Huyết Nguyệt cảm tạ. Nhưng với đôi vòng tay này có ý nghĩa quan trọng, thần giữ lại cho ngài. Sau này lúc thích hợp có lẽ ngài sẽ cần đến.”

“Còn có lúc nào nữa?” Nhiếp Thanh Lan cố ý không để cho ánh mắt dừng lại nơi vòng tay, nhẹ cụp mắt xuống: “Người đã không còn chỗ cũ, tâm không cần nhớ nữa, không cần thêm lưu luyến.”

Lý Thừa Dục ngưng mắt nhìn nàng rất thản nhiên, nhẹ nói: “Có ràng buộc cũng không phải là tội nghiệt, trong lòng không vướng bận thì đã thành người xuất gia rồi. Chẳng lẽ ngài muốn xuất gia sao?”

Nhiếp Thanh Lan nhíu mày cười một tiếng, “Tới Huyết Nguyệt và xuất gia đối với ta thì cũng như nhau.”

Ánh mắt của Lý Thừa Dục chần động, bước gần hai bước, dịu dàng nói: “Thanh Lan,... nàng đừng ép mình khổ sở.”

Nàng kinh sợ khi nghe hấn gọi mình, mặc dù từng chính miệng mình nói khi hai người ở cùng một chỗ thì có thể trực tiếp gọi tên. Nhưng không nghĩ tới lần đầu tiên hấn gọi tên mình lại khiến có cảm giác tim nàng đập thình thịch vậy.

Mà mỗi câu nói của hấn thỉnh thoảng có thể lơ đãng đánh trúng tâm sự của nàng như muốn đánh trúng nơi ẩn nấp sâu nhất trong đáy lòng.

Có phải nàng quá sơ hở không đề phòng? Nếu không tại sao có thể tùy ý cho hấn cơ hội thân thiết với mình?

Nhưng lúc nhìn vào mắt Lý Thừa Dục, trong mắt hấn thoáng hiện ra nét u buồn giống như đang thương tiếc nàng hoặc đang kính nể. Khiến cho nàng bất luận lúc nào cũng không thể nghiêm khắc cảnh giới hấn.

4. Chương 4

Trải qua một phen được Lý Thừa Dục điều độ, dân chạy nạn quanh kinh thành coi như là được yên ổn. Nhưng mà hậu quả của lũ lụt phía Nam lây lan rất rộng, trước mắt vẫn còn có hàng loạt dân chạy nạn vẫn còn chạy lên phía Bắc.

Đồng thời, nghe nói tặc ở Tây Sơn đang hoạt động thường xuyên, quấy nhiễu dân chúng khắp nơi, binh quan phái đến dẹp trừ kêu than bất lực.

Mấy ngày nay Nhiếp Thanh Lan đều đi đến phủ Thừa Tướng đã thành thói quen. Mặc dù tự biết mình cũng không giúp được nhiều nhưng ngồi bên cạnh xem hấn làm việc cũng có cảm giác mình không phải là kẻ vô dụng, có thể yên tâm hơn một chút.

Có một hôm, nàng thấy hấn loay hoay mãi không để ý đến giờ cơm, liền đề nghị: “Nếu không tìm ra người thì không bằng để ta đi Tây Sơn giúp người trừ phiến loạn vậy.”

“Ngài?” Lý Thừa Dục kinh ngạc nhìn nàng, lắc đầu một cái: “Tuyệt đối không được. Bây giờ thân phận ngài chưa xác định mà vô cớ xuất binh. Mà thần thì nhất quyết không để cho ngài tùy tiện dẫn binh để người khác lấy cớ.”

Lý Thừa Dục gấp thư lại khe thở dài: “Ước chừng có thể duy trì được sáu bảy ngày.” “Bộ Hộ bên kia có thể chống đỡ được bao lâu?” Nàng biết những điều này là do mấy ngày nay hần một mực tích cực phân phát tiền và lương thực cho các nơi bị thiên tai. Nhưng mà quốc khố trống không, những thứ được quý tộc ủng hộ từ trước không tránh khỏi miệng ăn núi lở.

Sáu bảy ngày? Cũng chỉ có vài ngày ngắn ngủi, qua mấy ngày nữa thì nên làm gì bây giờ? Nhiếp Thanh Lan không hỏi, nàng biết trong lòng hần tất nhiên cũng nóng nảy bất an, không nên lại hỏi hần vấn đề này lại làm phiền hần.

Một ngày kia, Dương Phàm kích động chạy tới, lớn tiếng gọi với nàng: “Tướng quân! Bệ hạ phái người mang đồ tới rồi!”

“Tặng đồ?” Nàng không hiểu nhìn Dương Phàm. Nếu Tư Không Thần đưa ít đồ thì thuộc hạ của nàng sẽ không hưng phấn mà gọi to như vậy.

Quay đầu nhìn lại, thấy Lý Thừa Dục cũng đang nhìn mình, giống như là đang đợi câu trả lời của nàng.

Nàng vội nói: “Ta đi xem một chút.” Vừa ra phủ Thừa Tướng, nàng không khỏi gngây người. Chỉ thấy mười dặm trùng điệp chỉ toàn xe la, xe ngựa như đem những đường trong kinh thành Huyết Nguyệt chen đến nước chảy không lọt. Trên lưng tất cả la ngựa chất đầy gạo và bột mỳ cứu tế.

“Đâu... Đây là... Chuyện gì xảy ra?” Nhiếp Thanh Lan thấy một quan viên mặc quan phục của Tư Không Triều đang đi đến trước mặt mình.

“Nhiếp Tướng quân, bệ hạ nghe nói Huyết Nguyệt gặp thiên tai, nói hai nước vốn là lân bang, tuy có thù cũ, nhưng lúc này cũng nên đưa tay tương trợ. Bệ hạ ba ngày ba đêm không ngủ, thân chinh phân phối những tư vật này. Xe ngựa ngày đêm rong ruổi để đến đây, giờ xin Tướng Quân kiểm nhận.” Nói xong, hần móc ra một phong thư, đưa cho nàng.

Trong thư vẫn là chữ viết quen thuộc, nhìn thấy khiến trái tim nàng đập mạnh.

Trong lòng nàng hiểu, Tư Không Thần đưa đồ là giả, trợ giúp mình đứng vững ở Huyết Nguyệt mới là thật. Cái lễ lớn như thế này nếu như Huyết Nguyệt không muốn cũng không thể không nhận. Mà nhận lễ thì nợ Tư Không Triều một đoạn ân tình, tất nhiên cũng sẽ đối xử trọng thị với nàng hơn.

Ý định này của Tư Không Thần có thể nói là tận lực mà nghĩ.

Bất chợt tiếng nói của Lý Thừa Dục vang lên: “Xin chuyển cáo với bệ hạ quý quốc, nói Thừa Tướng Huyết Nguyệt Lý Thừa Dục thay mặt chúng dân Huyết Nguyệt tạ quý quốc đã hảo tâm tương trợ. Ân đức này suốt đời khó quên.”

Giờ khắc này trong lòng Nhiếp Thanh Lan vô cùng vui sướng, đã quá nhiều phiền não rồi, mắt đã thấy tình hình Huyết Nguyệt sẽ tốt lên khi có phần trợ giúp này. Vậy cũng là chuyện tốt.

Nàng quay lại định nói với Lý Thừa Dục vài điều nhưng lại thấy mi tâm của hần nhẹ cau lại.

Chẳng lẽ từng này lương thực còn chưa đủ? Hay hần không muốn tiếp nhận tiếp viện của Tư Không Triều?

Nhưng lúc nàng chớp mắt xong lại thấy dường như hần cảm thấy ánh mắt của nàng liền thu hồi những điều không vui kia, lộ ra nụ cười khiến cho nàng nghĩ mình vừa nhìn nhầm.

Một đêm Nhiếp Thanh Lan cùng với Lý Thừa Dục kiểm hàng hóa, trên trời có chút gợn mây che phủ lên ánh trăng.

Nàng phát hiện thân thể hần xiêu vẹo như muốn ngã xuống, vội vàng đỡ hần cười và nói: “Ta nhớ người xuất thân từ trên lưng ngựa, sao thân thể lại mảnh mai thế này?”

Hần chỉ cần một phát có thể bắt lấy tay nàng, cúi đầu cười khổ: “Mấy ngày nay không ngủ ngon. Hôm nay có lương thực này thì Huyết Nguyệt có thể duy trì một tháng trở lên, thân có thể thở phào một cái rồi. Điện Hạ, tối nay thân nên mời ngài uống rượu.”

“Sao vậy? Không phải là người sợ uống rượu sao?” Nàng cười rồi nhìn qua bốn phía, trừ Dương Phàm và Thiết Hùng đang đứng canh cách đó không xa thì không có ai khác. “Nơi này không có người ngoài, không

cần mở miệng một tiếng “Điện Hạ”, hai tiếng “Điện Hạ” gọi ta. Từ nhỏ ta đã quen gọi người khác là “Điện Hạ”, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện có ngày sẽ có người gọi ta như vậy, rất buồn cười.”

“Tư Không Thần là người dễ chung sống sao?” Hấn cố lơ đãng buông tay nàng, thuận miệng hỏi.

Nhưng nghe đến tên người đó đã kịp chạm đến nỗi đau của nàng, nàng cũng buột miệng: “Cũng may hấn đối với người ngoài tương đối hiền hòa.”

“Vậy à? Thế đối người của hấn thì như thế nào?” Người nhạy cảm như Lý Thừa Dục mà hình như cố ý không nhìn thấy đôi môi cứng nhắc và lời nói miễn cưỡng của nàng, cố tình hỏi tiếp.

Nàng chỉ đánh giá khách quan: “Đối với người mình, gặp chuyện, nếu là chuyện trọng đại hấn cũng sẽ không nể mặt mũi.”

“Chẳng lẽ nàng đã từng bị hấn quát?”

Nàng cười khỏ nói: “Dĩ nhiên, hấn là chủ, ta là thần.”

Nghe vậy, ánh mắt hấn lóe lên: “Giống như ta và nàng bây giờ.”

Nhiếp Thanh Lan lắc đầu một cái: “Chúng ta không giống. Bất kể quá khứ hay tương lai, chúng ta cũng sẽ không phải là quan hệ quân thần.”

“Lời này khiến cho ta hết sức lo sợ, không phải quan hệ quân thần, vậy sẽ là gì?”

“Người giống như là lương sư của ta, ta chỉ mong có thể làm bạn tốt với người là được rồi.”

Lời của nàng mặc dù giống như đùa giỡn nhưng lại vô cùng chân thành khiến Lý Thừa Dục vô cùng ngớ ngẩn, vội nói: “Ta đây không dám, ta có thể có cái gì dạy nàng?”

“Người đã dạy ta rất nhiều.” Nhiếp Thanh Lan mỉm cười nói, “Người không phải cần phải lo lắng, sợ ta nói châm chọc. Lời nói của ta đều từ tấm lòng của mình.”

“Nói như vậy, ta thật nên kính nàng một ly rượu, cảm tạ nàng đã đánh giá ta cao như thế này.” Lý Thừa Dục phân phó: “Thiết Hùng, đem rượu quý ta cất trong bầu lấy ra.”

Hấn nhìn về phía này một chút rồi đi ra ngoài.

“Thiết Hùng đi theo người bao lâu?” Nàng nhìn bóng lưng Thiết Hùng hỏi: “Người này nếu ở trên chiến trường, chắc chắn là một viên mãnh tướng, nhưng mà đối tên của hấn hoàn toàn không có ấn tượng.”

“Nàng không cần phải nhớ đến hấn làm gì, hấn xem như là gia nô của ta. Từ nhỏ lớn lên cùng nhau, trên chiến trường theo ta như bóng hình, không cần thiết sẽ không lộ diện.” Hấn lại hỏi: “Muốn uống trong phòng hay ra ngoài sân?”

Nhiếp Thanh Lan cười nói: “Người nên biết thói quen của ta, ta thích nhất là uống rượu dưới trăng, nhưng mà mấy hôm trước không phải người bảo ta không nên uống say sao?”

“Có ta cùng uống, nàng sẽ không say vì ta sẽ không để cho nàng say.” Hấn khẽ mỉm cười, nhìn quanh bốn phía một lượt.

“Tìm cái gì?” Nàng tò mò hỏi.

Lý Thừa Dục cười khỏ nói: “Khi trời tối, ta không thể xác định phương hướng, đúng rồi, cái bàn ở bên này.” Hấn bước tới ngồi xuống cái ghế cạnh bàn.

Nhiếp Thanh Lan nhìn thấy Thiết Hùng mang đến một bầu rượu nhỏ, nhưng lại làm bằng da trâu, loại này ở Huyết Nguyệt hay Tư Không Triều đều rất hiếm gặp.

“Đây là đồ gia truyền nhà ta.” Lý Thừa Dục giải thích: “Năm đó cha ta lưu lạc ở đây rồi gặp mẹ ta, sau đó sinh ra ta. Vì gia tộc mẹ ta phản đối nên cha ta chán nản rời đi, chỉ để lại bầu rượu xem như là vật đính ước.”

“Thì ra trong đời có nhiều chuyện bất lực như vậy.” Nhiếp Thanh Lan chủ động mở bầu, một dòng hơi bay ra xông vào mũi khiến cho nàng không khỏi than: “Haizz, thật là rượu ngon.”

Thiết Hùng từ trước đến giờ đều vô cùng ít nói, giờ lại thốt lên: “Rượu này toàn bộ Huyết Nguyệt chỉ có một bầu này, người không phải muốn uống một hơi hết đây chứ?”

Nàng nháy mắt cười với Thiết Hùng: “Khá lắm hộ vệ trung thành, nếu là chủ nhân người mời ta uống rượu, ta cứ uống hết thì người làm gì được ta?”

“Rượu này dễ say, uống một chén là được.” Lý Thừa Dục ở bên khuyên nhủ.

Nhiếp Thanh Lan như là bị người ta khích tướng, càng không phục: “Lạ nhỉ? Là người mời ta uống rượu nhưng lại chỉ cho ta uống một chén! Thật không hiểu người là người đứng đầu triều thần mà lại hẹp hòi!”

“Thiết Hùng, người đi ra ngoài đi.” Hần nhỏ giọng phân phó.

Nàng cũng nói: “Dương Phàm, người ra ngoài đi, không cần nhìn ta chằm chằm như là đề phòng cướp vậy.”

“Chúng ta đều có một thuộc hạ trung thành và tận trách nhiệm.” Lý Thừa Dục nhìn bóng lưng của Dương Phàm và Thiết Hùng đang song song rời đi: “Có lẽ một ngày nào đó, bọn họ bỏ qua sự cố chấp của mình thì có thể trở thành bằng hữu, giống như ta và nàng.”

“Chúng ta bây giờ không phải là bằng hữu sao?” Nhiếp Thanh Lan tự mình rót một ly rượu, cẩn thận nâng lên môi nếm thử. Mùi rượu nồng đậm, chỉ cần nhấp một ngụm chảy qua cổ họng đã thấy có lửa đốt khiến nàng vô cùng thỏa mãn.

“Chúng ta bây giờ không phải là bằng hữu.” Hần đứng là thật sự chỉ để cho nàng uống một chén mà thôi, cầm lấy bầu rượu đầy nút bầu lại: “Bởi vì trong lòng nàng, chúng ta không còn là bằng hữu.”

“Người cho rằng người có thể nhìn thấu lòng của ta?” Nàng liếc xéo hần một cái: “Nam nhân không phải là cái đồ tự cao tự đại, tự cho là có thể nhìn thấu nữ nhân?”

Hần nhẹ nhàng nói: “Tư Không Thần như thế nào ta không biết, nhưng ta thừa nhận, ta không nắm chắc có thể nhìn thấu nàng.”

“Làm gì mà luôn luôn nói đến hần?” Nhiếp Thanh Lan cảm thấy cảm giác say dâng trào, một tay vỗ mặt bàn, chẳng lẽ hần không có đề tài nào để mà uống rượu cùng sao? Chẳng lẽ đêm nay trăng sáng không đáng giá xem một chút? Nhất định phải nói đến để giết phong cảnh sao?”

Lý Thừa Dục mỉm cười nói với nàng: “Nơi đây cũng không phải là chân trời đại mạc, cũng không phải nơi núi cao sông dài, không nói đến người trước mắt chẳng lẽ cứ yên lặng mà ngồi đối ẩm?”

“Hần sao có thể coi là người trước mắt? Người trước mắt nên chỉ có ta và người mới đứng.”

Nàng lại uống một hớp rượu, chén tràn đầy đã vơi đi một nửa.

“Mặc dù hần không có ở đây nhưng hiện đang ở trong lòng nàng, rất gần.”

Không biết có phải nàng có chút say hay không mà nàng nghe giọng của Lý Thừa Dục có cảm giác bỗng bình lặng, như gần như xa. Nàng không khỏi đưa tay ra phía trước quơ quơ rồi cười nói: “Thút vị, rượu này uống say so với độc được còn lợi hại hơn, chẳng lẽ bên trong người hạ độc thủ?”

Hần lại đến gần trước mặt nàng, cặp mắt hoàng kim kia phát sáng rạng rỡ: “Có lẽ là ta hạ độc, nhưng không phải độc được mà là xuân được, người có tin hay không?”

Nàng lắc người một cái, ngay sau đó cười cười vỗ vỗ mặt hần: “Không cần gạt ta, người không phải là loại người đó, ta cũng không phải nữ nhân người thích. Người không cần phải giả vờ nguy hiểm như bọn đàn ông nhìn thấy nữ nhân nhất định sẽ động chân động tay.”

“Nếu thực sự muốn sẽ có, thật sự cũng khác một chút.” Hần đột nhiên cầm lấy cổ tay của nàng, không biết là cổ tay của nàng quá nóng, hay là lòng bàn tay của nàng quá lạnh mà phần da thịt tiếp xúc nhau khiến nàng run lên: “Thanh Lan, nàng say, để ta đưa nàng hồi cung.” Hần ngừng điệu em ái, giống như âm thanh trong mộng ảo.

“Say, say, rút dao chém xuống nước nước càng chảy mạnh, nâng chén tiêu sầu càng sâu hơn. Ta chỉ hận mình không thể say nhiều hơn một chút.” Nàng đứng lên, vung về rút dao hoa đào múa dao dưới ánh trăng.

Lúc này tay áo nàng bông bông, ánh trắng đã chiếu khắp nơi nơi, chiếu lên toàn thân nàng sáng lên như ngọc thanh khiết khiến cho ánh mắt hần phải nhón nhạo.

Hai người một tỉnh một động một hồi lâu, đột nhiên nàng buông tay xuống, đao pháp rối loạn, cười hì hì nói: “Ta hát trắng rồi, ta múa bóng tản ra. Ta muốn sớm noi theo cổ nhân làm một lần, tối nay rồi cuộc làm được.” Bước chân của nàng hư không, thần trí biến đầu mắt giống như đang dẫm chân vào nhau suýt ngã.

Hai cánh tay hần vươn ra ôm lấy thân thể nàng vào trong ngực: “Thanh Lan, nàng đã say rồi.”

“Say? Được rồi, cuộc đời có mấy khi được say. Cảnh đẹp thế này lại có người làm bạn tri kỷ, ta được say rượu dưới trăng múa đao cũng là điều hạnh phúc.” Nàng nói nhỏ, phần lớn cũng là lẩm bẩm mà thôi, rồi cuộc mí mắt ngày càng nặng và bắt đầu lâm vào trong mộng đẹp.

Dương Phàm nghe thấy trong viện hồi lâu không có động tĩnh, ngó vào thì thấy Nhiếp Thanh Lan đang tựa vào vai Lý Thừa Dục mà ngủ say. Mà bàn tay Lý Thừa Dục rất lúng túng đỡ vai và thất lưng nàng mà không biết nên đẩy ra hay ôm lại.

Tướng quân lẩn lộn nhiều năm trong đám nam nhân nhưng có ít khi thoải mái như vậy, mặc dù hần cũng cảm thấy nàng dựa vào người ngoài như Lý Thừa tướng ngủ là có chút không ổn. Nhưng cũng không giống như nam nhân và nữ nhân đang thân mật nên cũng không cảm thấy trái với đạo lý.

Hần đi lên trước, đưa tay ra nói: “Thừa tướng, để ta đưa Tướng quân hồi cung.”

Lý Thừa Dục như vừa tỉnh mộng, nhìn hần một cái sau lại nhìn nàng đang ngủ say, nghĩ ngợi chốc lát rồi nói: “Không, hay là ta tự mình đưa nàng cùng người hồi cung vậy, để tránh trên đường có người làm việc bất lợi với Điện Hạ. Thiết Hùng, người đi trước dẫn đường.”

Thiết Hùng không nói tiếng nào bước đến, bế Nhiếp Thanh Lan, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng linh hoạt như gió xuân.

Dương Phàm đi phía sau âm thầm kính hãi và kính nể Lý Thừa Dục. Có thể bước như vậy thì khinh công chắc cũng ở mức thượng thừa tuyệt đỉnh cao thủ rồi, mặc dù chưa từng thấy hần biểu diễn. Nếu sau này hai bên trở mặt giao chiến thì hần chưa chắc đã có thể thắng nổi.

Huống chi, bên cạnh Lý Thừa Dục còn có cái tên như cột chống trời là Thiết Hùng.

Tuy Tướng quân lười phòng bị nhưng hần vạn lần không thể lơ là. Bất kể là Lý Thừa Dục hay Thượng Quan Vinh, trong mắt hần đều giống nhau là kẻ địch luôn phải đề phòng.

Có khoản chi viện này của Tư Không Thần, Lý Thừa Dục đã ổn định đại cục trong nước. Sau đó hần ban bố pháp lệnh cho phép dân chạy nạn ở Phương Bắc khai khẩn đất hoang, xây dựng làng mạc. Phần lớn dân chạy nạn sẽ được từ từ di chuyển sang hướng Tây Bắc, cách xa kinh thành làm giảm áp lực cho kinh thành.

Nhưng tai họa vẫn chưa được hoàn toàn giải trừ.

Bởi vì tình hình sơn tặc Tây Sơn đã vô cùng cấp bách, không thể không diệt được.

Nhiếp Thanh Lan vẫn đến phủ Thừa Tướng, nàng thật tò mò, Lý Thừa Dục mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, ngay cả thời gian ngủ cũng rất ít sao có thể dư thừa tinh lực để đối phó đến mấy chuyện cùng một lúc?

Sau đó nàng mới phát hiện, sau mỗi lần hoàn thành xong một việc, vừa dứt lời sẽ luôn nhắm mắt ngủ, cho dù là nửa tuần trà cũng sẽ nghỉ ngơi.

Nàng chưa từng thấy người nào có thể chuyên cần được như thế, mặc dù Tư Không Thần có nhiều thủ đoạn nhưng phía dưới vẫn có nhiều thần tử tài giỏi giúp đỡ, cũng không đến mức khổ cực như vậy.

So sánh lại thấy người này thật sự quá khổ rồi, thậm chí nàng nghĩ nếu hần có tư cách thừa kế ngôi vị, nàng thà đem ngôi vị Hoàng Đế tặng luôn cho hần. Bởi vì nàng nghĩ, thật sự không có ai có thể làm được như hần, vất kiệt hết tinh lực để chăm lo, luôn cúc cung tận tụy đến thế.

Hôm nay nàng đến phủ Thừa Tướng có hai vị khách đã an vị ở đó là Công Lĩnh An và Đoan Mộc Cầu.

Vẻ mặt Lý Thừa Dục trịnh trọng, ngữ điệu thành khẩn đang cùng thương lượng với Công Lĩnh điều gì đó, nàng cứ đứng chờ ngoài cửa viện.

Chỉ chốc lát sau, Thượng Quan Vinh cũng tới, hẳn tới có chút vội vàng, đến tóc tai cũng không thèm để ý, trang phục có chút rối rắm.

Hắn vội tới cửa thì chợt đứng lại, quay đầu lại nhìn nàng: “Mặc dù là Lý Thừa Dục đưa người trở về nhưng người nên biết, trong triều hắn cũng không phải là kẻ có vị trí nhất ngôn cửu đỉnh. Trước tiên phải qua cửa ải của các vị Hầu gia. Ta muốn cho hắn một ý kiến hay, vừa có thể khỏi phải bàn bạc âm ỉ, lại có thể cho người thuận lợi lên ngôi, làm thỏa ước nguyện của hắn. Người có muốn biết chủ kiến này là gì không?”

Nhiếp Thanh Lan lẳng lặng nhìn hắn, không nói một lời.

Thượng Quan Vinh cảm thấy nàng có vẻ lạnh lùng đầy địch ý, mặc dù nụ cười có chút xấu hổ, nhưng vẫn đắc ý cười: “Ta khuyên hắn sớm định ra Hoàng Phu của Huyết Nguyệt cho người, danh phận và quan hệ người cũng không tính là người Huyết Nguyệt chúng ta, nhưng khi có Hoàng Phu người sẽ không bị hoài nghi là kẻ phản quốc chạy trốn, hoặc là kẻ bán Huyết Nguyệt. Dĩ nhiên, người được chọn làm Hoàng Phu có thể phải chọn một trong cả ngàn người người, một là người có gia thế trong sạch hai là trung thành với Huyết Nguyệt mà quan trọng nhất là không cùng một lòng với người.” Lời cuối của hắn có ý nghiêng rằng nghiêng lợi như có ngụ ý.

Nàng vẫn không để ý tới hắn, một mình đến góc viện ngồi.

Hắn cười khan hai tiếng, đẩy cửa đi vào.

Nhiếp Thanh Lan mặc dù cố ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã vô cùng rối rắm rồi.

Hoàng phu? Từ này thật xa lạ, có quan hệ gì với nàng đâu? Cả đời này, thật sâu trong suy nghĩ của nàng chỉ mong làm một người vợ bình thường. Nguyện vọng này tan biến thì nàng cũng chưa từng nghĩ đến mình sẽ gả cho ai đó, thậm chí còn chưa nói đến người bị người ta an bài điều khiển.

Nhưng nếu Lý Thừa Dục thật muốn nàng tới để nói chuyện này thì nàng nên làm thế nào? Một mực cự tuyệt?

Nghĩ đến hắn mấy ngày nay đều có vẻ mệt mỏi, hắn đối xử với mình rất thành khẩn và ân cần, trong lòng nàng không khỏi thương cảm. Nếu không phải bắt đắc dĩ, nàng biết hắn sẽ không cố ý cưỡng bách và làm khó người khác. Nhưng nếu hắn lên tiếng, quả thật nàng không biết nên từ chối hắn thế nào để không tổn thương hắn.

Giống như đã qua thật lâu, cửa phòng lần nữa mở ra, Thượng Quan Vinh vừa nhảy lên ngựa vừa cười ha hả, như vừa gặp được chuyện gì vô cùng vui vẻ.

Đoan Mộc Cầu vỗ vỗ vào bả vai hắn: “Lần này thật lợi cho tên tiểu tử như ngươi.”

Lòng Nhiếp Thanh Lan vô cùng căng thẳng, nhìn vào trong nhà.

Chỉ thấy Công Lĩnh An và Lý Thừa Dục vẫn còn đang nhỏ giọng nói chuyện, hình như Lý Thừa Dục đang cảm tạ. Công Lĩnh An nhíu mày rậm hỏi hắn: “Có thật là ngươi muốn làm? Chuyện này không cần phí sức cảm tạ, nếu ngươi muốn tiếp nhận chuyện xui xẻo này thì ta cũng muốn giúp ngươi một chút.”

Lý Thừa Dục cười khổ: “Hầu gia cảm thấy sau này ta sẽ tốt sao? Việc đời khó dò, một bước nói, một bước đi, chỉ mong Hầu gia có thể giúp ta lần này.”

“Được.” Công Lĩnh An trầm muộn đáp một tiếng, lúc ra cửa lại nhìn Nhiếp Thanh Lan một cái.

Trong lòng nàng rất lo âu, vừa sai đầy cửa vào vừa cất giọng hỏi: “Người đang bàn chuyện gì với bọn họ?”

Không nghĩ tới nàng chờ ở bên ngoài, Lý Thừa Dục cũng sốt một chút, lại ngồi xuống: “Tới lúc nào? Vẫn một mực chờ ở cửa sao?”

Nhiếp Thanh Lan nhìn thẳng vào mắt hắn, chờ hắn mở miệng nói về chuyện Hoàng Phu nhưng hắn đang chăm chú nhìn vào bản đồ rất lớn, không biết đang nghĩ điều gì.

Nàng cúi đầu nhìn, trên góc tấm bản đồ kia viết: bản đồ bí mật vùng Tây Sơn.

Nàng ngẩn ra: “Các người đang nói về chuyện phiến loạn Tây Sơn?”

Lý Thừa Dục gật đầu một cái: “Đã lâu la như vậy bây giờ mới quyết định.”

Nhiếp Thanh Lan thở dài một hơi, cũng thay hẳn vui mừng: “Công Lân An đồng ý cho người mượn binh rồi sao?”

Hắn gật đầu một cái, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu: “Hắn chịu cho ta 7000 người ngựa, đã xem như là khó lắm rồi.”

“Tướng lĩnh binh cũng đã chọn rồi sao?”

“Rồi.”

“Người nào?”

Lý Thừa Dục ngược mắt, phun ra một từ: “Ta.”

Nhiếp Thanh Lan cho là mình nghe lầm, sững sờ một hồi lâu, lập tức nói: “Nói giỡn gì vậy? Người đi trừ phiến loạn? Triều chính này ai quản?”

“Triều chính thì ai cũng có thể, lục bộ ai cũng có chức của người này, không quá khó làm. Lại có ba vị Hầu gia nữa, cũng có thể ổn định được không đáng ngại.”

“Hoang đường!” Nàng chợt tức giận đập bàn: “Nào có chuyện đường đường một nước Thừa tướng lại đi trừ phiến loạn, võ tướng ở lại hậu phương để giữ mạng mình hay sao? Thừa tướng có thể rẻ mặt đến thế? Sao có thể chịu được uất ức?”

Hình như hắn bị những lời của nàng động chạm, trong nháy mắt ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái. Trong mắt đầy vẻ ưu thương cùng mệt mỏi khiến cho nàng chợt hối hận vì những gì mình đã nói. Sớm biết là hắn không thể làm gì thì việc gì phải nói ra cho hắn tủi nhục?

Lý Thừa Dục chỉ cái ghế bên cạnh bảo nàng ngồi xuống: “Thanh Lan, đạo lý ở đây nàng không hiểu thì ta sẽ nói cho nàng nghe.”

Hắn mỗi lần gọi tên nàng thì trái tim nàng như một bông hoa ảm áp. Những phiền não tạm thời gác qua một bên.

Thấy nàng chịu ngồi xuống, hắn liền nghiêm túc giảng giải cho nàng: “Mấy ngày nay nàng cũng đã nhìn ra được tình cảnh của Huyết Nguyệt, ta sẽ không nói nhiều nữa. Sơn tặc Tây Sơn nhất định phải tiêu diệt, mọi người ai cũng bận tâm đến lợi ích của mình, không ai muốn phải đi lội vũng bùn này. Mà nếu không làm thì kêu ca sẽ biến thành phiến loạn, khi đó tất còn khó đối phó hơn đám nạn dân trước đó. Bây giờ ta mới làm Thừa tướng, trong triều rất nhiều người không phục ta, ta phải làm một chút chuyện chặn miệng họ lại, ngồi vững vàng vị trí Thừa Tướng, để phụ tá nàng lên ngôi thuận lợi, nàng hiểu chưa?”

Nhiếp Thanh Lan nhìn hắn: “Chẳng lẽ sẽ phải hy sinh chính người để đổi lấy tất cả điều đó?”

“Ta cũng không phải chết ở Tây Sơn, sao có thể nói là hi sinh?” Lý Thừa Dục cười một tiếng.

Nàng nhú mày, một tay chặn miệng hắn lại: “Trước khi chiến đấu kiêng kỵ nhất là nói điều đại kỵ này, chẳng lẽ ngươi không biết?”

Đôi mắt hắn giờ đây sáng rực rỡ, chậm rãi cầm tay nàng: “Ta không nghĩ nhiều như vậy.”

Không nhận thấy tay mình bị hắn đang lặng lẽ cầm trong lòng bàn tay, nàng nhìn bản đồ tỉ mỉ nghĩ ngợi: “Địa hình Tây Sơn phức tạp, người định dùng binh như thế nào?”

“Sơn tặc Tây Sơn đã giao chiến với triều đình nhiều năm, chúng ta có nhiều người đã giao chiến với chúng tất sẽ chú ý đến bọn chúng. Cho nên ta định chia thành mười đội, cải trang nấp ở các hốc núi, nghe hiệu lệnh thì cùng nhau động thủ.” Lý Thừa Dục cũng đứng dậy, thân thể của hai người lơ đãng dựa vào nhau. (chưa chi đã đòi ăn đậu hũ rồi)

Nhiếp Thanh Lan vừa nghĩ vừa bày mưu tính kế: “Kế sách của người có chút nguy hiểm, nếu sơn tặc đem các người phân ra mà tiêu diệt thì làm sao bây giờ? Huống chi đây là cả vạn binh mã, sao không khiến cho người ta chú ý được? Theo ta thấy, hay là cầm vài ngàn binh mã làm tiên phong dụ sơn tặc xuống núi...”

Hai người tỉ mỉ bố trí, thảo luận cặn kẽ, một lượt đã nói hơn hai canh giờ, nói đến lúc miệng nàng phải khô đắng.

Cuối cùng, nàng nhìn chằm chằm bản đồ thở một hơi: “Ta thấy người còn thiếu người tiên phong, không bằng ta đi vậy.”

“Không được.” Vẫn đối với nàng ý kiến nói gì nghe nấy, nhưng với điều này Lý Thừa Dục lại quả quyết cự tuyệt: “Trước kia cũng đã nói, hiện tại cũng không để cho nàng cầm binh hay vô cơ mà xuất binh.”

“Ta theo người, dùng tên giả xuất chinh, không làm người khác chú ý, được không?”

Thế nhưng thái độ hần vẫn kiên quyết: “Tuyệt đối không được, mặc dù sơn tặc không nhiều nhưng vô cùng hung ác, ta không thể khó khăn lắm mới mời được nàng đến lại khiến cho nàng gặp nguy hiểm.”

Nhiếp Thanh Lan cười nói: “Người sợ ta gặp nguy hiểm? Ta ở Tư Không Triều thống lĩnh mười vạn đại quân cũng không phải là lần đầu tiên đi tiên phong xông trận noi gương cho binh sĩ?”

Lý Thừa Dục nhìn nàng thật sâu, nói rành rọt từng chữ: “Ta không phải là Tư Không Thần, ta sẽ không để cho nàng gặp nguy hiểm, cuộc đời này ta chỉ có thể làm tất cả vì nàng là để bảo vệ an nguy của nàng, không bị kẻ nào quấy nhiễu.”

Hần những lời ấp áp, nhẹ nhàng này, cũng không phải là những lời kinh thiên động địa nhưng lại có lực làm vỡ nát hết lớp phòng bị của lòng nàng.

Nàng sống trong quân đội, sống chết đã quen thói chém giết từ lâu, không cảm thấy có điều gì đó không đúng cả. Cùng Tư Không Thần đi xuất chinh thì nàng cảm thấy mình nên làm tiên phong, bảo vệ hần khỏi nguy hiểm. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ có một người muốn đem nàng kéo ra phía sau để mình đứng trước toàn tâm toàn ý bảo vệ cho nàng.

Lý Thừa Dục cùng với nàng cũng chỉ là một thàng tương giao, thế nhưng hần lại xem nàng quan trọng đến mức đó chỉ vì đưa nàng lên làm Nữ Hoàng Huyết Nguyệt hay sao? Hay là...

Đôi mắt hoàng kim kia như ánh sao sáng chói, thói quen mấy ngày nay ở bên cạnh hần, chỉ cần nhìn đôi mắt này cũng đã thấy an lòng.

Hôm sau hần đi diệt sơn tặc, có thể bình an trở về hay không nàng không biết, nhưng mấy chục ngày nàng sẽ không thấy đôi mắt này... Không khỏi phiền não và bất an, nàng muốn níu kéo hần lại, bảo hần không nên đi.

Nhưng nàng cũng biết, hần có ngàn vạn lý do phải đi, nàng không có quyền lực để ngăn cản.

Lúc này, nàng chợt lần đầu tiên hi vọng mình có thể là một Nữ Hoàng, có thể vênh mặt hát hăm sai khiến sai khiến thần tử Huyết Nguyệt đi gánh vác trách nhiệm của bọn chúng mà không được đem tất cả trách nhiệm đè nặng lên người Lý Thừa Dục.

“Huyết Nguyệt quá cô phụ người!” Hồi lâu, nàng mới khe khẽ thở dài.

Lý Thừa Dục không nghĩ tới nàng sẽ nói lời này, ngẩn người rồi khẽ mỉm cười: “Nhưng vì thần dân Huyết Nguyệt mang nàng đến đây cũng là hạnh phúc của ta.”

Lời này nghe như có chút mập mờ, Nhiếp Thanh Lan không dám ngẫm nghĩ. Tư tình với Tư Không Thần còn chưa chặt đứt, nhiệm vụ nàng tới Huyết Nguyệt còn chưa thành, sao nàng có thể để hồn mình bay đi nơi khác được?

Có lẽ, tất cả chỉ là do nàng nghĩ quá nhiều mà thôi.

“ Bao lâu sẽ đi?” Nàng hỏi.

“Chậm nhất là... cuối ngày mai.”

Cũng còn không tới hai ngày. Nàng cúi đầu, cúi thanh bội kiếm bên hông mình ra.

Tùy thân của nàng từ trước đến giờ sẽ có hai vũ khí đó là Hoa Đào Dao và Minh Nguyệt Kiếm.

Giờ phút này, đem nàng Minh Nguyệt kiếm đưa cho Lý Thừa Dục: “Thanh kiếm này, là tiên phụ ban cho, vẫn bảo vệ bình an cho ta, hiện tại cho người mượn, cũng mong người có thể khải hoàn trở về.”

Hắn đảo nhìn thanh kiếm kia, nhẹ giọng hỏi: “Nhưng nếu ngày sau ta không trả thanh kiếm này, nàng có tức giận không?”

Nàng cười tươi sáng cười: “Không nhìn ra người là người tham lam như vậy? Được, nếu người có thể bình an trở về ta sẽ tặng nó cho người.”

Lý Thừa Dục cũng cười theo nàng, nhận lấy thanh kiếm nhẹ nhàng nói: “Đây không phải là lần đầu tiên nàng đưa đồ cho ta.”

“Trước mấy lần cũng không phải là đưa cho người, không tính.” Nàng cho là hắn nói đến vòng tay và Hoa Đào Dao.

Hắn cẩn thận đem kiếm ôm vào trong ngực, như ôm lấy tình nhân dịu dàng, sau đó lặng lặng ngắm nhìn nàng như có bí mật khó nói đang chôn sâu trong đáy lòng hắn.

5. Chương 5

Hôm Lý Thừa Dục xuất chinh bầu trời như lo lắng, đó là thời tiết mà Nhiếp Thanh Lan từ khi đến Huyết Nguyệt Quốc đến nay cảm thấy tệ nhất, điều này càng khiến cho lòng nàng càng có dự cảm không lành.

Nàng ra đến cửa cung tiễn hắn, chỉ thấy hắn đã cởi bỏ quan phục ngày thường và đổi thành bộ áo giáp, nhìn búi tóc ngày thường rất nhỏ nhả giờ đây đã bị mũ giáp che lấp mất rồi.

Nàng chưa từng thấy qua hắn như vậy, có thể lạnh lùng uy vũ, sát khí bức người như đã biến thành một người khác khiến cho nàng thấy cũng phải sửng sốt.

Lý Thừa Dục vốn là đứng ở đầu tiên của đội ngũ, được Thiết Hùng báo là cô tới thì hắn liền quay đầu lại. Xa xa nhìn từ đội ngũ đầu đi lại, ánh sáng mặt trời hơi yếu phản xạ vào áo giáp đội vào trong mắt nàng khiến nàng đau lòng như muốn rút nước mắt.

“Làm phiền Điện Hạ tự mình tiễn thần ra trận.” Hắn lập tức nhảy xuống chấp tay quỳ lạy.

Nhiếp Thanh Lan vội vàng đưa tay dịu, lên: “Thừa tướng đại nhân, ta chỉ mong ngài có thể sớm ngày trở về.”

Hắn gật đầu một cái, đứng lên, từ Thiết Hùng trên tay nhận lấy một bao nhỏ, cẩn thận giao cho nàng, chỉ có hai người mới nghe được hắn nhỏ giọng nói: “Điện Hạ, nếu như chuyến này thần gặp bất trắc, xin ngài mang theo món đồ này... trở về Tư Không Triều.”

Nàng liền giật mình. Rõ ràng đây là lúc hắn xuất chinh sắp, không nên nói tới điềm xấu này, tại sao hắn còn nói? Hắn giao ỉnh vật này là gì?

Đại quân như mây đen cuộn cuộn chảy về phía chân trời, bóng dáng của Lý Thừa Dục cũng đã thành một điểm đen rồi từ từ không thấy được nữa.

Nhiếp Thanh Lan nắm chặt cái bao nhỏ, thần thờ đứng yên một chỗ.

Dương Phàm đi tới nhỏ giọng nói: “Tướng quân, bệ hạ lại đưa tin tới.”

Nàng hàm hồ đáp lại một tiếng, ý nghĩ cũng không đặt ở trong thư Tư Không Thần mà ở cái bao nhỏ này.

Bước nhanh trở lại tẩm cung, thư Tư Không Thần đưa cho nàng nàng để qua một bên mở cái bao nhỏ trước.

Cái bao nhỏ được cột rất chặt, từng tầng từng tầng một, bao nhiêu là nút, cũng không biết là bao nhiêu tầng. Rút cuống cũng mở ra, nàng ngẩng người – đó là cặp vòng ngọc của nàng.

Quanh đi quẩn lại, mấy lần đưa ra, rút cuống Lý Thừa Dục vẫn để lại nó.

Tại sao? Bởi vì hần biết rõ ý nghĩa đôi vòng ngọc đối với nàng mà nói rất quan trọng sao?

Ngón tay nàng vô thức vuốt đôi vòng kia, cảm giác lạnh băng thì có tình cảm gì? Chỉ thấy đáy lòng nàng từng trận co rút đau đớn.

Sau một hồi nàng mới mở phong thư của Tư Không Thần, trong thư vẫn là vài câu thăm hỏi quen thuộc.

“Gần đây vẫn khỏe? Chuyện lên ngôi thế nào? Lý Thừa Dục có làm khó người? Hoàng Thân quốc thích có gây chuyện? Lúc trước đưa lương thực cho người trầm cũng đã chuẩn bị lễ cho cả ba vị Hầu gia cho người, nếu Lý Thừa Dục chưa đủ tin thì có thể liên thủ với người khác. Có gì khẩn yếu thì liên lạc với Hành Lão Tướng quân ở biên quan.”

Nhiếp Thanh Lan nắm chặt phong thư, khóe miệng nhếch lên giễu cợt cùng cười khổ. Tư Không Thần quả là phí hết tâm tư để giúp nàng lên ngôi Hoàng Đế, mà đã lâu không thấy nàng động tĩnh gì chắc là hần hoài nghi thành ý của Lý Thừa Dục, lại muốn nàng trở mặt đi liên hệ với ba vị hổ lang kia để bọn họ liên thủ với nàng.

Ở trong lòng hần, tất cả đây rốt cuộc là vì sự an toàn của nàng hay là vì hần muốn cướp lấy giang sơn Huyết Nguyệt?

Nàng cầm lá thư này lên ngọn nến, đốt nó thành tro bụi rồi đứng dậy gọi: “Dương Phàm, cầm bản đồ Tây Sơn đến đây!”

Từ hôm đó về sau, liên tiếp mấy ngày nàng đều để ý đến đại quân của Lý Thừa Dục, hần đến một nơi nàng sẽ đánh dấu đỏ lên bản đồ để đánh dấu tiến trình.

Nàng không biết ngoài nàng ra ở Huyết Nguyệt còn có ai còn quan tâm đến lần xuất chinh này, vì vậy nàng âm thầm thăm viếng sáu Bộ. Cái gọi là “âm thầm” tất nhiên là thăm viếng vào lúc đêm khuya, bí mật thăm dò.

Kết quả nàng phát hiện, trong sáu Bộ thì Lại Bộ quan tâm tới tiến trình của Lý Thừa Dục nhất. Điều này cũng khó trách, Lại Bộ từ trên xuống dưới đều không ưa Lý Thừa Dục.

So sánh với Bộ Hộ Chu đại nhân, Hình Bộ Ngô đại nhân cùng với Lễ Bộ Trương đại nhân thì ngược lại rất ủng hộ Lý Thừa Dục nhưng lại e ngại ba vị Hầu gia nên không dám hành động.

Xem ra mấu chốt của trận chiến này không chỉ có kết quả ở Lý Thừa Dục mà còn nằm trong tay ba vị Hầu gia.

Nếu Tư Không Thần đã từng đưa lễ quá lớn cho ba vị Hầu gia thì nàng cũng cần thiết phải tìm hiểu.

Trong ba người, nàng không thích nhất là Thượng Quan Vinh, đối với Đoan Mộc Cầu cũng không có hảo cảm gì, mà Công Lĩnh An so với hai người kia tựa hồ còn hơi dễ nói chuyện chút. Nàng quyết định ra tay từ người này.

Mới tới, lính canh cửa phủ Hầu gia đã bắt nàng xuống ngựa đợi hơn một canh giờ.

Dương Phàm cũng chờ nhưng không thể bình tĩnh nổi, cả giận nói: “Tướng quân cần gì phải vì chuyện Lý Thừa Dục mà phí tâm? Thái độ của Công Lĩnh An đã quá rõ ràng, ngài không đợi thì cũng vậy thôi.”

“Bình tĩnh chút nóng.” Nàng chấp tay sau lưng: “Dương Phàm, người đi theo ta nhiều năm vậy, sao có thể thiếu kiên nhẫn như vậy? Trước hết mặc dù không giúp Lý Thừa Dục thì cũng xem như là giúp Tư Không Triều, chút thời gian như vậy mà không đợi nổi sao?”

Dương Phàm buồn bực quay đầu, vẻ mặt vẫn không thể nhẫn nổi.

Lại đợi thật lâu, quản gia trong phủ mới ịch xuất hiện mà nói: “Nhiếp Tướng quân, Hầu gia nhà ta mới tỉnh giấc trưa, mời ngài đến nội đường chờ một chút.”

“Đa tạ.” Nàng khách khí đi theo quản gia đi vào trong nội đường, phân phó Dương Phàm ở cửa phủ Hầu gia chờ. Hần không yên lòng, còn định nói thêm điều gì bị nàng lạnh lùng liếc mắt một cái đành phải đứng lại.

Công Lĩnh An khoan thai tới chậm, còn vừa đánh ngáp vừa dùng khăn nóng lau tay, thấy nàng một mình ở trong nội đường, người tùy tùng bên cạnh một người cũng không có liền giả lả cười: “Nhiếp Tướng quân

thật là có can đảm, một mình vào Hầu gia phủ của ta đây, không sợ ta nhất thời tức giận muốn tính toán chuyện ân oán năm đó trên chiến trường sao?”

“Ta hôm nay là vì Huyết Nguyệt mà đến, Hầu gia sẽ không làm vậy.” Nàng chắc chắn mà nói.

Mặt Công Lãnh An lộ vẻ sững sờ, ngồi xuống nhìn nàng: “Ta không biết ngài và ta có chuyện gì của Huyết Nguyệt để nói, ngài nên hiểu ngài không phải là chủ của ta, không có quyền ra lệnh cho ta bất kỳ chuyện gì.”

Nhiếp Thanh Lan vẫn đứng như vậy nhưng cúi đầu khiêm nhường: “Ta biết mình là ai, dù sao ta cũng chỉ là văn bối, chỉ muốn xin lãnh giáo Hầu gia một vài vấn đề.”

Nghe nàng nói như vậy, Công Lãnh An có vẻ hài lòng, khoe miệng cứng nhắc dường như đang nhếch lên một nụ cười.

Nàng thừa dịp nói luôn: “Lý Thừa tướng đi ra ngoài trừ phiến loạn, hẳn trước khi đi tha thiết dặn dò với ta, nếu có chuyện gì khó khăn có thể tới thỉnh giáo Hầu gia. Bởi vì Hầu gia chính là một số ít người trong triều hẳn có thể tin tưởng, cho nên hôm nay ta chỉ có thể can đảm tới đây làm phiền Hầu gia vậy.”

Công Lãnh An nghe, càng thêm cao hứng, tựa vào ghế: “Có vấn đề gì cứ hỏi đi.”

“Nhóm sơn tặc ở Tây Sơn cũng không phải tồn tại ngày một ngày hai, vì sao vẫn chưa được tiêu diệt? Ta biết Hầu gia và Binh Bộ Thượng Thư quan hệ cũng không cạn, mà Hầu gia là người chính trực trung dũng, ở đây không phải là trách nhiệm của Binh Bộ Thượng Thư thì chẳng lẽ có kẻ đang giữ trò sau lưng?”

Công Lãnh An giống như là kinh ngạc với vấn đề nàng vừa hỏi, quan sát nàng một lát rồi một lát sau mới mở miệng: “Người thật thông minh, người ta nói quan thì không cùng một nhà, người thường nghe nói liền đổ hết lỗi lên đầu Binh Bộ. Trong Binh Bộ có không ít người là đồ tôn của ta cũng tự dưng bị chỉ trích, người người cũng rất buồn bực. Thật ra thì chuyện này kẻ đứng sau bọn thổ phỉ không phải người của Binh Bộ.”

Nhiếp Thanh Lan nghe được trọng điểm, cặp mắt sáng lên: “Chẳng lẽ... Sẽ là ở Lại bộ?”

Hắn lại kinh ngạc: “Làm sao người biết...”

“Sao ta không nghĩ đến được.” Nhiếp Thanh Lan nghiêng đầu cười một tiếng: “Trong tất cả các Bộ, khả năng lớn nhất cũng chỉ có thể là Lại Bộ. Lại Bộ có quan hệ mật thiết nhất đối với các quan viên địa phương lớn nhỏ. Nếu muốn tiết lộ tin tức thì đã có cả một đường dây. Nói không chừng, tin tức còn chưa tới Bộ Binh thì đã qua Lại Bộ rồi.”

Hắn trầm mặc, làm như cam chịu.

Nhiếp Thanh Lan nói tiếp: “Nếu Hầu gia biết vấn đề ở đây thì chắc đã nói qua với Thừa Tướng?”

Công Lãnh An im lặng cười hừ: “Cái tên thông minh như vậy sao không biết? Chỉ là chưa vạch trần thôi.”

Nhớ tới trước kia Lý Thừa Dục bị làm khó, nàng phỏng đoán không chừng kẻ đứng sau xúi giục Yến Nhi ám sát mình chính là người của Lại Bộ. Cho nên hẳn đã biết quá rõ mà không chịu vạch trần?

“Vậy, Hầu gia có thể giúp ta một việc hay không?”

“Việc gì?”

“Giúp ta coi chừng người của Lại Bộ. Lần này nếu để cho chúng cấu kết với sơn tặc khiến Thừa Tướng thua trận thì đối với Huyết Nguyệt không có lợi gì cả. Chỉ có người thân đau đớn thì kẻ thù sung sướng thôi. Mà Hầu gia, chẳng lẽ ngài sẽ đứng về phía kẻ thù sao?”

Lời nói của Nhiếp Thanh Lan làm Công Lãnh An xúc động, khiến cho hắn phải nhướng mày rậm lên nhìn nàng: “Nữ nhân ngoại quốc như người vì sao lại chú tâm vào quốc sự Huyết Nguyệt như vậy? Có thể cả đời này người cũng không thể làm Nữ Hoàng Huyết Nguyệt được.”

“Ta vẫn luôn nói, ta không thèm ngôi vị Nữ Hoàng này thì cần gì các người phải lo thay ta. Kể từ khi ta đến Huyết Nguyệt này, Thừa Tướng luôn quan tâm đến ta, ta có thể nhìn thấy hắn là người trung quân ái quốc luôn là thân tử trung thành khiến ta cảm thấy kính nể sâu sắc. Người thật sự không thích đến Huyết

Nguyệt như ta mà gặp một vị Thừa tướng tốt như vậy cũng đã muốn ra sức bảo vệ hần. Hầu gia, vậy ngài có chịu giúp ta hay không?”

Công Lãnh An nhìn nàng, định nói, còn chưa kịp mở miệng thì bỗng nhiên có người chạy tới hốt hoảng nói: “Hầu gia! Binh Bộ tới cấp báo, đêm qua Thừa tướng ở Tây Sơn gặp nguy hiểm, bị sơn tặc vây khốn ở bên núi Nam Sơn, vô cùng nguy cấp!”

Nhiếp Thanh Lan cả kinh, hai mắt tròn tròn, không để ý quy củ, giật lấy tin báo.

Người nọ không biết thân phận của nàng, định đoạt lại bị Công Lãnh An đưa tay đè lại, quát lên: “Người lui ra!”

Nhanh chóng nhìn qua tin báo một lần, nàng lẩm bẩm: “Làm sao có thể, chiến sự hôm qua rõ ràng hần vẫn còn chiếm ưu thế!”

Công Lãnh An đạm nói: “Ta và người đều xuất thân từ quân doanh cũng biết chuyện chiến sự trên chiến trường có thể thay đổi trong nháy mắt. Sơn tặc Tây Sơn quen nhất là đánh nhau về đêm mà đó lại là nhược điểm của Thừa Tướng.”

“Vì sao?” Nàng nhanh chóng ngắt đầu.

Hần nghi ngờ nhìn nàng: “Không phải người đã biết? Hai mắt hần tuy tinh nhưng màn đêm buông xuống thì không thể xác định được đường đi.”

“Bệnh quáng gà?” Nhiếp Thanh Lan sững sốt.

Hần gật đầu: “Cho nên Thiết Hùng luôn một tắc cũng không rời theo sát canh chừng hần.”

Nàng chỉ cảm giác mình thật sự khó thở, khó khăn hỏi: “Vậy... vì sao hần phải mạo hiểm xuất chinh?”

Công Lãnh An cười: “Như người đã nói, hần là thần tử trung quân ái quốc hiếm có, nếu không trông cậy vào người khác được thì chỉ có thể trông cậy vào mình. Lấy mạng đổi mạng thì hần cũng hiểu điều này, mặc dù nguy hiểm vạn phần nhưng cũng có thể chiến thắng bất ngờ.”

Nhiếp Thanh Lan vội vàng hỏi: “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Hầu gia sẽ đem binh cứu hần chứ?”

Hần trầm tư nói: “Không phải là ta không muốn cứu hần, việc dùng binh ở Huyết Nguyệt cũng không dễ dàng, mặc dù phần lớn binh lính là do ta thống lĩnh nhưng muốn dùng binh từ một vạn trở lên phải do đích thân Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ. Hiện tại không có Nữ Hoàng thì viện binh sẽ không chịu đi.”

Nàng vừa vội vừa giận: “Vậy cũng không thể mất thấy hần thân vùi lấp nơi hiểm cảnh mà bỏ mặc chứ?”

Thấy nàng tâm tình kích động muốn xông ra, hần khẽ động tâm, gọi nàng lại: “Trước mắt có một đạo binh mã, quân số không nhiều nhưng có thể giao cho người trông nom. Chỉ là không biết người có muốn lãnh binh?”

“Dĩ nhiên!” Nhiếp Thanh Lan đáp ứng ngay, đây chính là điều nàng cầu cũng không được. Cầu người không bằng cầu mình, chuyện của nàng từ trước đến giờ cũng không muốn mượn tay người khác làm. Nếu không phải vì Lý Thừa Dục nhiều lần cản trở thì nàng đã sớm mang binh đi theo hần không chừng. Nhưng ai sẽ cam tâm để chịu để nàng làm thống lĩnh đây?

Công Lãnh An cười đến cổ quái: “Người đi đại lao Hình Bộ một chuyến đi, người của người đang ở đó.”

Đại lao Hình Bộ sẽ có người cho nàng? Nàng thật không hiểu nổi ý ông ta nữa.

Chỉ là hần cũng coi như đã đủ nể mặt nàng rồi còn tự mình đưa nàng tới Hình Bộ.

Hình Bộ Thượng Thư Ngô đại nhân đang cùng nhau đến thật sự quá nghi hoặc.

Cho đến khi Công Lãnh An thần bí nói: “Phiên Ngô đại nhân vào mở cửa địa lao thứ nhất.”

“Thứ nhất?” Ngô đại nhân cả kinh, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hần, lại liếc nhìn Nhiếp Thanh Lan, nhỏ giọng nói: “Hầu gia, phòng kia là trọng phạm... Hơn nữa còn là do tiên đế ngự chỉ xử tử hình, không có ý chỉ mới của hoàng đế sao có thể tùy ý mở cửa nhà lao?”

Công Lãnh An giận tái mặt: “Người cũng nên biết Thừa tướng đại nhân đang gặp nạn ở Tây Sơn? Hiện tại Nhiếp Tướng quân nguyện ý đi cứu người nhưng lại không có thuộc hạ thích hợp, chẳng lẽ người định để ngài ấy đi một mình đến đó sao? Lão Ngô, người nhất định phải nghĩ đến này sau người mang tiếng giúp đỡ kẻ ác, bỏ đá xuống giếng sẽ lưu danh xấu muôn đời, chi bằng hiện tại cứ mắt nhắm mắt mở thôi.”

Ngô đại nhân bắt đắ dĩ nhìn hai người, thở dài nói: “Hầu gia, ngài thật là tìm phiền toái đến cho ta, chuyện này nếu ta làm, coi như không bị chặt đầu tịch biên gia sản thì cũng bị bãi chức.”

Hắn cười cười ha ha mà nói: “Dù sao người làm Thượng Thư cũng chừng mười năm rồi, cũng nhanh cáo lão về quê, ta giúp người đi sớm chút về mà chơi đùa với con cháu, người nên cảm tạ ta mới phải.”

Ngô đại nhân dở khóc dở cười, vừa lắc đầu, vừa than thở, nhưng cuối cùng vẫn phải mang theo Nhiếp Thanh Lan đi vào thiên lao.

Cái nơi gọi là địa lao thứ nhất, nghe thật là nơi thần bí. Nếu không vì Công Lãnh An coi trọng như thế thì sẽ không làm khó Ngô đại nhân. Vậy trong đó là ai? Hắn hoặc bọn họ sẽ giúp được nàng sao?

Đi từng bước từng bước vào sâu bên trong địa lao mờ tối, xuyên qua đường thật dài, hai bên nhốt đầy các loại tội phạm, có kẻ đang ca hát nô đùa. Chợt có người đến, rất nhiều phạm nhân liền nhào tới song cửa, đưa cổ ra nhìn xem người tới là ai.

“Ôi trời! Tới đây là một nữ nhân đấy.”

“Thật là nữ nhân xinh đẹp! Chẳng lẽ các vị quan gia sợ chúng ta sống đây quá tĩnh mịch nên cố ý đưa nữ nhân tới để chúng ta mê đắm qua ngày?”

“Đừng nằm mơ đi, có lẽ trong tù có vị đại gia nào có tiền bao gái lầu xanh, không đến phần người.”

“Này! Tiểu mỹ nhân! Gia không sợ được người, mau tới đây cười với gia một cái!”

Ô ngôn uế ngữ bay đến tới tấp nhưng Nhiếp Thanh Lan mắt điếc tai ngơ, chỉ một lòng đi về phía trước. Thật vất vả đi tới nơi cuối cùng, nơi cánh cửa đại lao có treo tấm biển: Thứ nhất.

“Chính là chỗ này.” Lao đầu (trưởng nhà lao) nhà lao trong triều gọi: “Này! Chết hay chưa, kêu lên nào!”

Nhiếp Thanh Lan neho lại mắt, nhìn vào phòng giam tối om, bên trong hắc ám hình như đang giam mười mấy người, nhưng ai nấy đều bần thủ, không rõ mặt mày.

Đột nhiên, trong lao vang lên tiếng kêu đầy kinh ngạc: Tướng quân đại nhân? Ngài, ngài tại sao lại tới nơi này?”

Giọng nói này mặc dù đã rất lâu rồi nhưng Nhiếp Thanh Lan có chết cũng sẽ nhận ra được, không khỏi bật lên tiếng thốt hoảng ứng:, “Quách tướng quân? Là ngài sao?”

“Vâng! Là thuộc hạ! Thuộc hạ may mắn không chết, rốt cuộc lần nữa được nhìn thấy ngài!” Một cái đầu tóc rối bởi nhào tới hàng song cửa, trên mặt tràn đầy nước mắt vui mừng, đồng thời quay sau hô: “Này, mau dậy đi! Là Tướng Quân đại nhân tới cứu chúng ta!”

Đột nhiên, mười mấy người cao thấp tóm lấy song cửa, liều mạng với tay ra ngoài gọi Nhiếp Thanh Lan.

Nàng hoảng hốt cho là mình không phải đang ở địa lao Huyết Nguyệt mà đang ở quân doanh Tư Không Triều.

Bởi vì đám này người... đều là thuộc hạ cũ của nàng.

Nói đến thì thật là thần kỳ, năm trước Tư Không Triều cùng Huyết Nguyệt từng đánh một trận, bởi vì trận bày ra có chút sơ hở nên Tư Không Triều mặc dù thắng quân của Huyết Nguyệt, đánh bại phụ thân của Thượng Quan Vinh nhưng không biết từ nơi nào xông đến một đám kị binh. Không chỉ cứu được phụ thân của Thượng Quan Vinh, phá trận của nàng mà còn khiến nàng bị hao tổn không ít binh mã. Sau khi trận đánh kết thúc có gần một ngàn binh mã bị mất.

Sau đó, Nhiếp Thanh Lan từng muốn dùng tù binh của Huyết Nguyệt để đổi lấy người của mình nhưng bên Huyết Nguyệt cự tuyệt. Nàng đã sớm nghe được tin đồn nói rằng Huyết Nguyệt sẽ không bao giờ lưu lại tính mạng của tù binh, tất cả đều giết hết. Cho nên nàng vẫn cho rằng những thuộc hạ này của mình đã

gặp cảnh ngộ bất trắc, thậm chí còn lập bia mộ chôn quần áo và di vật theo, báo lên triều đình xin cho họ danh hiệu trung dũng vì nước.

Không nghĩ tới sau hai năm, trên đất khách quê người còn gặp lại họ.

Không chỉ là mười mấy người trong địa lao này, Công Lãnh An cho biết, thật ra lúc bị bắt sống, quân lính bị bắt của Tư Không Triều có đến hơn tám trăm người. Trừ tướng lĩnh, bị giam ở đây còn binh lính đã bị phân tán đến các quân doanh làm khổ sai.

Lần này Công Lãnh An hào phóng muốn thuộc hạ của mình đem toàn bộ quân lính Tư Không Triều thả ra, vì vậy nàng sung sướng vạn phần trước con mắt tối om om của các binh sĩ Tư Không Triều.

Trải qua một phen nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, những binh sĩ này lại được lần nữa tỏa sáng bừng bừng khí thế chiến đấu. Mấy năm nay ở Huyết Nguyệt khổ sở đã tôi luyện cho họ, khiến bọn họ có thể kiên cường mà đối diện với sự sống chết.

Nhiếp Thanh Lan than nhẹ: “Thật không hổ là người của Nhiếp Gia ta.”

“Tướng quân, thuộc hạ thật không hiểu, ngài làm sao có thể tìm được chúng ta mà thuyết phục Huyết Nguyệt Quốc thả người?”

Quách Phi tướng quân vẫn rất kích động, cứ đi tới đi lui theo nàng.

Nghe được vấn đề hẩn hoi, nàng có chút khó nói, liếc nhìn Dương Phàm: “Chuyện này về sau Dương Phó tướng sẽ nói ọi người biết. Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phải đến ngay Tây Sơn để tham chiến, các người có thể chiến đấu không?”

“Có thể!” Mấy trăm người hô đồng thanh.

Nhiếp Thanh Lan trịnh trọng nói: “Ta hiểu rõ các người bị Huyết Nguyệt nhốt hơn hai năm, trong lòng đều có bất mãn. Ta muốn thẳng thắn nói ọi người rằng trận đánh này, thật ra chúng ta sẽ đánh vì Huyết Nguyệt. Bởi vì ta muốn đi cứu Thừa Tướng của Huyết Nguyệt là Lý Thừa Dục, hơn nữa chỉ được phép thành công, không cho phép thất bại.”

Nghe những lời này của nàng, đám người cũng cả kinh trợn mắt hốc mồm, có người thậm chí bật thốt lên: “Tại sao? Tướng quân, nên cho Thừa tướng của bọn họ chết là tốt nhất!”

“Đúng sai phải trái, trung gian thiện ác, hiện tại ta không thể giải thích tỉ mỉ với các người được. Nếu các người còn tôn trọng ta, nguyện ý theo ta thì đi cùng. Nếu không muốn có thể bây giờ từ đây đi theo Hướng Đông là có thể về quê quán. Đi hay ở là do các người tự quyết định.”

Một mảnh tĩnh mịch trầm mặc, Nhiếp Thanh Lan không nói nhiều lời nữa, nàng gọi Dương Phàm dắt chiến mã đến vọt người chạy lên. Mấy tên bộ hạ còn lại đi theo nàng đến Huyết Nguyệt từ trước cũng đồng loạt lên ngựa.

“Tướng quân!” Quách Phi chợt mở miệng: “Ngày đó đi theo lão Tướng Quân bọn ta đã thề sẽ theo đến cùng, lão Tướng Quân qua đời chúng ta cũng đã tận lực phò tá ngài. Mỗi lần trước khi ra trận, tướng quân đều cùng uống rượu và luôn nói với chúng ta tám chữ: “Tay chân thân cận, cùng sinh cùng tử”, tám chữ này Quách Phi ta đây luôn nhớ kỹ trong lòng không bao giờ quên, cho nên ta mới gắng sống đến bây giờ. Hôm nay nếu tướng quân cần người ta không chối từ, thề chết đi theo!” Dứt lời hẩn cũng nhảy lên ngựa.

Sau hành động của hẩn, hơn tám trăm người cũng không nói một lời xếp thành hai hàng, chuẩn bị tư thế xuất chinh.

Sóng lòng Nhiếp Thanh Lan sôi sục, ngàn vạn ngôn ngữ không thể nào nói hết, chỉ có hốc mắt nóng bỏng lên. Nhưng nàng biết lúc này không phải là lúc dành cho nữ nhi thường tình, nàng nhất định phải chạy đến Tây Sơn để cứu Lý Thừa Dục đang bị vây khốn.

Vì vậy trên lưng ngựa, nàng giương cao thanh Hoa Đào Dao hét lên: “Xuất chinh!”

Đi đến Tây Sơn theo bản đồ, mỗi ngày nàng đều nhìn, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể ghi nhớ hết tất cả con đường trên bản đồ. Dựa vào Lãnh Công An giúp đỡ, nàng có thể chuẩn bị được độ hai mươi ngày lương ột ngàn binh mã. Nàng chỉ mất ba ngày để có thể đến huyện cách Tây Sơn vài chục dặm.

Sau khi nghe ngóng, quân lính của Lý Thừa Dục trước đây từng đi qua nơi này, từng cùng sơn tặc giao chiến và thật sự chiếm ưu thế rất lớn. Cho đến khi đoàn quân tiến về vùng núi phía Tây mới gặp nạn, tình huống cụ thể thế nào người ngoài không biết được rõ ràng.

Nàng đem nhân mã tạm thời đóng quân ở đây rồi cùng với mấy viên tướng lãnh bàn bạc về hành trình tiếp theo.

Dọc theo đường đi, Quách Phi đã nghe Dương Phàm nói về chuyện của Nhiếp Thanh Lan và mục đích đến Huyết Nguyệt. Mặc dù nghe không tin nổi, giống như đang nghe chuyện xưa nhưng hẳn vẫn đón nhận.

Ở trong lòng hẳn, chỉ cần là dưới trướng Nhiếp Thanh Lan còn không cần quan tâm là ở Huyết Nguyệt hay là Tư Không Triều.

Lúc này hẳn nói muốn của mình muốn dẫn đoàn quân tiên phong, mang theo một đội nhân mã lạng lẽ lên vào Tây Sơn thăm dò tình hình.

Nhiếp Thanh Lan do dự: “Địa hình Tây Sơn rất phức tạp, nếu không có dân bản xứ dẫn đường thì chắc chắn chúng ta sẽ không bao giờ tới nơi được. Trong vùng lân cận có người có thể dẫn đường giúp chúng ta không?”

“Dân chúng ai cũng e ngại sơn tặc, hỏi và nhờ dẫn đường thì tất cả đều chối rằng không biết đường đi.” Dương Phàm thật sự cũng đang tìm người.

“Nói cho bọn họ biết, đây là vì Lý Thừa tướng của Huyết Nguyệt, nếu Thừa Tướng gặp bất trắc chắc chắn bọn họ sẽ không sống yên ổn.” Nàng nói như đinh chém sắt, hạ lệnh đi tìm người.

Thật vất vả mới tìm được một bà lão đến, bà lão há miệng run rẩy nhìn những quan binh: “Các người... Các người có phải là quan binh của Huyết Nguyệt?”

“Chúng ta là binh mã của Tư Không Triều vì cứu Lý thừa tướng mà đến.” Nhiếp Thanh Lan vẻ mặt ôn hoà nói.

Bà lão kinh ngạc mở to mắt: “Vì cứu Thừa tướng, các người từ Tư Không Triều mới đến?”

“Đúng vậy, bà lão. Bởi vì Lý thừa tướng là một người tốt, nên Tư Không Triều cũng kính trọng nhân cách hẳn cho nên mới không muốn hẳn phải gặp nguy hiểm ở đây. Nhưng đường núi nơi này chúng ta không quen thuộc, bà có thể chỉ cho chúng ta làm sao có thể tìm đường vào núi mà không bị sơn tặc phát hiện được không?”

Bà lão nắm lấy tay của nàng, tỉ mỉ vuốt ve: “Thật là cô nương tốt, tâm địa thật lương thiện, Huyết Nguyệt chúng ta chưa từng có vị quan nào tốt như vậy cả. Lý Thừa tướng là một người tốt, đi ngang qua đây thấy cuộc sống của chúng ta khốn khổ bèn để lại một phần lương thực cho chúng ta. Haizz...Chúng ta không phải là người không biết báo ân nhưng bọn sơn tặc quá mức hung ác, nếu chúng biết có người trong chúng ta dẫn đường cho quan binh thì nhất định sẽ trả thù.”

“Ta tuyệt đối sẽ không cho bọn chúng có cơ hội trả thù thôn dân.” Nàng kiên định cầm tay bà lão: “Lần này nếu không thể hoàn toàn tiêu diệt triệt sơn tặc, ta Nhiếp Thanh Lan nguyện chết ở Tây Sơn!”

“Nhiếp Thanh Lan?” Bà lão cả kinh, “Người là... chính là Thanh Long Tướng quân của Tư Không Triều?”

“Vâng.” Nàng gật đầu.

“Trước kia... Người luôn đánh nhau với Huyết Nguyệt chúng ta, giết không ít người Huyết Nguyệt.” Vẻ mặt bà lão hốt hoảng nhớ lại: “Hôm nay người lại vứt bỏ thù cũ tới cứu Thừa tướng chúng ta... Ta thay mặt dân chúng Huyết Nguyệt cảm tạ người.” Nói xong, bà lão rơi đầy nước mắt quỳ sụp xuống.

Nhiếp Thanh Lan vội vàng đỡ bà lão dậy, bà lão lau nước mắt rồi nói: “Vào núi tổng cộng có bốn đường, Thừa Tướng đi nhiều người chỉ đi một trong ba con đường. Thật ra vẫn còn một con đường nhỏ, đến sơn tặc cũng không biết. Hằng năm vào mùa Xuân có mưa xuống, trong núi sẽ có mấy loại thảo dược mọc lên, dân trong thôn thường đi theo con đường đó men theo sơn động vào núi, mỗi lần chỉ có thể một người vào, không thích hợp cho ngựa đi theo. Lần trước Thừa Tướng đến chúng ta không chỉ cho ngài biết con đường này.”

Lòng nàng chấn động vội vàng nói: “Xin bà hãy chỉ cho ta biết đường đó ở đâu.”

Theo lời bà chỉ, Nhiếp Thanh Lan rất nhanh tìm được cái sơn động kia.

Đúng như lời bà lão nói, sơn động rất hẹp, ngay cả nàng cũng chỉ có thể cúi xuống, hai đầu gối quỳ rạp xuống bò sát vào.

Dương Phàm thấy sơn động không dễ đi liền kiên trì muốn đi đường đầu tiên nhưng bị Nhiếp Thanh Lan ngăn lại. Trong lòng nàng nóng như lửa đốt, càng trì hoãn một ngày thì Lý Thừa Dục càng nguy hiểm. Nếu không nhìn thấy hắc bình an vô sự nàng sẽ lo lắng mà chết mất.

Vách núi sâu, sơn động thì hẹp và dài, quanh co quanh co, nàng bò đến lúc hai đầu gối đã bồng rớt, chắc quần cũng đã bị mòn rách, đầu gối cũng đã chảy máu nhưng nàng không để ý đến những điều này, chỉ toàn tâm toàn ý nhanh chóng tiến lên.

Thật vất vả mới đến cuối động, nàng đẩy một cái phiến đá ngăn ở cửa động một cái. Phiến đá này không lớn, vì rêu xanh rậm rạp và che bởi lá cây nên bên ngoài không dễ phát hiện ra được.

Nàng gắng hết sức đem phiến đá chậm rãi đẩy ra, trong nháy mắt, ánh mắt từ ngoài chiếu vào sơn động.

Lúc bọn họ chuẩn bị vào núi là lúc mặt trời mới về Tây mà giờ này trăng đã nhô cao, mọi thứ đều vô cùng tĩnh lặng.

“Truyền lời xuống, toàn thể giữ vững đề phòng, yên lặng.” Nhiếp Thanh Lan ra lệnh.

Lần này vào núi, nàng đem được tất cả binh mã đi cùng, hơn bảy trăm quân được bố trí chỗ khác, nàng chỉ dẫn theo 100 lính tinh nhuệ mà thôi.

Lệnh được truyền xuống, nàng nhìn xung quanh xem chừng không có động tĩnh, hai tay bèn chống ở vách núi nhảy ra ngoài.

Hai chân đạp tiếp đất đạp phải cây lá kêu sần sật, Nhiếp Thanh Lan ngừng thở, một tay rút Hoa Đào Dao lạng lẽ chặt những bụi gai vướng trước mặt mở đường cho thuộc hạ.

Đi đến một vách núi, nàng nhẹ nhàng nhích người tới, đột nhiên nàng cảm thấy một luồng sát khí xông tới lập tức cứng đờ toàn thân. Ngay sau đó là một đạo kiếm sáng lóa vung lên!

Theo bản năng, nàng vung Hoa Đào Dao lên, nhảy lên đỡ lấy đạo kiếm kia.

Đối phương ứng biến cực nhanh, một kích không thành công bèn quay kiếm ngược lại.

Lúc đạo kiếm thứ hai sắp sửa chạm đến nàng thì nàng chợt vui mừng nhỏ giọng mà kêu lên: “Thừa Dục!”

Trong nháy mắt, kiếm được thu lại, là Minh Nguyệt Kiếm, mà người trong bóng tối bước ra chính là người mà nàng đang mong nhớ mấy ngày hôm nay.

Trong tay hắn đang nắm chặt chính là Minh Nguyệt Kiếm mà Nhiếp Thanh Lan cho hắn mượn. Cũng chính bởi vì thanh kiếm này phát quang rất đặc biệt nên nàng mới có thể nhận ra hắn.

“Thanh Lan, nàng... quá mạo hiểm rồi!” Trên mặt của hắn cũng tự nhiên toát ra vẻ vui mừng như vậy nhưng ngay sau đó lại trở nên tức giận, nhỏ giọng khiển trách: “Ai đã đồng ý cho nàng đến đây? Ta đã nói nàng phải ở Hoàng Cung chờ đợi. Ta đã nói với Công Hầu gia, nếu ta bất hạnh ra đi thì hắn sẽ phái người hộ tống nàng về nước!”

“Ta cho rằng chúng ta đã là bằng hữu.” Chưa bao giờ thấy hắn nói với nàng như vậy, nhưng hắn trách cứ nàng càng nặng thì trong lòng nàng càng vui vẻ. Bởi vì nàng rất cuộc có thể xác định hắn vẫn bình an vô sự. “Nếu là bằng hữu thì không thể khoanh tay đứng nhìn khi bằng hữu gặp nạn.”

“Ở đây ta có thể đối phó được, nàng về đi.” Hắn ra lệnh.

“Không.” Nàng kiên quyết phản đối: “Ta đã đến được đây, không giúp người đẹp bỏ cường đạo thì ta tuyệt đối không về. Điều này không liên quan đến chuyện ta có thể lên ngôi hay không mà sự an nguy của người liên quan đến cả Huyết Nguyệt. Người đừng mong thuyết phục được ta vì người không có khả năng đó.”

Lý Thừa Dục nhìn nàng chăm chú một hồi lâu, cảm thấy nàng quá kiên định, rốt cuộc khẽ thở dài: “Không biết ta kéo nàng đến Huyết Nguyệt rốt cuộc là đúng hay sai?”

Nhiếp Thanh Lan cầm lấy tay hắn: “Không phải mất người không tốt sao? Sao còn đứng ở vách núi? Binh mã đâu hết rồi?”

“Ai đã nói cho nàng về mất của ta?” Hắn cau chặt lông mày, “Công Lĩnh An?”

“Trách ta trước kia quá tùy hứng, cứ một mực kéo người uống rượu dưới trăng.” Lòng nàng đầy áy náy: “Sau này sẽ không như vậy nữa.”

Thế nhưng hắn lại cười: “Không, có thể cùng nàng dưới trăng cộng ẩm là vinh dự của ta, ta vô cùng nguyện ý.” Hắn chỉ tay về phía sau: “Thiết Hùng mang theo một đội binh mã ở phía sau, những người khác vẫn đang ẩn nấp trong các góc, nếu không sao nàng vừa xuất hiện lại có thể biết ngay?”

“Còn có bao nhiêu người?” Nhiếp Thanh Lan hỏi, “Tổn thất lớn không?”

“Tổn thất? Chỉ là tổn thất mấy xe lương thảo, người chỉ là mười mấy người thôi.”

7000 đại quân so với hao tổn mười mấy người không tính là lớn, Nhiếp Thanh Lan sau khi thở phào một hơi xong lại tỏ vẻ khó hiểu: “Vậy tại sao tin báo là người đang bị vây trong núi, đang nguy cấp?”

“Tin báo?” Lý Thừa Dục hơi trầm ngâm liền hiểu. “Chỉ sợ là có người cố ý giả mạo.”

“Vì sao?”

“Lương thảo của ta bị mất, nếu không sớm kết thúc trận chiến mà ở chỗ này dây dưa lâu dài có thể tình thế sẽ bị chuyển. Hiển nhiên có người biết tình cảnh hiện tại của ta cố tình tung tin đồn. Trong triều trừ nàng ra thì có ai còn chịu tới cứu ta?”

Thấy nàng trầm mặc, Lý Thừa Dục liền cười khổ nói: “Quả nhiên là không có người khác. Nàng xem, là có người muốn đưa ta vào chỗ chết.”

“Lại là Lại bộ?” Nhiếp Thanh Lan lòng đầy căm phẫn. “Nào có chuyện như vậy? Người mình đi đánh giặc mà lại có kẻ phía sau ngăn cản, mong tướng sĩ của mình chết trận? Đội đánh thắng trận này người phải giải quyết đám người kia!”

“Ta hiểu rõ.” Hắn cầm lấy tay nàng, đỡ lấy nàng: “Cẩn thận đá vụn dưới chân, nơi này đá trơn, dễ trượt chân.”

“Người định khi nào thì kết thúc trận này?” Ngoài phải nhìn dưới chân mình còn phải để ý tới hắn.

Hơn nữa sau khi nghe hắn có bệnh quáng gà lại càng thêm lo lắng cho hắn. Chỗ này đêm tối mù mịt, nguy hiểm vô cùng, hắn định lui tiến thế nào mới có thể khắc chế địch mà chiến thắng?”

“Nếu không gặp phải nàng thì vừa rồi, tiếng kèn tiến công cũng đã nổi lên rồi.” Lý Thừa Dục khẽ mỉm cười, nói cho nàng một tin tức rất quan trọng: “Tối nay chính là trận quyết đấu.”

6. Chương 6

Nhiếp Thanh Lan đi tới nơi này mới biết nàng đến là hơi dư thừa.

Bảy ngàn binh mã đã được Lý Thừa Dục xảo diệu an trí ở mọi ngóc ngách của Tây Sơn. Mỗi nhân mã đều được phân công vị trí khác nhau, hành động bí mật, quân kỳ nghiêm trang khiến cho người thường cầm binh như nàng cũng không khỏi bội phục.

“Những người này đều nghe lệnh người sao?” Nàng còn nghi ngờ, chỉ có quân binh của mình do chính tay mình huấn luyện mới có thể dùng tốt được, mà giờ đây dưới tay của hắn cũng chỉ là quân mượn của Công Lĩnh An.

Lý Thừa Dục phát hiện hai đầu gối của nàng xây xát liền kiên quyết giúp nàng thoa thuốc. Lúc này đây hắn quỳ một chân xuống trước nàng rồi cẩn thận từng ly từng tí đem thuốc cao cầm máu bôi cho nàng. Mà

ngón tay của hắn ấm nóng chạm tới da thịt nàng khiến cho đầu nàng cảm thấy như có một ngọn gió xuân thổi qua bay phấp phới, phải rất cố gắng nàng mới có thể bắt mình bình thường trở lại.

“Lấy lý lẽ nói rõ, lấy tình để cảm động, những chiêu số này dĩ nhiên là nên dùng. Dĩ nhiên, mấu chốt nhất là phải có lời hứa về chữ “Lợi”. Ta âm thầm tung tin cho bọn họ biết nếu trừ phiến loạn có công, trong ổ sơn tặc có bao nhiêu kim ngân tài bảo ta sẽ xin lục bộ phân phát cho những huynh đệ đã cực khổ trừ phiến loạn. Bọn họ tất nhiên sẽ sung sướng mà bán mạng làm việc thôi.”

Nhiếp Thanh Lan buồn cười nói: “Điều này... Chỉ sợ là không đường đường chính chính lắm?”

“Không chính cũng không sao, đây là chiêu mà ta thường dùng.”

“Lục bộ sẽ đồng ý sao?”

“Trừ Lại Bộ thì còn lại cũng không đáng ngại.”

“Lại là Lại bộ!” Nàng cau chặt lông mày: “Bọn họ thật đúng là họa lớn trước mắt của ngươi, mà ngươi có cách đối phó rồi sao?”

“Sau khi tiêu diệt sơn tặc xong sẽ có biện pháp.” Hắn nói có vẻ cố ý che giấu, nhưng nhìn vẻ mặt trầm tĩnh tự tin của hắn khiến cho nàng tin chắc là hắn đã tính toán xong xuôi rồi.

Đến nửa đêm, Thiết Hùng chợt đốt một đồng lửa to bên cạnh. Ban đêm gió to làm ánh lửa bốc cao ngàn ngọn, khói tràn ngập dày đặc, trong vòng hai dặm có thể nhìn thấy rõ.

Nhiếp Thanh Lan từ giữa sườn núi cao nhìn xuống thấy giữa vách đá và những bụi gai không biết từ khi nào đã mai phục rất nhiều binh mã. Dưới ngọn lửa làm ám hiệu, bọn họ cùng nhau nhất tề xông lên, xông về ngọn núi phía trước cách đó không xa. Mà trên núi kia còn treo cờ lớn và có vài căn nhà hiển nhiên đó là hang ổ của bọn sơn tặc.

“Muốn bảo đảm sơn tặc một tên cũng không lọt, ta thấy cần phải thăm dò kỹ tin tức của sơn tặc.” Nàng còn băn khoăn.

“Sơn tặc có tổng cộng hai trăm bảy hai người.” Ánh mắt Lý Thừa Dục lóe sáng, nhìn ngọn núi đối diện: “Hôm qua có mười tên xuống núi mua đồ, có hai ba tên đang đứng gác, còn lại toàn bộ cố thủ ở bên trong. Ta bố trí đánh vài trận ở bên ngoài để bọn chúng cho rằng quan binh không thể tìm cách lên núi được để chúng cố thủ trong núi. Bọn chúng chắc chắn không thể nào nghĩ đến chuyện chúng ta đã lặng lẽ lên vào trong hang ổ của chúng.”

“Nhưng ngộ nhỡ có nội gian...”

“Nội gian tổng cộng có bảy người, chém ba người, còn có bốn người đã bị giam lại, trông chừng chúng là đội Phi Hổ là quân dũng mãnh nhất của Công Lĩnh An. Công Lĩnh An từ trước đến giờ đều bất hòa với Lại Bộ, lần này tuyệt đối sẽ không lùi bước.” Nhìn hắn nói vô cùng từ tốn và chậm rãi những con số giống như đã khắc sâu vào lòng hắn có thể khiến hắn hạ bút thành văn được thì Nhiếp Thanh Lan mới hoàn toàn hiểu tại sao hắn lại tự tin với trận đánh này như vậy. Làm một thống lĩnh mà không nắm rõ thế trận thì cũng chỉ là thất bại, mà hắn thì làm được.

Trong sơn cốc vốn yên tĩnh chợt vang lên tiếng la giết, hai bên bắt đầu xông vào đánh giáp lá cà rồi.

Quan quân chiếm ưu thế về quân số mà sơn tặc lại dựa vào địa thế hiểm trở, hai bên giằng co vô cùng ác liệt.

Nàng nheo mắt nhìn kỹ, quay đầu sai Quách Phi: “Quách tướng quân, ngươi mang một đội binh mã xông lên núi đối diện kia. Cướp lấy cờ của chúng, kêu chúng đầu hàng. Nói thủ lĩnh của bọn chúng đã chết, thừa dịp chúng đang loạn đổ thêm dầu vào lửa.”

Hắn lĩnh mệnh đang định rời đi, Lý Thừa Dục bổ sung thêm: “Thủ lĩnh lũ sơn tặc kia gọi là Lã Chung, bọn chúng đều gọi là ‘Song Khẩu Đại Vương’, ngươi chỉ cần hô ‘Song Khẩu Đại Vương chết’ thì lũ sơn tặc kia sẽ tin không nghi ngờ được.”

Nhiếp Thanh Lan cười nói: “Vẫn là ngươi chu đáo.”

Hắn quay lại cười nhẹ: “Nhưng không phải là người nghĩ ra diệu kế này.”

Nàng nghĩ nghĩ ngợi rồi nói: “Đây có thể tính là lần đầu tiên chúng ta liên thủ đánh địch?”

“Có thể.”

“Chỉ mong có một kết quả tốt.”

“Sẽ là như vậy.”

Hai người sóng vai đứng nghiêm lăng lăng nhìn ánh lửa ngất trời từ ngọn núi đối diện. Nghe tiếng la hét ầm ĩ vang động cả một vùng, trong đêm tối không phân biệt đâu là quan binh Huyết Nguyệt, đâu là quân của Quách Phu nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu, trận chiến này không thể nghịch chuyển được. Quan quân sẽ tất thắng đó là điều không thể bàn cãi.

Sắc trời dần sáng thì trận chiến này đã kết thúc toàn diện, Lý Thừa Dục ra lệnh cho thuộc hạ kiểm lại số quân địch, bất luận sống chết cũng không bỏ qua.

Lúc này, Nhiếp Thanh Lan và hắn không phải là đang đứng ở lưng chừng núi xem chiến cuộc mà là ở bên trong hang ổ của bọn sơn tặc. Nơi mà sơn tặc gọi là “Thái Bình Cung” để uống trà và nhàn nhã trò chuyện.

“Sơn tặc cũng thật là có chút thú vị, cái viện nho nhỏ như thế này mà có thể gọi là Thái Bình Cung? Nhưng thật là đáng tiếc, Thái Bình Cung cũng không thể yên ổn, cũng không thể bảo vệ chúng một đời an bình.” Nàng nâng ly trà cười nói.

Lý Thừa Dục vốn là định đề nghị nàng uống rượu nhưng bị nàng nhã nhặn từ chối. Lúc này bọn họ cần giữ đầu óc thanh tỉnh, không dám sơ hở cho nên mới lấy trà thay cho rượu.

“Sơn tặc có thể nhìn xa trông rộng sao? Nếu không phải là có kẻ sau lưng làm chỗ dựa thì bọn chúng đã là phạm nhân trong đại lao của Hình Bộ rồi.” Lúc này nụ cười của hắn vừa nhẹ nhàng mang theo tia khinh bỉ.

“Đúng rồi, trong đại lao Hình Bộ sao có thể giam nhiều tướng lĩnh của Tư Không Triều như vậy? Ta thả bọn họ ra ngoài sẽ không rước lấy phiền toái cho người đẩy chứ?”

“Nàng là Nữ Hoàng tương lai, người nàng thả cứ để lại đi.” Chợt Lý Thừa Dục nói có vẻ lạnh nhạt đến mức xưa nay chưa từng thấy: “Sau trận đánh này, toàn bộ Huyết Nguyệt sẽ biết đến chiến công của nàng.”

“Ta có chiến công? Nói đến tới cứu người thật ra cũng chẳng phải là giúp người một tay?” Nàng cười khở lắc đầu: “Thật ra nói nhỏ thành to mà thôi, tất cả là vì người chưa đủ tín nhiệm ta.”

“Sao có thể nói như vậy được? Nàng đến ngược lại lại làm ta an tâm vô cùng, nếu không chiến thắng này sẽ không nhanh chóng như vậy.” Hắn xoay cái chén nói với nàng: “Thanh Lan, ta đã sớm nói qua, vì thần dân Huyết Nguyệt mới đưa nàng đến đây, mà đây cũng là hạnh phúc của ta.”

Nhiếp Thanh Lan rất thích hắn cười thoải mái như vậy, dường như điều này rất hiếm thấy ở nơi hắn.

Chỉ là tiêu diệt mấy tên sơn tặc, nhưng đối với hắn mà nói lại giống như dỡ xuống tảng đá ngàn cân. Xem ra hắn đã mong đợi chiến thắng này, mong đợi đã quá lâu.

Qua không bao lâu, thủ hạ của Lý Thừa Dục đến hồi báo: “Thừa Tướng, bắt được mười một tên, thi thể có hai trăm năm mươi chín, xuống núi mua đồ có mười một tên đã bị tóm áp giải xuống chân núi. Còn lại một tên đang trốn vẫn đang tiếp tục toàn lực được truy lùng.”

“Một tên cũng không thể bỏ qua!” Hắn trầm giọng nói.

Nhiếp Thanh Lan châm trà cho hắn lại phát hiện bình trà đã lạnh, nàng đứng dậy định đi tìm nước nóng đột nhiên thấy có ánh sáng lóe lên. Đối với loại ánh sáng này nàng vô cùng nhạy cảm vội xoay người hô to: “Cẩn thận mai phục.” Vừa nói đến đây vội vàng nhào tới che trước mặt Lý Thừa Dục.

Hắn cả kinh, định tránh đi lại muốn đẩy nàng ra thì một mũi tên xé gió bay tới cắm vào ngực nàng.

Nàng khom người một cái, không rõ là có trúng tên hay không, mà Lý Thừa Dục thì bị chọc giận quát lên: “Người đâu!”

“Không cần phiền toái.” Nhiếp Thanh Lan cắn răng cười lạnh, vung tay lên, chuỗi Hoa Đào Đào giống như như sao rơi phóng ra tạo thành một đường vòng bên nhọn, lập tức trong bụi cây cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu rên.

Dương Phàm và Thiết Hùng cũng vội xông lên đem tên sơn tặc cuối cùng còn sót lại như bằm thành thịt vụn.

“Thanh Lan!” Lý Thừa Dục ôm chặt nàng vào ngực, trên mặt hấn tràn ngập hoảng sợ cùng khẩn trương, hấn run rẩy đưa tay nắm lấy mũi tên trên ngực nàng.

Nàng hô hấp khó khăn một chút rồi nhỏ giọng cười và nói: “Không sao, không trúng nơi yếu hại, nhờ có đồ vật này đã bảo vệ.”

Mũi tên bị nàng rút ra, quả nhiên là không dính máu nhưng hấn vẫn sợ hãi nhìn nàng, chỉ thấy nàng chậm rãi móc ra một vật từ trong ngực. Mà vật kia đối với hấn vô cùng quen mắt.

Đó là một cái bao nhỏ.

Tay Nhiếp Thanh Lan run lên, mở bao nhỏ ra, bên trong rơi xuống mấy đoạn vòng ngọc đã bị vỡ.

Thì ra là mũi tên kia vô ý bắn trúng chỗ để vòng tay làm nát vòng ngọc nhưng lại không làm nàng bị thương.

“Ta đi tìm thợ giỏi làm lại cho nàng.” Lý Thừa Dục đau lòng vì nàng, định nhặt những mảnh vỡ kia lên.

Nhưng Nhiếp Thanh Lan lắc đầu một cái, dè tay hấn lại: “Không cần, đây là ý trời.”

Ý trời đang nói cho nàng biết một điều: “Nàng đã không thể quay về Tư Không Triều được nữa. Nên toàn tâm toàn ý mà làm người Huyết Nguyệt. Đôi vòng ngọc này và người kia đã không còn quan hệ gì với nàng nữa, nàng không nên lưu luyến làm gì.”

Đã từng có lúc nàng cho rằng người và vòng tay sẽ sống chết không rời nhưng... Khi nàng đã không còn là Thanh Long Tướng Quân thì vòng tay nàng đã không còn ý nghĩa quý giá như lúc ban đầu mà nàng đã được tặng.”

“Đã vỡ thì không thể như lành được.” Nàng lẩm bẩm nói, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh trên mặt nhưng không hiểu vì sao lại có nước mắt ứa ra: “Ta là người chưa bao giờ thích hối hận nhưng gần đây lòng ta đã mềm yếu đi quá nhiều, càng không giống ta. Nó vỡ cùng tốt, lại càng làm ta thêm kiên định.”

Lý Thừa Dục ôm lấy nàng, không buông tay ra, lặng lẽ nghe nàng thương tâm mà nói, thể nhưng hấn lại nhẹ giọng ngâm tụng một bài thơ:

“Thiên lý hoàng vân bạch nhật huân

Bắc Phong xuy nhận tuyết phân phân

Mạc sâu tiền lộ vô tri kỷ

Thiên hạ tùy nhân bất thức quân.”

Tạm dịch: “ban ngày mây vàng bay vạn dặm, gió bắc thổi làm chim nhận tuyết phân ly, chẳng ai trước sau không có tri kỷ cả, thiên hạ sẽ có người hiểu mình.”

Nhiếp Thanh Lan ngơ ngẩn, bởi vì trong thơ đầy ám áp và hàm ý, bởi vì người ngâm thơ, bởi vì cảm giác ám áp này nàng chưa bao giờ trải qua.

Đột nhiên, nàng ý thức được mình còn tựa vào lòng người ta cảm thấy tư thế này không thích hợp chút nào. Dương Phàm và Thiết Hùng ở cạnh đó không xa nếu nhìn thấy bộ dạng này chẳng phải là muốn nghi ngờ mối quan hệ của họ?

Nàng nhanh chóng giùng giàng đứng thẳng lên, Lý Thừa Dục vẫn không yên lòng cứ đỡ lấy nàng, sợ nàng bị mũi tên kia làm thương tổn đến tâm mạch.

“Ta gọi quân y tới xem cho nàng.” Hấn ân cần nói.

“Người xem đi, thật ra ta không có gì đáng ngại cả.” Nhiếp Thanh Lan cười cười đi đến trước thi thể của tên sơn tặc.

Dương Phàm đã rút Hoa Đào Dao từ cổ tên sơn tặc đưa cho nàng, trên lưỡi đao còn sót lại vài tơ máu.

Nàng cười khỏ nói: “Ồ Tư Không Triều thì ta giết người Huyết Nguyệt, đến Huyết Nguyệt ta cũng giết người Huyết Nguyệt. Ta với Huyết Nguyệt xem ra chưa thể hết thù hận được.”

Lý Thừa Dục lắc đầu: “Nhưng lần này, người nàng giết là tội phạm của Huyết Nguyệt nên nàng không cần lo lắng. Dân chúng toàn Huyết Nguyệt sẽ biết, sẽ vô cùng cảm kích nàng. Từ nay về sau chúng ta có thể ăn ngon ngủ yên rồi.”

Nhiếp Thanh Lan xoay người, không hề nhìn thi thể tên sơn tặc, chậm rãi bước đi và nhỏ giọng hỏi: “Người từng giết người chưa?”

Hắn bước song song với nàng, nhẹ giọng trả lời: “Trên chiến trường, ai không từng hai tay nhuộm máu tanh?”

Ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng còn sáng trên trời, nàng than thở: “Nghe nói người bình thường ban đầu giết người sẽ có cảm giác mâu thuẫn và thống khổ, sau đó là thói quen, không còn cảm giác gì nữa. Nhưng mà lần đầu tiên ta giết người lại chưa từng có cảm giác mâu thuẫn, bởi vì tình thế bắt buộc không cho phép ta do dự và sợ hãi. Còn người thì sao?”

Lý Thừa Dục cười khỏ, “Ta không bằng nàng, ta từng rất sợ, hắn đứng trước mặt ta hươ đao nhào tới thậm chí ta còn muốn chạy trốn.”

Ánh mắt nàng lưu chuyển nhìn hắn bật cười: “Thì ra người cũng sẽ sợ? Ta cho rằng lá gan của người vô cùng lớn, nếu không sẽ không mạo hiểm kéo cừu địch như ta đây đến giúp người.”

Hắn thâm ý nhìn nàng: “Kéo nàng đến đây bởi vì ta tin nàng.”

“Hả? Cái phân tín nhiệm này từ đâu mà đến vậy?”

Tự nhiên Lý Thừa Dục nói nhỏ giọng: “Từ... Trải qua trí nhớ.”

Nhiếp Thanh Lan cảm thấy trên người Lý Thừa Dục còn có rất nhiều điều bí ẩn mà nàng chưa hiểu, hắn không muốn cho nàng biết. Cho đến nay bọn họ vẫn không thẳng thắn mà nói chuyện về mục đích nàng đến đây. Hắn chưa từng nói cho nàng biết vì sao hắn muốn phụ tá nàng lên làm Nữ Hoàng?

Nhưng bí mật của nàng khi nàng đang ở Tư Không Triều đã không phải là bí mật, hắn nhất định đã đoán ra được.

Mà rất nhiều bí mật của hắn đối với nàng mà nói thật là nan giải, hơn nữa nó luôn luẩn quẩn trong đầu nàng.

Lúc trời sáng, nàng nhìn qua chiến trường, lại phát hiện thêm đêm qua Lý Thừa Dục bố trí binh mã giống như là trận Thất Tinh của nàng.

Nhưng mà trận Thất Tinh của nàng tạo ra là để phòng thủ, nhưng hắn đã thay đổi thành trận tiến công, trải qua đêm qua thực chiến có thể thấy được là rất hiệu quả.

Tim nàng đập mạnh, vì nhìn cách sửa đổi cũng có thể thấy được ưu điểm hay nhược điểm của Trận Thất tinh cũng đã bị nắm giữ rồi.

Mà nếu ở trên chiến trường giao chiến, Lý Thừa Dục muốn phá trận này quả thật rất dễ dàng.

Nàng từng muốn hỏi hắn làm thế nào để nắm giữ trận pháp này. Nhưng hắn mượn cớ tránh đi, rất dễ nhận thấy hắn không muốn nói.

Vì vậy tâm tình của nàng chợt chùng xuống, nói là vì trận pháp từng khiến nàng kiêu ngạo và tự tin bị người ta phá giải thì làm sao mà vui vẻ được. Hay là vì sau trận chiến này, hắn và nàng vẫn không thẳng thắn để đối đãi làm nàng thương tâm?

“Tướng quân, ngàn vạn đừng quên, Lý thừa tướng là Thừa Tướng của Huyết Nguyệt Quốc, mà ngài là Tướng Quân của Tư Không Triều.” Dương Phàm dường như cũng đã nhìn ra quan hệ của bọn họ ngày càng gần bó nên không nhịn được nhắc nhở nàng.

Nàng hiểu ý tứ của Dương Phàm là nhắc nàng nhớ đến thân phận và nhiệm vụ của mình, không thể quên gốc. Nhưng lòng nàng... hình như càng ngày càng không kiên định?

Lúc rời khỏi Tây Sơn, dân chúng ở đây biết tin sơn tặc đã bị diệt trừ, tất cả người dân trong vùng đều đổ ra đường khua chiêng gióng trống vui vẻ đưa tiễn Lý Thừa Dục khải hoàn hồi triều.

Tình cảnh như thế, ở Tư Không Triều Nhiếp Thanh Lan cũng đã từng gặp qua nhưng giờ đây lại là lần đầu tiên cảm thụ sự nhiệt tình của dân chúng ở nước lạ. Nàng đã nghĩ mình là kẻ thù của Huyết Nguyệt nhiều năm thì trong lòng dân chúng chắc chắn nhìn thấy nàng sẽ xông lên mà chém giết kẻ thù. Lần trước Yến Nhi hạ độc nàng đã khiến cho lòng nàng lạnh đi một nửa không dám nghĩ đến một ngày nào đó lại được dân chúng Huyết Nguyệt yêu mến.

Cho nên ở trên đường khải hoàn trở về nàng bảo thuộc hạ kiếm cho nàng một xe ngựa để tránh phải tiếp xúc với dân chúng.

Không nghĩ tới Lý Thừa Dục trước mặt dân chúng lại lớn tiếng nhắc đến nàng:

“Các vị có biết lần này là ai xuất kỳ binh đánh bại sơn tặc? Là Tư Không Triều Thanh Long tướng quân Nhiếp Thanh Lan! Là nàng không ngại cực khổ, ngàn dặm tập kích bất ngờ đến giúp chúng ta. Tân Đế Tư Không Triều trước đây xuất đồ cứu tế cho chúng ta cũng nhờ một tay Nhiếp Tướng quân thúc đẩy. Tướng quân nói dân chúng mới là gốc của một nước, nàng nguyện ý trọn đời dốc sức trợ giúp hai nước được hòa bình, không muốn đánh nhau nữa, nguyện cùng Huyết Nguyệt và Tư Không Triều hai nước láng giềng hữu hảo!”

Hắn một phen kích động bách tính khiến dân chúng lệ chảy ròng ròng theo hướng tay hắn chỉ, vứt bỏ hiền khách lúc trước rồi rít chạy đến xe ngựa của Nhiếp Thanh Lan hoặc quỳ gối cúi người cảm tạ nàng: “Đa tạ Nhiếp Tướng quân!”

Nàng vén màn xe đi ra để đáp lễ, đám người lập tức xông tới, đứng đầu là bà lão đã chỉ đường cho nàng.

Bà lão kích động ngược lên nhìn nàng, liên tiếp khóc sụt sùi rồi nói: “Cô nương thật tốt, ta biết ngay ta không nhìn lầm người mà!”

Hốc mắt Nhiếp Thanh Lan nóng lên, những giọt nước mắt chảy trên những khuôn mặt thuần phác kia với ước vọng thái bình không thể so sánh được với dân chúng Tư Không Triều. Nghe những lời nồng ấm bên tai của mọi người, đối mặt với những gương mặt đáng mến vậy khiến cho lòng nàng thầm hỏi: “Nàng đến đây là vì cái gì? Có đúng như lời Lý Thừa Dục nói là vì hòa bình hai nước? Hay chỉ là vì mục đích của Tư Không Thần thấu tóm lấy Huyết Nguyệt?”

Nàng giương mắt nhìn Lý Thừa Dục ở xa xa, hắn đang mỉm cười nhìn nàng.

Khá lắm Lý Thừa Dục, người quả thật đã ép ta... Không còn đường lui!

“Có một việc ta muốn hỏi người, người nhất định phải thẳng thắn nói cho ta biết.” Trên đường hồi kinh, rốt cuộc Nhiếp Thanh Lan cũng mở miệng được để hỏi Lý Thừa Dục.

“Nàng hỏi đi, ta tri vô bất ngôn.” (biết thì sẽ nói) Hắn mỉm cười nhìn nàng.

Nhưng nàng biết, hắn cũng không phải tất cả đều sẽ “Tri vô bất ngôn”.

“Trước khi người xuất chinh, Thượng Quan Vinh đã từng nhắc nhở ta, nếu ta muốn lên ngôi Nữ Hoàng thì sẽ phải ổn định Ngôi vị và lòng dân. Mà biện pháp mà hắn đưa ra đó là muốn kết hôn với một vị có quyền có thế trong triều. Như vậy là sao?”

Hắn cau mày: “Đây là lời của Thượng Quan Vinh? Không phải hắn không tự lượng sức mình cho rằng mình là người duy nhất được chọn đấy chứ?”

“Nói như vậy, xác thực là đúng?” Nhiếp Thanh Lan nhìn hắn: “Có lẽ người và bọn họ đã thống nhất? Vậy đã quyết định cho ta lấy ai?”

Trong mắt Lý Thừa Dục nổi lên tia nhàn nhạt ưu thương: “Thanh Lan, nàng nói như vậy không chỉ là xem thường chính nàng mà còn xem thường ta nữa. Ta thừa nhận trong triều có một đám người đang có ý nghĩ hoang đường như vậy. Nhưng nàng không phải là người có thể tùy ý để mang ra làm món hàng giao dịch hay để tặng. Mà ta tuyệt đối không cho phép bọn họ có thể có ý đồ nhúng chàm đến nàng.”

Nàng trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Có phải kết hôn là cách giúp lực lượng của chúng ta mạnh lên nhanh nhất?”

“Không được nghĩ đến điều này! Nàng hãy chấm dứt ý nghĩ trong lòng đi!” Hắc vội vàng can lại: “Nàng không cần vì toàn cục mà hy sinh bản thân mình.”

Nhiếp Thanh Lan cười một tiếng: “Có lúc vì đạt tới mục đích mà phải miễn cưỡng chính mình đi làm một ít chuyện, cũng không phải là không thể được. Trong cuộc đời người, chẳng phải có lúc người cũng phải miễn cưỡng chính mình?”

Lý Thừa Dục nhìn nàng, chậm rãi hỏi: “Là vì hắc sao?”

“Người nào?” Trong nháy mắt nàng không hiểu, sau đó chợt hiểu: “Người nói Tư Không Thần? Không, không thể là vì hắc.” Nàng cười khổ: “Có thể là vì người. Hôm nay người đã khăng khải tuyên bố như vậy, đem ta tung lên trời thì ta làm gì có cơ hội chạy trốn nữa. Ta còn biết làm gì nữa? Lần này chúng ta trở lại kinh thành sẽ có một chút phong ba phía trước chờ người và ta. Nếu như ta gả ột vị trượng phu có quyền có thể thì có thể giúp người diệt trừ được kẻ xấu, hoặc là làm phe nào đó suy yếu, như vậy...”

“Không cho phép!” Sắc mặt của hắc lạnh như băng sương: “Nếu hiện tại là Thượng Quan Vinh đang nói trước mặt ta thì ta sẽ cho hắc một kiếm. Nhưng hắc kẻ nói những lời khốn kiếp ấy lại là nàng nên ta không thể làm gì. Thanh Lan, nếu người làm như vậy thì đúng là người đang cô phụ ta.”

Hắc quay đầu không để ý đến nàng, mím chặt môi và nén khuôn mặt cứng nhắc, chứng tỏ hắc đang cực kỳ không vui.

“Như vậy, chúng ta đổi lại đề tài vậy...” Nàng vỗ vỗ mu bàn tay hắc trấn an: “Có thể nói cho ta biết vì sao Quách Tướng Quân và thủ hạ của ta có thể bình an vô sự sống tới bây giờ? Đường như là trời cao đã an bài muốn ta đến Huyết Nguyệt để cứu bọn họ ra tù vậy. Đừng nói là bọn họ vui mừng mà ta cũng vậy. Chẳng lẽ Tiên Hoàng không muốn giết bọn họ sao?”

“Có ý định nhưng cuối cùng lại không làm được.” Cuối cùng hắc cũng xoay người lại nhìn nàng: “Cả gần ngàn binh mã Tư Không Triều đối với Huyết Nguyệt mà nói đó là mối họa khôn lường. Cho nên lúc đầu khi mới bắt được bọn họ đã có người đề nghị muốn đem toàn bộ bọn họ chém đầu hoặc chôn sống.”

“Thế vì sao không làm như vậy?”

“Bởi vì Tiên Hoàng tại vị đã lâu chợt bệnh mà qua đời, theo quy củ của Huyết Nguyệt thì tất cả mọi chuyện liên quan đến hưởng lạc và sát sinh đều bị cấm. Sau quốc tang một năm thì chuyện này bị quên.”

“Nói như vậy, cũng coi là mạng của bọn họ lớn.” Nhiếp Thanh Lan thở dài, “Ta muốn sau khi trở về sắp xếp cho bọn họ về nước, liệu có người làm khó?”

“Ta nói rồi, nếu là người nàng muốn để thì cứ để mà thả thì cứ thả. Bọn họ trở về cũng là chuyện thường tình, ta sẽ sai người làm giấy thông quan cho họ.”

Nhiếp Thanh Lan gác hai chân lên, dang rộng cánh tay ra: “A, mặt trời thật là thích, ấm áp, thật là lười biếng muốn quên đi tất cả những chuyện đáng ghét kia.”

“Ta cho là nàng thích ánh trăng.” Hắc nhìn nàng có vẻ hơi mang tính ngây thơ trẻ con bèn không nhin được cười.

“Ánh trăng có thể để cho ta giữ vững đầu óc thanh tỉnh, ánh mặt trời lại khiến ta lười biếng. Ta không dám lười biếng, cho nên rất ít khi có thể giống như bây giờ mà tham lam phơi nắng.”

“Lười biếng cũng là quyền lợi của mỗi nữ nhân.” Lý Thừa Dục nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần có nam nhân yêu thương nàng thì có thể lười biếng. Đây không phải là lỗi mà là hạnh phúc. Nhưng mà... người kia của nàng có từng cưng chiều qua nàng? Chắc là không rồi?”

Nhiếp Thanh Lan biết Lý Thừa Dục khả năng nói trúng lòng người, những lời hần nói đều nói trúng tim đen. Nhưng hần ít khi khiến nàng đau lòng, mặc dù thỉnh thoảng có vạch trần suy nghĩ trong lòng nhưng hần luôn dịu dàng an ủi.

Nhưng lần này hần hỏi về việc nàng có được nam nhân của nàng cưng chiều thì nàng cảm thấy có một nỗi đau đánh vào trong lòng.

Mặc dù là nữ nhân, nhưng nàng chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng sẽ được ai đó cưng chiều, làm trái tim người mình yêu phải chảy máu thậm chí là rơi lệ. Đây cũng là suy nghĩ cố hữu trong nàng.

Chẳng lẽ suy nghĩ của nàng đã sai?

Đường hồi kinh không dài lắm, về đề tài đó Lý Thừa Dục không nhắc lại nữa. Có lẽ hần đã nhận ra nàng đối với chữ tình luôn nhạy cảm tránh né cho nên tìm những đề tài khác để nói chuyện.

Lúc sắp đến kinh thành, hần tìm đến bảo nàng: “Nàng và binh mã của nàng phân tán thành tốp vào thành ở mấy cửa, không nên để mọi người chú ý.”

“Thế nào?” Nàng không hiểu: “Chuyện ta xuất binh thì Công Lãn Hầu gia và Thượng Thư các bộ đều biết mà?”

Lý Thừa Dục giải thích, “Thượng Quan Vinh và Hà Duy Nhân tất nhiên là muốn kiếm cớ gây chuyện, có nàng ở đây ta khó nói chuyện với chúng. Nàng đi trước thì ta có thể rảnh tay một chút.”

Nhiếp Thanh Lan chợt hiểu rồi dặn dò: “Người phải cẩn thận.”

“Ban ngày ban mặt, bọn họ sẽ không dám làm gì ta đâu. Giờ chỉ có thể nuốt giận mà thôi.” Hần cười nói.

Dựa theo sắp xếp của hần, nàng lệnh cho thủ hạ của mình mặc đồ thường dân chỉ ra từ sáu cửa thành mà đi vào, mà chính nàng cũng an vị trên xe ngựa theo cửa Đông vào thành.

Gần đến cửa thành chợt Dương Phàm đang ở ngoài xe vội bấm báo: “Tướng Quân, quả nhiên là đúng như dự đoán.”

Nàng vén màn xe lên một chút thấy hai bên đường có rất nhiều binh lính và dân chúng, Thượng Quan Vinh và Hà Duy Nhân đang cưỡi ngựa đứng đầu trông xa xa dường như là đang đón Lý Thừa Dục đến.”

“Thật là dối trá.” Nhiếp Thanh Lan khinh thường nhìn lại một cái, hạ màn xe xuống ra lệnh: “Mau rời khỏi nơi này.”

Binh lính giữ cửa thành Đông vốn định kiểm tra xe ngựa lại thấy Dương Phàm đưa lệnh bài ra liền cười nói: “Thì ra là người nhà Hầu Gia, mời tự nhiên qua cửa.”

Trước khi ra khỏi thành, Công Lãn An đưa cho Nhiếp Thanh Lan một lệnh bài để nàng tránh khỏi việc bị binh lính giữ thành kiểm tra. Xem ra lệnh bài này cũng hữu dụng. Nếu họ biết nàng là ai chắc chắn sẽ hô lên, không chừng sẽ bị đám người đáng ghét kia dây dưa một phen.

Trở về cung, thay xong quần áo, Nhiếp Thanh Lan liền hỏi: “Lý Thừa tướng trở về chưa?”

“Thừa tướng đang ở Thập Lý Đình đang được mấy vị Hầu gia cùng các đại thần mở tiệc rượu đón gió tẩy trần.”

Quan thái giám Tư Lễ trong cung trả lời.

Xem ra Lý Thừa Dục hần là biết nàng chán ghét những thứ giả dối khách sáo này cho nên mới bảo nàng đi trước.

Nàng liền ngồi ở trong nội cung, đợi đã lâu mà không thấy hần vào cung. Trong lòng nàng có chút bất an, cứ sợ Thượng Quan Vinh và đám người đó sẽ làm điều gì bất lợi với hần.

Bồn chồn ở trong cung một lúc nàng gọi: “Dương Phàm, thay y phục đi ra ngoài với ta một chuyến.”

Câu nói này là ám ngữ, Dương Phàm tự nhiên sẽ hiểu đây là ý của Nhiếp Thanh Lan muốn hần cùng nàng đi do thám một chuyến.

Đổi trang phục dạ hành, nàng lặng yên không một tiếng động cùng hần phi thật cao lên thành cung, nhảy qua. Phủ Thừa Tướng ở phía Nam kinh thành, nàng đã đến đó rất nhiều lần nên rất thuộc đường, nhanh chóng đến nơi.

Trước cửa Phủ Thừa Tướng thật náo nhiệt, có không ít xe ngựa đứng la liệt ở bên ngoài chờ, nàng còn nghe được đám lính gác cổng đang trò chuyện: “Giờ thì Thừa Tướng của chúng ta thật nở mày nở mặt, nhìn một đám cự thần xem có ai không dám tâm phục khẩu phục?”

Nhiếp Thanh Lan biết Lý Thừa Dục đã trở lại.

“Tướng quân, mình nhập hay ám nhập?” Dương Phàm nhỏ giọng hỏi.

Nàng thấy bên trong phủ đèn dầu sáng rõ, nghĩ ngợi chốc lát rồi nói: “Ám!”. Trong phủ Thừa Tướng dĩ nhiên là náo nhiệt, bá quan văn võ tối nay đều đến đây, không biết bao nhiêu kẻ bỏ đồ nịnh nọt Lý Thừa Dục nhưng hần vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ ngồi ở trong đình viện nhìn ánh trăng sáng trên đầu không biết đang nghĩ gì.

Thượng Quan Vinh cầm ly rượu lão đảo cười cười đi tới: “Thừa Tướng, hôm nay ở Thập Lý Đình không đối ẩm cùng ta thì cũng phải uống cùng ta ly rượu chứ?”

Lý Thừa Dục nhìn hần một cái: “Ta chưa vào cung gặp Điện Hạ, không tiện dính mùi rượu, mời Hầu Gia hôm khác vậy.”

“Khách khí cái gì? Hôm nay không gặp thì ngày mai gặp, có phải không thấy được đâu? Lại nói, các người dọc đường sống vai làm bạn với nhau nhìn chưa chán sao? Gấp gấp gì?” Lời Thượng Quan Vinh nói rất to, vừa nói xong cả đình viện náo nhiệt giờ im một nửa, mọi người tựa hồ như nín thở chờ Lý Thừa Dục đáp lời.

Hần vẫn lạnh đạm như cũ: “Không biết từ nơi nào Điện Hạ lấy được chiến báo giả bèn đem quân đến cứu ta. Các người thân là quan trọng thần trong triều biết sao không cản lại? Lại càng làm cho ta đã bận rộn lại càng phải chăm lo sự an nguy của Điện Hạ, thiếu chút nữa thì thua trận này.”

“Là Điện Hạ kiên quyết muốn đi cứu người, chúng ta ai cũng không ngăn được.” Hà Duy Nhân cũng mở miệng: “Lại nói, nàng là bị người thỉnh trở về làm chủ tử của chúng ta. Nào có ai dám cản hành động của chủ tử? Chúng ta đành phải thuận theo nàng thôi.”

“Chủ có lỗi, thần bất lực, chính là lỗi thần tử, điểm đạo lý này Hà đại nhân không biết sao?” Giọng điệu Lý Thừa Dục vô cùng lạnh lùng.

Hà Duy Nhân cảm thấy nhẹn không được, mặt lạnh lùng nói: “Nhưng nàng ta căn bản có phải là chủ tử của chúng ta hay không còn không biết, sự sống chết của nàng không liên quan đến chúng ta.”

“Thế sự sống chết của đám giặc cỏ kia có liên quan đến Hà đại nhân không?” Lý Thừa Dục nhìn thẳng hần: “Lần này giao chiến cùng đám sơn tặc ta bắt được mấy tên gian tế rất kỳ quái. Bọn chúng nói là vì cầu kết được với đám quan lại nên mới dám làm bừa, còn lén lút tung tin xấu. Hà đại nhân có biết kẻ đó là ai?”

Hần hừ lạnh nói: “Kẻ gian có liên quan đến ai làm sao mà ta biết được?”

Lý Thừa Dục lấy từ trong người ra một cái hộp vải đựng các phong thư truyền tin: “Mỗi phong thư đều không đề tên người gửi nhưng đều là viết bằng giấy Vân Đài không thấm nước của Kinh thành. Giấy này cực đắt, người dùng ở kinh thành cực ít, nghe nói Hà Đại nhân là một trong số ít người dùng loại giấy này.”

Hần vỗ bàn: “Lời này là có ý gì? Cả nước trên dưới dùng loại giấy này không một vạn tám trăm thì cũng có một trăm tám mươi, chẳng lẽ lại là ta?”

“Chỉ bằng một trang giấy tất nhiên không thể nói được gì. Trong đám gian tế còn có một kẻ gọi là Tiết Chính, kẻ này vô cùng mê cờ bạc phung phí nhưng từ tên lính quèn bậc ba sao có nhiều tiền như vậy? Ta đã tỉ mỉ điều tra mới biết hần có một bằng hữu thường xuyên tiếp tế tiền cho hần. Mà bằng hữu đó chính là quan gia Hà Thất bên trong Hà phủ.”

Hà Duy Nhân lần nữa cười lạnh: “Vậy thì như thế nào? Nói không chừng Hà Thất và hần giao tính thâm hậu, nguyện ý giúp đỡ, vậy thì có liên quan gì tới ta?”

“Hà Thất năm đó trúng tú tài khoa cử thuộc huyện Trữ Châu thuộc Thanh Túc. Mà Tiết Chính một chữ không biết lại là người Vĩnh Châu huyện An Lợi. Hai bên cách nhau thiên sơn vạn thủy, không phải đồng hương cũng không phải đồng môn. Quan hệ bắn pháo mấy ngày cũng không tới thì làm sao có giao tình thâm hậu như vậy?” Lý Thừa Dục phát tay: “Dẫn người đi lên!”

Mọi người quay lại nhìn, người bị dẫn tới là một tên sơn tặc, quỳ rạp xuống trước mặt hắn luôn mở miệng: “Xin Thừa tướng tha mạng! Xin Thừa tướng tha mạng!”

“Người nói lời nói thật ta liền tha cho người một mạng.” Lý Thừa Dục hỏi: “Vì sao trước kia quan binh dẫn người đến dẹp trừ vì sao các người luôn có thể toàn thân mà lui?”

Tên sơn tặc vội khai ra hết: “Song Khẩu Đại Vương nhà ta trước đó đã chuẩn bị lễ lớn cho quan viên trong vòng trăm dặm, còn đưa châu báu cho quan lớn trong kinh thành. Chúng ta đều biết hết tin tức và phân tán hết vào các thôn nhỏ giả trang thành thôn dân khiến quan binh không thể tìm ra được. Chờ quan binh đi chúng ta lại trở về núi.”

Lý Thừa Dục hỏi tới: “Quan lớn trong kinh thành là ai? Người có biết không?”

“Không biết... Chỉ là có một lần Song Khẩu Đại Vương uống say dương dương tự đắc nói, có lẽ một ngày kia hắn cũng có thể làm một chức quan, chúng ta hỏi hắn vì sao? Hắn nói trong kinh thành có một vị đại quan chuyên sắp xếp tước vị cho người khác. Chỉ cần chuẩn bị tốt là có thể lên thẳng mây xanh, khoa cử không cần thi, từ đó có thể biến đen thành trắng được. Từ đó có thể yên ổn mà vợ vét tiền bạc.”

Lời này đã hết sức rõ ràng là nhắm vào Hà Duy Nhân rồi.

Gương mặt của hắn sung huyết đỏ bừng, thét to: “Thật là một bên nói bảy nói bạ! Sơn tặc lớn mật, chẳng những bụng dạ ác độc mà còn xảo trá như vậy! Là ai cho phép người có thể vu oan ệnh quan triều đình? Thật không muốn sống nữa!”

“Người mới là người không muốn sống nữa!” Lý Thừa Dục cao cao tại thượng, thanh âm không lớn nhưng lại trầm ổn có lực ngăn lời chột dạ của hắn lại: “Tiền Hoàng ban cho người trách nhiệm nặng nề, triều đình cho người công danh không ngờ người lại vàng nhọ đỏ lòng son. Bất chấp an nguy của tướng sĩ và dân chúng làm ra cái việc đê hèn xấu xa này còn dám đứng đây hô to hô nhỏ? Người đâu! Đem lột mũ và áo quan hắn ra, trói lại ném vào nhà lao hình bộ chờ Ngũ Bộ xét xử.”

Hà Duy Nhân bị người hai người xông tới lột mũ và áo liền tức giận mắng to: “Lý Thừa Dục! Người cho rằng người có một thân phận đặc thù người khác sẽ phải xem sắc mặt của người sao? Người mới không tính là kẻ...”

Thiết Hùng mặt lạnh đi tới, một tay tóm lấy cằm của hắn, dùng sức vặn khiến hắn sái cả quai hàm không nói thêm từ nào được nữa.

Trong phủ vừa mới ồn ào giờ im phăng phắc, yên tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh của gió thổi qua lá rụng.

Chẳng ai nghĩ tới, người thường ngày ôn tồn nho nhã như Lý Thừa Dục khi trở mặt lại đáng sợ như vậy. Đem tên gian thần tác oai tác quái mười năm trời là Hà Duy Nhân bắt tại chỗ.

“Kẻ bất trung với Huyết Nguyệt sẽ có kết quả như vậy” Lời hắn tựa như phun ra từ núi băng khiến tim mọi người cũng lạnh thấu.

7. Chương 7

Giống như lại qua thật lâu, Thượng Quan Vinh mới cố cười ha ha hai tiếng: “Mấy hôm nay quá bận rộn nên cũng quên hỏi Thừa Tướng, lúc trước ngài nói trên người Huyết Nguyệt Nữ Hoàng đều có dấu ấn, giờ Nhiếp Thanh Lan cũng đã tới, xin hỏi có dấu ấn đó hay không? Là gì vậy?”

“Chưa nghiệm chứng.”

Lý Thừa Dục trả lời khiến hắn cười ha ha: “Thì ra là chúng ta đem một người không rõ thân phận lai lịch đặt lên ngôi vị, định để ở Hoàng Cung này giấu võ giương oai bao lâu? Không đúng, người đã qua lại với nàng cũng được vài tháng chẳng lẽ không nhìn thấy ký hiệu trên người nàng?”

“Hầu gia, xin chú ý lời nói của ngài, ngài tốt xấu gì cũng là quý tộc Huyết Nguyệt, nói phải chú ý chừng mực thể thống.”

Ánh mắt hoàng kim rét lạnh bắn ra bốn phía.

Thượng Quan Vinh quên mất bộ dạng say rượu: “Ách... Thế nào? Vừa mới bắt Hà Duy Nhân giờ lại muốn khai đao với ta? Ta chính là do Tiên Hoàng ngự phong làm Hầu Gia, lại không phạm pháp thì người có quyền gì mà dạy dỗ ta?”

“Tước Hầu gia của ngài không phải dựa vào công trạng, lẫn lộn trong mưa tên mưa đao kiếm mà thành mà dựa vào thừa kế tước vị của lão Hầu Gia. Nữ Hoàng thương cảm nên mới cho ngài thừa kế nhưng ngài không thể vì thế mà cuồng vọng.” Lý Thừa Dục u lãnh mà nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn giống như là bị người ta đập phải cái đuôi, lập tức nhảy dựng lên: “Thừa tướng đại nhân, ta gọi người một tiếng Thừa tướng đại nhân là đã cho người mặt mũi, người cũng không nên mới buổi sáng quyền thế tới tay liền coi thường người trong thiên hạ. Ta thấy là người sợ ta nói trúng chuyện trong lòng người mới đúng!”

“Trong lòng ta thì có chuyện gì? Hầu gia không ngại mời thỉnh giảng.” Lý Thừa Dục bình thản nhìn hắn.

Thượng Quan Vinh cười gằn một tiếng: “Lần trước nói đến chuyện chọn Hoàng Phu cho Nhiếp Thanh Lan, tất cả mọi người đều đồng ý chỉ có mình người ra sức khước từ không chịu đáp ứng. Hay người sợ chúng ta quấy rối chuyện tốt của người? Hay là ngôi vị Nữ Hoàng do người quyết định nên ngôi vị Hoàng Phu đó người cảm thấy nên do người làm?”

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người, muốn nhìn xem hắn có tức giận hay không. Nhưng hắn chỉ nhíu mày chốc lát rồi chậm rãi mỉm cười. Nụ cười này quá mức cổ quái không biết là vì khinh bỉ Thượng Quan Vinh hay là trong lòng đang giao hoạt tính toán điều gì?

Người khác đều không hiểu nụ cười này của hắn, mà Thượng Quan Vinh lại càng khó hiểu hơn cứ nhìn chằm chằm hắn không biết mình nên mắng tiếp hay bỏ qua đề tài này?

Lúc này Đao Mộc Cầu nhẹ đẩy hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Chớ chọc giận hắn, nếu không đối với người sẽ chẳng tốt đẹp đâu.”

Thượng Quan Vinh quay đầu lại nhìn hắn một cái, phẫn nộ hừ một tiếng rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Thấy hắn đi về chỗ ngồi Lý Thừa Dục mới chậm rãi nói: “Đa tạ chư vị hôm nay đã khổ cực vì ta tẩy trần đón gió mà đến đây. Ta cũng rất mệt mỏi, lát nữa phải vào cung thỉnh an Điện Hạ, nếu không có chuyện gì mời các vị sớm về nghỉ ngơi. Tội của Hà Duy Nhân ta nhất định sẽ nghiêm túc xử lý, người không liên quan ta tuyệt đối sẽ không oan uổng, xin chư vị yên tâm.”

Mọi người tối nay đã xem kịch xong, những người của Hà Duy Nhân thì trong lòng hoảng loạn, những người không ưa Lại Bộ luôn tác oai tác quái hôm nay nhìn Lý Thừa Tướng bắt Hà Duy Nhân lại được ăn no rượu thịt nên trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Vì vậy bách quan đều có tâm sự riêng, cười ha hả, lần lượt lần lượt chúng nhau rời đi.

Lý Thừa Dục cố ý đi tới bên cạnh Công Lãnh An chấp tay cảm tạ: “Đa tạ Hầu gia lần này giúp ta.”

Hắn liếc nhìn Lý Thừa Dục một cái: “Nói hay lắm!”

Tự mình đem Công Lãnh An đưa ra cửa phủ xong, quay người lại thấy trong viện vắng ngắt khiến hắn thở dài một hơi, tự giễu cười: “Ánh trăng đẹp như vậy cũng bị bọn họ quấy cho không yên.”

“Thừa tướng...” Từ trước đến người ít nói như Thiết Hùng như chợt có điều gì đó suy nghĩ nói: “Mới vừa rồi Thượng Quan Vinh nói, thật ra thì không phải không có lý.”

“Hả?” Lý Thừa Dục nheo mắt nhìn hắn.

“Nếu là Thừa tướng cưới Nhiếp Thanh Lan, cũng không phải là không tốt.” Thiết Hùng đơn giản bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình.

Sắc mặt hần khê biến, cúi đầu cười khổ nói: “Người biết ta từ trước đến giờ không thích miễn cưỡng người khác, trong lòng nàng không có ta làm sao ta có thể ép buộc nàng?”

“Trong lòng nàng không có ta làm sao ta có thể ép buộc nàng?”

Nhiếp Thanh Lan đã trở lại cung nhưng trong lòng bị câu nói đó của Lý Thừa Dục mà bị ám ảnh không ngừng.

Lời nói tuy ngắn gọn nhưng ý của nó thật thâm thúy và khổ sở. Nàng oán trách gì? Trách nàng và hần đều đưa phần chân tình của mình để ở sai người sao?

“Điện Hạ, Thừa tướng tới! Đang ở ngoài cửa cung chờ yết kiến.” Quan tư lễ thái giám ở bên ngoài truyền lời.

Nàng dè dặt ngực đang xao động, thốt lên vài lời qua loa: “Cứ nói ta ngủ... Ngày mai rồi hãy nói.”

Nàng sợ cái gì? Sợ lúc mình nhìn thấy hần, không biết nên là thế nào để đối mặt với khuôn mặt dịu dàng mỉm cười của hần? Hay là sợ hần nhìn thấu tâm tư?

Bất kể như thế nào, tối nay nàng không muốn gặp hần, không biết đối mặt với hần như thế nào nữa.

Đây là một đêm nàng khó ngủ nhất kể từ khi tới Huyết Nguyệt, cả đêm trần trọc trở mình, ý nghĩ loạn cả lên mà không thể nào sắp xếp được.

Hôm sau, Lý Thừa Dục lại vào cung yết kiến, nàng không có lý do để cự tuyệt nên không thể làm gì khác hơn là gặp hần.

Hần vẫn bình tĩnh nhìn nàng mỉm cười: “Có phải đêm qua nàng quá mệt mỏi? Từ trước đến giờ nàng chưa ngủ sớm như vậy.”

“Đúng vậy, chuyện sơn tặc kết thúc ta cũng nhẹ lòng đi nhiều. Nghe nói...Hà Duy Nhân đã bị người bắt lại?” Nàng nói như không thêm để ý.

“Đó là chuyện đêm qua sao nàng biết nhanh vậy?” Đôi mắt hần rất trầm tĩnh.

Nàng cả kinh, sợ hần biết mình đêm qua đi do thám phủ Thừa Tướng vội cười nói: “Đúng vậy, tin tức cái tên đại gian thần Hà Duy Nhân bị tóm đã truyền khắp nơi, ta đã nghe nói từ trước.”

“Trước kia bộ hạ chiêu hần cho nên không ai dám làm gì hần. Lần này đi bắt sơn tặc có tìm được một ít chứng cứ ta mới dám xuống tay. Giờ ta cũng không muốn giấu nàng, chuyện Yến Nhi hạ độc nàng là do hần đứng sau lưng. Vì trước khi Yến Nhi vào cung từng làm trong phủ hần. Mà muốn định tội hần phải cần một chút thời gian.”

“Ừ.” Nàng khê gật đầu: “Tóm lại ta lại khiến người vất vả rồi.”

“Đó là chuyện ta phải làm.” Lý Thừa Dục do dự một chút: “Có chút chuyện, sáng sớm hôm nay Lễ Bộ vừa mới tới báo, nói Tư Không Thần đưa quốc thư, hi vọng hai nước có thể đến ngay liền Kính Xuyên hội đàm. Tư Không triều sẽ do hần đích thân đến, bên này tất nhiên sẽ do ta đi nhắn hần đặc biệt nói hi vọng nàng cũng có thể đi.”

Nhiếp Thanh Lan ngẩn ra: “Kính Xuyên?”

Nàng dĩ nhiên biết Kính Xuyên. Nơi đó vốn là một mảnh bình nguyên không lớn lắm, vì quá khứ là vùng đất hoang, ít có người ở cho nên không mấy ai để ý đến nơi đó. Không ngờ sau có một đám người Huyết Nguyệt di cư đến đó, sau vài chục năm đã trở nên sung túc đầy đàn, dần dần nơi đó trở nên thịnh vượng, diện tích đất lấn chiếm ngày càng lớn và từ từ xâm chiếm đến đất của Tư Không Triều.

Tư Không Thần đã từng muốn dùng vũ lực để chiếm lại phần đất của mình đuổi đám người Huyết Nguyệt chiếm cứ Kính Xuyên đi, nhưng vì đủ loại nguyên nhân nên trì hoãn lại. Hiện giờ hần muốn giải quyết chuyện tranh chấp giữa hai nước sao?

Muốn nàng cùng đi... vậy muốn hy vọng nàng lấy thân phận gì đến đây? Điều Tư Không Thần cần chỉ là Kính Xuyên thôi sao? Nàng đương nhiên biết Tư Không Thần thật ra muốn gặp mặt nàng, về Huyết Nguyệt hẳn đã có dã tâm bưng bưng hăng hái ngất trời nhưng có điều hẳn không biết đó là nàng bây giờ so với lúc ở Tư Không Triều đã khác nhau lắm rồi.

Lý Thừa Dục nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nàng có muốn đi không?”

“Đi.” Nàng khẽ cắn răng, “Ngày nào khởi hành?”

“Ta tính vào bảy ngày sau, sẽ ở nơi biên giới hai nước là Hoắc Sơn, nơi đó có trạm dịch tương đối lớn. Ta đã dặn trước người của mình sắp xếp bố trí rồi.”

“Được!” Nhiếp Thanh Lan khẽ gật đầu. Nàng nên gặp mặt Tư Không Thần rồi, mặc kệ hẳn có phải là chủ tử của nàng hay không hay có phải là nam nhân khiến nàng rối rắm mười năm ròng. Nàng muốn đi gặp hẳn một lần bởi vì nàng có chuyện muốn nói với hẳn. Những lời đó thư tín không thể nói hết được.

Thấy nàng đáp ứng liền như vậy khiến vẻ mặt Lý Thừa Dục hơi chán nản một chút nhưng sau đó lại cười nhẹ: “Hoắc Sơn hơi lạnh, nàng mang nhiều đồ mùa đông đi một chút, không cần phải gọi quá nhiều người đi theo. Bảo Dương Phàm chọn mười người tinh nhuệ đi theo là được rồi.”

“Ta biết rồi, những chuyện như thế này không nên mang theo nhiều người.” Nhiếp Thanh Lan hiểu là nàng không nên quá khoa trương.

“Về chuyện những thuộc hạ cũ của nàng muốn về nước ta đã nói với Bộ Binh và Bộ Lễ rồi. Nếu ai muốn về trước hết đến Hình Bộ xin lệnh đặc xá rồi đến Lễ Bộ xin giấy thông quan. Nếu có người cố tình làm khó thì bảo Binh Bộ hộ tống là được.”

“Đa tạ người đã nghĩ chu đáo như vậy.” Nàng liếc trộm hẳn một cái, nhớ lại chuyện đêm qua hẳn nói với Thiết Hùng khiến cả người nàng như có lửa đốt, tim nàng đập rộn lên, cổ nén cũng không được, cổ xua đuổi ý nghĩ nhưng vẫn không chịu đi.

Có lẽ nên khiến tất cả lắng xuống, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra. Chuyện gì nàng cũng không biết thì mọi chuyện sẽ tan biến thành vô hình.

Nhưng trước mắt có thể biến đi còn trong lòng có biến mất hay không thì nàng không thể biết được.

Hoắc Sơn là cửa khẩu của dân chúng Tư Không Triều cùng Huyết Nguyệt thường xuyên qua lại.

Nhiếp Thanh Lan đi theo Lý Thừa Dục tới Hoắc Sơn gặp lúc giao dịch hằng năm giữa hai nước. Hơn hai trăm thương gia từ các vùng lân cận đem tất cả hàng hóa thượng thừa nhất để trao đổi với nhau. Chỉ cần vừa đi vừa nhìn thôi cũng đã thấy vô cùng náo nhiệt rồi.

“Ta vậy mà không biết Hoắc Sơn lại náo nhiệt như thế này.” Trên đường vừa đi vừa nhìn, Nhiếp Thanh Lan không khỏi cảm khái.

Lý Thừa Dục cười nói: “Đó là bởi vì những năm trước đây hai nước chiến loạn quá nhiều, buôn bán trao đổi bị hạn chế. Nơi đây chính là nơi trao đổi lớn nhất. Hơn nữa thường là trao đổi vào buổi tối, ban ngày không có mấy.”

“Quả nhiên trước phải “An cư” mới có thể “Lạc nghiệp”.” Nàng cảm thán từ tận đáy lòng.

Hắn thuận thế phụ họa: “Cho nên đối với dân chúng mà nói “an nhạc tương hòa” (yên ổn thuận lợi) mới là quan trọng nhất.”

Lúc bọn họ đến nơi đàm phán thì Tư Không Thần chưa tới. Trạm dịch này là nơi thuộc về Huyết Nguyệt, Lý Thừa Dục thấy trưởng quan ở trạm dịch muốn sắp xếp họ vào sương phòng phía Đông liền lập tức cản lại:

“Phòng phía Đông là chính phòng phải để khách quý ở, chúng ta ở Tây sương phòng thôi.”

Vì vậy tất cả đi theo hẳn mà quan lại lẫn binh lính cũng đến khu phía Tây.

“Theo như dự tính hành trình thì bọn họ nửa ngày nữa mới đến, Điện Hạ muốn nghỉ ngơi hay muốn đi dạo?” Lý Thừa Dục hỏi.

“Không muốn.” Trong lòng Nhiếp Thanh Lan rất khẩn trương, còn nửa ngày nữa nàng phải gặp Tư Không Thần rồi mà nàng không biết nên mở lời với hắn như thế nào? Nếu hắn hỏi một tháng qua ở Huyết Nguyệt tiến triển tới đâu rồi nàng biết trả lời như thế nào đây? Nói rằng nàng giúp Lý Thừa Dục tiêu diệt sơn tặc là công trạng duy nhất sao?

Dương Phàm thấy Lý Thừa Dục đi, nhỏ giọng nói với nàng: “Tướng quân, phía ngoài quán trà Nghiễm Đức có người chờ ngài.”

Nàng nghi ngờ nhìn hắn: “Ai vậy?”

“Đối phương không cho tiết lộ, chỉ nói tướng quân đi thì biết.” Dương Phàm cười đến thần bí lại đắc ý.

Nhiếp Thanh Lan ra khỏi trạm dịch, quan trưởng trạm dịch hỏi vội: “Ngài phải ra ngoài?”

“Ta ra ngoài một chút.” Nàng không muốn Lý Thừa Dục biết liền nói: “Ta đi một chút sẽ trở lại, không phải thông báo với Thừa Tướng đại nhân.”

“Ngài muốn đi đâu, có cần ta phái người đi bảo hộ?”

“Không cần, ta chỉ đi dạo đây đó thôi.”

Nàng mang theo Dương Phàm rời khỏi trạm dịch, trên đường hỏi thăm quán trà Nghiễm Đức. Qua ba còn phố thì tới nơi, quán trà không tính là lớn lắm, chỉ có hai tầng lầu. Ở Hoắc Sơn chỉ có thể xem là cửa hàng trung đẳng.

Đi xong Dương Phàm nhỏ giọng nói, chường quỹ híp mắt cười đưa tay lên: “Khách đang ở gian nhĩ chờ ngài, lên lầu đi bên tay phải phòng thứ hai là tới.”

“Tướng quân, thuộc hạ không thể bồi ngài lên được.” Dương Phàm nói.

Nhiếp Thanh Lan cảm thấy hôm nay vẻ mặt Dương Phàm có chút lạ. Có vẻ cực kỳ cao hứng, nàng bước lên lầu tìm căn phòng thứ hai rồi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Bên trong phòng chỉ có một người mặc áo trường sam cực kỳ đơn giản, mặt đang nhìn xuống đường phố đưa lưng về cửa phòng. Nhưng chỉ cần nhìn bóng lưng khiến cho nàng hít sâu một ngụm khí lạnh.

“Bệ hạ... Ngài đã đến đây bao lâu?” Nàng thật không ngờ Tư Không Thần lại đến trước một bước đến đây trước.

Hắn quay đầu lại, hơn một tháng không thấy phong thái hắn vẫn như cũ, giữa hai lông mày thần sắc kiêu ngạo càng nhiều. Ngay cả nụ cười so với lúc làm thái tử khoa trương hơn nhiều.

“Bất bình yếm trá, chẳng lẽ ngươi quên điều này?” Hắn đứng lên, vẻ mặt vẫn không có chút kích động: “Thanh Lan, không phải ngươi đang nghĩ chúng ta lại nhanh gặp nhau như vậy đấy chứ?”

“Vi thần tham kiến bệ hạ!” Nàng vẫn như quá khứ theo bản năng hành lễ lại bị hắn đỡ dậy: “Nơi đây không phải trong triều, không cần phải hành lễ. Bây giờ thân phận ngươi khác, là công chúa Huyết Nguyệt rồi, càng không nên hành đại lễ với trẫm.”

Khi hắn tay cầm lấy tay nàng thì nàng làm như lơ đãng nhẹ nhàng rút ra.

“Bệ hạ một mình đến đây sao? Sao không thấy hộ vệ bảo vệ ngài?” Nàng chau mày lại: “Quá nguy hiểm, nơi này dù sao cũng là địa bàn của Huyết Nguyệt.”

“Trẫm nhìn thấy Lý Thừa Dục không phải là người không biết phân rõ phải trái sẽ không làm việc này sau lưng.” Tư Không Thần cười nói: “Hơn nữa gác hắn qua một bên, trẫm muốn gặp ngươi một lần nếu không trẫm sẽ không yên lòng. Thế nào rồi? Một tháng này ở Huyết Nguyệt trôi qua như thế nào? Bọn họ có làm khó dễ cho ngươi? Lý Thừa Dục liệu có thể tin?”

Giọng điệu thật giống trong thư.

Nhiếp Thanh Lan trầm nghĩ, hắn vội vàng gặp nàng thật ra cũng chỉ vì “tri kỉ tri bỉ” (biết người biết ta) mà thôi. Hôm nay hắn gặp nàng cũng chỉ vì như vậy mà thôi.

“Bệ hạ, trong triều Huyết Nguyệt mâu thuẫn nặng nề, Lại Bộ Thượng Thư Hà Duy Nhân, Định Viễn Hầu Thượng Quan Vinh và Lý Thừa Dục đang bất hòa. Nhưng hôm trước Lý Thừa Dục mượn chuyện sơn tặc đã tống Hà Duy Nhân vào ngục rồi chỉ còn dư lại Thượng Quan Vinh một mình nên khó có thể gây họa được. Chỉ là người này vẫn cần lưu ý hấn đối với Tư Không Triều chúng ta không có hữu hảo gì cả mà cũng thường xuyên ám chỉ vi thần.”

“Ừ, những thứ này Trẫm đã có nghe qua.” Tư Không Thần liếc nhìn nàng một cái: “Nghe nói Lý Thừa Dục bị vây Tây Sơn mà người còn đi cứu hấn?”

Nàng bình tĩnh trả lời: “Lý Thừa Dục một lòng tận sức vì hữu hảo hai nước, là nhân tài hiếm có. Nếu để hấn táng mạng ở Tây Sơn thì đối với Tư Không Triều chỉ có trăm hại chứ không có một lợi cho nên vi thần không thể để cho hấn chết.”

“Trẫm không cho là như vậy.” Hấn nhếch miệng, lộ ra ý nghĩ ác độc: “Nhân tài như vậy càng không nên sống ở Huyết Nguyệt. Nếu hấn chết, Huyết Nguyệt mất đi trụ cột chẳng phải sẽ như đồng cát dễ dàng bị thâu tóm sao?”

Nhiếp Thanh Lan ngơ ngẩn: “Bệ hạ đã quyết định muốn cùng Huyết Nguyệt khai chiến sao?”

“Dĩ nhiên sẽ không, tối thiểu trước mắt sẽ chưa.” Tư Không Thần cười nói: “Giờ người đang ở Huyết Nguyệt, trẫm luôn luôn bận tâm đến sự an toàn của người. Huống chi hiện tại vô cơ xuất binh ta không có lý do để khai chiến cũng sẽ không thu được gì. Đến khi nào người có thể nắm được Lý Thừa Dục rồi hãy nói. Đúng rồi, Lý Thừa Dục có phải thật lòng muốn người làm Nữ Hoàng?”

Nàng cúi đầu: “Phải là thật lòng, nhưng vì trong triều còn có trở lực.”

“Được rồi, trước mượn tay hấn đưa người lên làm Nữ Hoàng đã, xem ra hấn vẫn còn có giá trị lợi dụng.”

Hấn quan sát nàng: “Trẫm nghe nói, người này đối với người rất ân cần?”

“Hấn tự nhận là thần, coi thần là chủ, tất nhiên sẽ không đối xử với thần quá lãnh đạm.” Nàng khôn khéo đáp.

Tư Không Thần nhìn thật sâu vào nàng, trầm mặc một lát rồi đột nhiên hỏi nàng: “Thanh Lan, hơn một tháng nay... người vẫn không thay đổi chứ?”

Nàng như bị chạm vào nỗi khổ riêng, cắn chặt răng cười nói: “Bệ hạ ám chỉ điều gì?”

Bờ môi của hấn áp úng cười cười: “Không có gì, Trẫm nghĩ người chắc là sẽ không thay đổi, Trẫm... Ta không nhìn lầm người.”

Nhiếp Thanh Lan không nghĩ tới lúc mình trở lại trạm dịch thì đã muộn quá rồi, trời đã tối đen.

Nàng vốn là chỉ muốn cùng Tư Không Thần nói chuyện vài câu rồi về, nhưng hấn lại có nhiều vấn đề muốn hỏi, tất cả chuyện lớn bé đều hỏi vô cùng tỉ mỉ khiến nàng mất nhiều thời gian để ứng phó.

Từ quán trà Nghiêm Đức đi ra, Tư Không Thần đi trước một bước, hấn muốn mang nhân mã đến trạm dịch trước còn nàng và Dương Phàm sẽ đến sau.

Lúc sắp đến trạm dịch, chợt nàng quay đầu lại hỏi Dương Phàm: “Dương Phàm, người đã viết cho bệ hạ mấy lá thư?”

Hấn bị hỏi đến há hốc mồm cứng lưỡi, không trả lời ngay được.

Nhiếp Thanh Lan liếc hấn một cái: “Ta biết rõ người trung quân ái quốc, nhưng... Đừng để ta khó làm người, bị xem như kẻ ngu ngốc.” Nói xong nàng liền bước vào cửa chính.

Hôm nay nàng nghe Tư Không Thần nói và hỏi đến các vấn đề khiến nàng một mực tin rằng bên cạnh mình có người luôn thông báo hành tung của mình cho hấn. Mà người có thể biết và truyền tin dễ dàng và chính xác nhất thì chỉ có người thân cận và bảo vệ nàng là Dương Phàm mà thôi.

Nếu là trước đây nàng cũng không cảm thấy vấn đề này không có vấn đề gì cả, dù sao nàng cũng không có bí mật gì để giấu diếm hết.

Nhưng hiện tại, nàng rất không thích cảm giác bị có người luôn luôn theo dõi mình, giống như nàng bị giám thị, một chút bí mật cũng không có.

Nhưng, nàng đang có bí mật gì chứ?

Đang suy nghĩ miên man, bước vào tiểu viện ở tây sương phòng đột nhiên cảm giác như có bóng người, nàng cả kinh, theo bản năng đề phòng cảnh giác tay vội nắm lấy thanh đao.

“Đã về?” Âm thanh vang trong bóng đêm có chút âm u.

Lòng của nàng trầm xuống, người đó là Lý Thừa Dục.

Từ trước đến giờ không quen bóng đêm là hắc mà lúc này đang ngồi một mình ở trong góc tối, trong tay hắc hình như đang nắm thứ gì đó mà nàng nhìn không rõ. Nhưng có thể cảm nhận rõ ràng thấy ánh mắt trầm tĩnh của hắc đang theo đặt trên người mình.

“Ừ, đúng vậy, không ngờ lại đi lâu như vậy.” Lòng nàng hơi ngượng ngùng, không chỉ bởi vì nàng giấu hắc đi gặp Tư Không Thần đem một số chuyện của Huyết Nguyệt tiết lộ. Mà bởi vì trước khi xuất môn nàng đem đã cự tuyệt lời đề nghị của hắc.

“Vẫn chưa ngủ sao?” Nàng dịu dàng hỏi: “Nơi này tối như vậy sao ngươi lại ngồi ở đây?”

“Điện Hạ không trở lại, ta không an tâm.” Hắc đứng lên. Trong đêm tối giọng hắc không hiểu sao có chút trong trẻo lạnh lùng: “Điện Hạ còn có việc gì muốn giao phó sao?”

“... Không có.” Hắc cứ như vậy làm cho nàng cảm thấy bất an.

“Vậy thì xin cáo từ.” Hắc không nói nhiều lời, xoay người rời đi. Trong bóng đêm bóng dáng của hắc có vẻ hiu quạnh sâu xa, nàng không nhận được gọi hắc.

“Thừa Dục...” Nàng cho là mình gọi rất lớn tiếng nhưng giọng ra khỏi miệng mới thấy vo ve như tiếng muỗi kêu. Nàng nghĩ hắc sẽ không nghe thấy nhưng thật là kỳ tích, hắc đứng lại xoay người...

“Điện Hạ còn có việc?”

“Theo ta... Uống một ly.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Trong đêm tối, hắc lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, sau đó chút lạnh lùng đã hóa thành nụ cười ấm áp: “Chỉ cần không vì mục đích say ta sẽ theo cùng.”

Rượu trong suốt rót vào trong hai chén.

Nhiếp Thanh Lan cùng Lý Thừa Dục mỗi người cầm lấy chén của mình, không ai vội vã uống mà cũng ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Tối nay không trăng.” Nàng thở dài nói.

“Đúng vậy. Nhưng mà ta lại có thể thưởng thức trăng trong lòng.” Hắc ngồi ở bậc thang bên cạnh nàng: “Mây đen sẽ không phải là vĩnh viễn, quan trọng là có thể đẩy đi được mảnh trong lòng kia.”

“Khi nào thì mây đen bị đẩy đi để nhường lại ánh sáng cho nhân gian?” Nàng nhấp miệng chén một mình trầm ngâm lời của hắc.

“Trái tim của Điện Hạ mê chướng quá nhiều.” Hắc nhẹ nhàng nói: “Ngài không nên là người phân vân lưỡng lự.”

Nàng tự giấu cười cười, uống vào chén rượu kia, bình tĩnh vừa nói về nỗi thương cảm của mình...

“Trên đời này có những chuyện muốn ngừng không được, càng chống lại càng loại. Cả đời ta đây mọi chuyện có thể như đinh chém sắt được, duy chỉ có chữ “Tình” này. Thật giống với câu thơ: “Rút đao chém xuống nước nước càng chảy mạnh”. Mấy lần vung kiếm đoạn tình nhưng lại không chém đứt được, để lại càng loạn càng ràng buộc thêm dày đặc. Xem ra bốn chữ “số phận đã định” cần phải thêm “Không thể làm gì” mới chính à...”

Xung quanh yên tĩnh một hồi, chợt giọng hần tức giận nói: “Điện Hạ cho là số phận đã định nghĩa là như thế nào?”

Nhiếp Thanh Lan thuận theo trả lời: “Từ nhỏ cha đã dạy ta là phải trung quân ái quốc, nhưng lại bảo ta phải tuân theo lệnh Thái Tử. Mà Thái Tử và cha hần thường hay bất hòa đến cuối cùng... Ta phản bội Hoàng đế phụ tá Thái Tử, đây là số phận.”

“Đây chỉ là lựa chọn của nàng, không tính là số phận.” Hần cười theo nàng: “Phản bội tiên đế của nàng, lòng nàng bất an sao?”

“Có một chút, dù sao thì ta cũng bị xem là nghịch thần tặc tử rồi. Ở biên quan chinh chiến nhiều năm người người đều cho ta là thần tử trung lương nhất, nhưng ta lại là một phản thần.” Nàng cười ha ha, nhưng trong tiếng cười có lệ: “Nên ta cho rằng đó là số phận đã định.”

“Số phận là gì nàng chưa chắc đã biết vậy mà đã bị nó điều khiển.” Hần than nhẹ: “Thanh Lan, nếu nàng cho rằng tất cả đó là số phận đã định vậy việc nàng đến Huyết Nguyệt không phải là số phận sao? Nàng có nghĩ đến khi nàng sẽ nằm xuống sẽ là ở Huyết Nguyệt hay vẫn là ở Tư Không?”

Nàng yên lặng, vấn đề này nàng chưa bao giờ tự hỏi mình, lúc này hỗn loạn có nghĩ cũng không thể ra đáp án.”

“Nếu có thể... Ta muốn chết ở Huyết Nguyệt.” Nàng hàm hồ nói.

“Chết, có chết già, chết thê thảm, không phải nàng đang hi vọng mình nằm vào trường hợp sau chứ?”

“Chuyện ngày sau ai có thể đoán được? Ai mà biết được?” tiếp tục hàm hồ.

Lý Thừa Dục cúi đầu, trong bóng tối có thể thấy được gương mặt rất trắng của hần như ngọc thạch trơn bóng, khóe môi thật kiên nghị: “Thanh Lan, nàng không thể để tương lai của mình bị người khác định đoạt, nàng phải biết mình nên đi con đường nào. Nếu không nàng không phải vì đang cứu dân chúng hai nước mà là đang hại họ.” Lời nói này đặc quánh khiến toàn thân nàng run rẩy, trong chén rõ ràng không còn rượu nhưng miệng nàng vẫn ngậm lấy mép chén.

Khi nàng phục hồi lại tinh thần thì Lý Thừa Dục đã đi rồi. Hần làm như dùng hết hơi sức nói xong lời muốn nói với nàng. Mà lòng nàng thì tràn đầy mâu thuẫn cùng xấu hổ. Cũng bởi vì câu nói này mà bao nhiêu rối rắm đã kết thành một tảng đá và rơi xuống tận đáy lòng.

Nàng... Quả thật không thể do dự phải trái.

Thật ra thì nàng sao lại không biết nếu vẫn tin tưởng là số phận đã định thì trong vận mệnh của nàng chỉ còn lại bốn chữ “Không thể làm gì” mà thôi.

8. Chương 8

Giữa sảnh đường lớn của trạm dịch giờ đã được dọn dẹp sạch sẽ để trở thành nơi thương nghị của hai nước.

Lúc Nhiếp Thanh Lan đi vào gian phòng này thì quan viên hai nước đều đã an vị. Tư Không Thần mỉm cười ngồi ở ghế trên nhất bên phải, mà ghế phía bên trái thì đang trống.

Lý Thừa Dục thấy nàng tiến vào, lập tức đứng dậy: “Điện Hạ.”

Thấy hần có ý muốn nàng ngồi ở ghế trên kia, nàng bỗng do dự: “Ta ngồi một bên thôi, dù sao thì hiện tại ta cũng không phải là người của Huyết Nguyệt.”

“Nếu Lý Thừa tướng nói người có thể ngồi đây thì Thanh Lan không nên khách khí.” Tư Không Thần cũng không che giấu sự thân mật của hần với nàng, cười cười chỉ tay vào ghế bảo nàng lại ngồi.

Nàng không còn cách nào không thể làm khác hơn là bắt buộc đi ngồi xuống chỗ đó.

“Chúng ta đường xa mà đến, đa tạ Lý thừa tướng đã khoản đãi thịnh tình, lại còn đem sương phòng phía Đông nhường chúng ta nữa, quả thật rất tinh ý và suy nghĩ chu đáo.” Tư Không Thần mở lời rất hảo ý và hợp tình.

Lý Thừa Dục nhẹ nhàng lắc đầu: “Bệ hạ là khách, chúng ta chỉ cố tận vai trò là chủ thôi. Càng thêm đa tạ bệ hạ đã đại độ chịu đến đất Huyết Nguyệt chúng ta để thương thảo việc tranh chấp quốc thổ hai nước.”

“Nói thật hay, người đã nhường ta một thước thì ta sẽ nhường người một trượng, đây chính là nguyên tắc làm người của Trẫm. Lý Thừa Tướng đã thịnh tình mời Thanh Lan đến Huyết Nguyệt làm người đứng đầu, người có tấm lòng gan dạ và sáng suốt như vậy thật người thường khó có thể có.” Tư Không Thần nhìn hẩn rồi nhìn Nhiếp Thanh Lan một chút: “Nhiều tháng qua nhờ Thừa Tướng chăm sóc cuộc sống của Thanh Lan, tính tình nàng không tốt, nếu có sai sót mong Lý Thừa Tướng lượng thứ.”

Lý Thừa Dục khẽ mỉm cười, “Bệ hạ thật là nói đùa, cơm áo và cuộc sống thường ngày của Điện Hạ đã có hậu cung chăm sóc, ta có thể làm cũng vô cùng có hạn. Hơn nữa tính tình Điện Hạ khiêm tốn, kiên định và quả quyết, ở cạnh Điện Hạ sẽ như cây lá mùa xuân, nào có chỗ để ta cần lượng thứ đây?”

Tư Không Thần nheo lại mắt: “Xem ra Thanh Lan ở Huyết Nguyệt trôi qua cũng không tệ? Trẫm đã lo lắng dư thừa.”

Nhiếp Thanh Lan nghe hai người đối thoại, cảm giác không khí thật cổ quái liền trầm giọng nói: “Nếu là nói chuyện Kính Xuyên, sao còn vẫn cứ nói chuyện của ta? Nếu là vì ta mà làm trễ nải chính sự ta có thể đi ra ngoài.”

“Thanh Lan tức giận.” Tư Không Thần cười ha ha: “Được, vậy bây giờ chúng ta nói chuyện chính sự. Về Kính Xuyên, thật ra thì cũng không cần trẫm phải đến đây bàn bạc với Lý Thừa Tướng.”

Hẩn đưa tay ra sau lưng, có mấy người liền mang lên một tập tám bản đồ cực lớn, và treo lên thật cao:

“Đây là những tấm bản đồ hai nước chúng ta qua mấy trăm năm, phía trên ghi rõ biên giới hai nước. Lý Thừa Tướng có thể thấy rõ ràng. Kính Xuyên rộng chừng khoảng bảy mươi dặm thì hai phần ba là thuộc về Tư Không Triều của ta. Đây là điều không thể bàn cãi. Hiện tại ta bắt dân chúng Huyết Nguyệt đang xâm lấn lãnh thổ của chúng ta dời đi, điều này không quá đáng chứ?”

“Yêu cầu của Bệ hạ vô cùng hợp lý, bây giờ đang ở trên đất Kính Xuyên quả thật không ít người Huyết Nguyệt sống trên đó. Mà những người này có chiếm một phần đất của Tư Không Triều, điều này cũng không cần chối cãi.”

Lý Thừa Dục mở lời một phen, thừa nhận hết những lời chỉ trích của Tư Không Thần, thật nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của hẩn.

Hẩn tiếp tục nói: “Về những người này, ta đã ra lệnh cho Bộ Hộ đi thống kê lại, nhưng cũng không phải là chuyện dễ dàng, xin bệ hạ cho ta chút thời gian.”

“Người phải mất bao lâu?”

“Ba năm.”

Tư Không Thần cho là nghe được chuyện cười, không nhịn được cười ha ha: “Lý thừa tướng thật thích nói giỡn, chỉ có vài ngàn người nói ít thì mất vài tháng, nói nhiều chỉ cần nửa năm là đủ. Sao có thể cần đến ba năm? Người định Khổng Minh mượn Kinh Châu, mượn xong không trả nữa sao?”

Lý Thừa Dục nhìn hẩn: “Bệ hạ chịu cho ta thời hạn bao lâu?”

Hẩn nghiêng đầu một chút: “Nhiều nhất mười tháng.”

“Mười tháng quả khó có thể làm được.” Lý Thừa Dục trả lời không chút kiên trì nhượng bộ.

Tư Không Thần hừ một tiếng, “Sao? Xem ra Lý thừa tướng hoàn toàn không có thành ý rồi.”

“Ta có thành ý, nhưng cũng xin bệ hạ cũng đưa ra thành ý của ngài.”

Hẩn trầm mặt: “Chúng ta dung túng người Huyết Nguyệt chiếm đất của Tư Không Triều nhiều năm như vậy mà không thu một khoản thuế nào, đây chính là thành ý của trẫm! Người Huyết Nguyệt không nên được voi đòi tiên!”

Nhiếp Thanh Lan an vị ở bên cạnh Lý Thừa Dục, nàng có thể cảm thấy hơi thở của hắn nặng nề hơn ngày thường rất nhiều. Liếc qua nhìn một cái thấy mi tâm của hắn nhú lại. Đôi mắt hoàng kim bị che bởi hàng mi cong. Mặc dù không đáp lời nhưng nàng biết điều này hắn khó có thể chấp nhận.

Nàng cân nhắc một chút, quyết định mở miệng: “Bệ hạ, chuyện này đối với Huyết Nguyệt mà nói thực không dễ, hơn thống kê hơn vài ngàn người ở nơi rộng như vậy cũng không dễ. Năm đó chúng ta hành quân đánh giặc còn phải bố trí vạn lần mới có thể động binh. Huống chi dân chúng không thể so được với binh lính, không phải một hiệu lệnh xuống sẽ...”

“Thanh Lan...” Tư Không Thần chợt ngắt lời nàng, nghiêm mặt nói: “Chuyện này lập trường của người chưa ổn định không nên mở miệng, nên nghe là hơn.”

Lý Thừa Dục nhỏ giọng nói với nàng: “Điện Hạ, ta không muốn làm khó ngài.”

Nhiếp Thanh Lan cắn môi: “Các người suy nghĩ vì ta nhưng đã bao giờ suy nghĩ vì dân chúng chưa?” Nàng nhìn thẳng vào Tư Không Thần: “Bệ hạ, có thể cho ta chút thời gian được không, ta muốn một mình nói chuyện với ngài.”

Nàng lời vừa nói ra, người của hai bên cũng nhìn nàng chằm chằm, sắc mặt của Tư Không Thần càng thêm tối tăm, “Nếu là vì chuyện này, ta muốn không cần nói, tự có ta cùng Lý thừa tướng làm chủ.”

Nhiếp Thanh Lan kiên trì nói: “Nếu không cần ta tham dự thì các người cần gì phải để ta ngồi tại vị trí này? Nếu ta đã ngồi ở đây thì chuyện chính sự bệ hạ nếu không muốn nói riêng với ta thì ta không ngại ở đây nói thẳng. Nếu có tổn thương đến mặt mũi của ngài thì ngài chớ trách ta.”

Tư Không Thần nhìn chằm chằm nàng, hắn không nghĩ rằng nàng dám trực tiếp trước mặt mọi người ở đây giao chiến với hắn, khiến hắn không khỏi tức giận.

Lý Thừa Dục chợt đứng lên, “Vậy ta sẽ đứng chờ ở bên ngoài.”

Sau khi nghe hắn nói, toàn bộ người bên Huyết Nguyệt đều đứng dậy lui ra ngoài. Hắn đi mấy bước rồi quay đầu lại nói: “Điện Hạ, mặc dù mọi sự là do ngài quyết định nhưng... Nếu quá khó thì không cần miễn cưỡng.”

Nàng nhìn hắn, cười nhạt: “Người cũng đã nói mọi sự do người làm, chúng ta còn có thể trốn tránh được sao?”

Bởi vì người bên Huyết Nguyệt lui trước, bên Tư Không Thần cũng không thể không lui ra ngoài.

Cửa chính đóng lại, Tư Không Thần lập tức lạnh lùng nói: “Giờ chắc người đã hài lòng. Thanh Lan, thật không ngờ sau một đêm người có thể lớn mật như vậy!”

Nhiếp Thanh Lan rời chỗ ngồi, đột nhiên quỳ xuống: “Thanh Lan biết lời nói hôm nay sẽ chọc giận thánh giá nhưng lại không thể không nói, mong bệ hạ thứ tội.”

Tư Không Thần ngẩn ra, như là chưa bao giờ thấy nàng như thế này cứ nhìn chằm chằm nàng thật lâu.

“Người... Chỉ vì Huyết Nguyệt không có quan hệ gì với người lại muốn xa cách với trăm?” Ánh mắt hắn lạnh xuống, trầm giọng nói: “Thanh Lan. Tranh giành quốc thổ chính người là người nên rõ ràng nhất. Năm trước chúng ta từng đánh nhau với Huyết Nguyệt, đã từng đi qua Kinh Xuyên, đã tự tay vượt tấm bia mốc biên giới. Kinh Xuyên từ xưa đến nay đều là địa giới của Tư Không Triều chúng ta, Huyết Nguyệt căn bản không có quyền tranh giành. Người đã nghe Lý Thừa Dục muốn ba năm, đó chắc chắn là kế hoãn binh!”

Nàng tỉnh táo phân tích: “Bệ hạ nói thần dĩ nhiên rõ ràng, nhưng cột mốc biên giới vẫn không phải là tiêu chuẩn phân chia biên giới hai nước duy nhất. Bệ hạ nên biết nơi đó đã có hơn ba mươi năm không có người Tư Không Triều ở. Hiện tại thì sao, cơ hồ tất cả đều là con dân Huyết Nguyệt, bọn họ đã vất vả cực nhọc, nam cày nữ dệt lựa mới đem Kinh Xuyên biến thành bây giờ. Nơi đó là nơi sinh sống của họ há có thể nói đi là đi sao?”

Hắn cười lạnh nói: “Bọn họ không phải chỉ có gần ngàn người sao? Cùng lắm thì có thể dời vào Tư Không Triều. Nếu Lý Thừa Dục vô năng không thể an trí cho bọn họ thì Trẫm có thể thu nạp bọn họ vào con dân Tư Không Triều.”

Nhiếp Thanh Lan thở dài nói: “Bọn họ nói tiếng Huyết Nguyệt, viết chữ Huyết Nguyệt, phong thổ đều là huyết mạch Huyết Nguyệt. Ngài để bọn họ đổi dân tộc bọn họ có chịu không?”

Tư Không Thần nghe, càng thêm tức giận: “Nào có chuyện dễ dàng như vậy? À, Huyết Nguyệt để người chiếm đất chúng ta thì trăm phải chấp tay nhường cho? Nếu sau này cứ như vậy thì có phải mất luôn Tư Không Triều sao? Thanh Lan, người ngây thơ như vậy từ bao giờ?”

Nàng vẫn khẳng khái căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ ý kiến của mình: “Nói cho cùng là Tư Không Triều thua thiệt miếng đất này. Tục ngữ nói: ruộng xấu không người nào trồng, mà trồng thì lại tới tranh, nếu nơi đó là vùng đất hoang thì hiện tại bộ hạ có thể để ý như vậy sao?”

Bị một câu đã nói toạc ra tâm sự, sắc mặt của hắn từ đỏ biến thành trắng. Hắn trừng mắt nhìn nàng thật lâu mới rít qua kẽ răng: “Thanh Lan, người thật đã thay đổi rồi. Tất cả lời người nói đều là vì bênh vực người Huyết Nguyệt, người quên người là ai rồi sao?”

Nhiếp Thanh Lan đáp: “Thần chỉ nói vì dân chúng, thần dĩ nhiên nhớ thần là ai. Thần ở Tư Không Triều ra đời và lớn lên, nhưng giờ bộ hạ phái thần đến Huyết Nguyệt, có lẽ nơi đây chính là quãng đời sau này của thần. Hai nơi đều là cho thần cơm áo, thần không thể thiên vị bên nào cả.”

Tư Không Thần giận tím mặt, đập bàn: “Đừng mang dân chúng ra làm có, người nghĩ trăm không biết lòng người đang nghĩ gì sao? Người... là vì Lý Thừa Dục!”

Câu nói này đột nhiên thốt lên như đánh mất một phần tôn trọng và quý trọng lẫn nhau trong lòng của hai người. Khiến cho khuôn mặt nàng vốn bình tĩnh không nhận được mà run rẩy phá vỡ luôn trấn tĩnh ban đầu.

Nói ra những lời này, Tư Không Thần cũng biết mình đã lỡ lời, mặc dù hối hận nhưng cũng không chịu hối hận, đành ngậm miệng chờ nàng nói tiếp.

Trong phòng yên tĩnh khiến Nhiếp Thanh Lan có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình. Nàng chưa bao giờ nghiêm túc nhìn kỹ nội tâm của mình như bây giờ, ép mình phải đưa ra lựa chọn.

Hồi lâu, nàng nhẹ nhàng nói ra: “Bộ hạ... Thần không biết ngài phái người tới giám thị thần đã nói như thế nào với ngài nhưng thần và Lý Thừa Dục hiện tại chưa làm bất kỳ cử chỉ nào quá đáng. Thần Nhiếp Thanh Lan đang tự hỏi không biết thần đã có lỗi gì với ngài?”

Tư Không Thần nghe nàng nói thật tỉnh táo và lạnh nhạt chợt có chút sợ hãi vội vàng nói: “Thanh Lan, ta, ý của Trẫm là...”

“Bộ hạ không cần giải thích.” Nàng khẽ lắc đầu: “Thật ra thì ngài nói cũng không sai, trừ vì dân chúng Huyết Nguyệt dân chúng, thần cũng là vì hắn.”

Nhìn cặp mắt kinh ngạc của hắn, nàng cười buồn bã một tiếng: “Người ngài không cần mà hắn thì nguyện ý xem như trên bảo thì ta không thiên vị được sao?”

Tư Không Thần cả giận nói: “Trẫm đã từng nói qua không cần người?”

Nàng ngược lại hỏi vặn hắn: “Nhưng ngài đã bao giờ nói cần thần? Thật ra thì...ban đầu bộ hạ vì củng cố ngôi vị hoàng đế mà cưới mấy thiên kim tiểu thư con gái của các vị nguyên lão thì trong lòng thần đã hiểu. Điều bộ hạ muốn chỉ là quân cờ trong tay để ngài tùy ý an bài chứ không phải là bất kỳ ai.”

“Thanh Lan, người đối với Trẫm hiểu lầm quá sâu!” Hắn vô cùng đau đớn phản bác: “Trẫm cho là, chúng ta đã giao tình nhiều năm như vậy không cần nói bất kỳ lời nào cũng có thể hiểu suy nghĩ lẫn nhau.”

Nhiếp Thanh Lan cười trào phúng: “Nghĩ nhiều hơn nữa thì cũng cần một câu chứng minh, xem ra chúng ta không có ý nghĩ chung, thật là đáng thương.”

Câu nói trào phúng nhẹ của nàng đã như hai lưỡi dao tẩm độc không hề che giấu gim vào lòng hai người, rốt cuộc lột hết tầng nguy trang cuối cùng trong lòng.

“Thanh Lan, người... muốn cùng Trẫm quyết liệt sao?” Mắt Tư Không Thần tràn ngập thương cảm, mà mặt thì đánh lại: “Trẫm cùng người kẻ vai chiến đấu, cũng được xem là thanh mai trúc mã, quen biết tương

giao vài chục năm. Lý Thừa Dục là thứ gì? Chỉ là mới biết người vài tháng mà người đã muốn sà vào ngực hắn?”

“Nếu như người để ý chính là Trầm không phong người làm Hậu thì trầm nói cho người hay, thật ra trầm muốn người đến Huyết Nguyệt làm Nữ Hoàng xong sẽ dùng phương thức kết thân để chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ. Phần khổ tâm này trầm không thể nói vì trầm chưa thấy chưa đến lúc, không phải trầm không nghĩ đến tương lai chúng ta.”

Nghe được lời này, tia nhân nhật châm chọc trong mắt nàng càng thêm nồng đậm: “À... thì ra bệ hạ đã suy nghĩ chu toàn như vậy. Nhưng thừa bệ hạ, thần không thấy có chút nào thật tâm trong đó cả, ngài vẫn chỉ là lợi dụng ta vì mưu đoạt giang sơn Huyết Nguyệt của chính ngài mà thôi.”

Tư Không Thần hung ác nói: “Người nói Trầm lợi dụng người, chẳng lẽ Lý Thừa Dục thì không phải?”

Nhiếp Thanh Lan cười khở, “Sống trên đời, ai mà không lợi dụng lẫn nhau? Ngài lợi dụng thần mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, củng cố hoàng quyền, hắn lợi dụng thần ổn định thời cuộc, bình an nội loạn, thật ra thì cũng như nhau. Nhưng điều hắn khác ngài đó là hắn luôn thẳng thắn thật lòng với ta còn ngài thì luôn khư khư giữ cho bản thân mình.”

Hắn cắn răng cười lạnh: “Người nào biết tấm lòng kia thật hay giả?”

Nàng trầm ngâm chốc lát: “Thần không biết, nhưng thần tình nguyện tin tưởng hắn làm tất cả là vì dân chúng hai nước.”

“Nói như vậy, hắn là người cao thượng nhất mà trầm là kẻ phụ lòng nhất?” Bên thái dương của Tư Không Thần gân xanh nhảy lên thành thạch, hắn nhìn chằm chằm nàng hồi lâu rồi hỏi: “Vậy bây giờ người muốn như thế nào? Muốn Trầm không thu hồi Kính Xuyên sao?”

“Thần biết bệ hạ không làm được.”

“Nếu Trầm có thể?” Hắn đột nhiên thay đổi thái độ: “Nếu Trầm nói, chỉ vì người Trầm có thể không cần Kính Xuyên nữa, người cũng sẽ không cho là trầm vô tình nữa đúng không?”

Nhiếp Thanh Lan sững sốt, nàng hiểu rất rõ về Tư Không Thần, dĩ nhiên nàng sẽ không tin hắn có thể trong một giây lát có thể vì tình mà thay đổi lập trường của mình. Suy nghĩ một chút nàng chợt hiểu: “Bệ hạ muốn mượn nó thành đại lễ đưa cho Huyết Nguyệt để bảo vệ địa vị của thần?”

Mặt Tư Không Thần đỏ như máu, hắn bỗng nhiên đứng dậy dựng bàn ghế loạn xoang, cũng không thèm nhìn dụng phải cửa chính rồi đi thẳng.

Không có ai đi vào nữa cho đến khi trong sân lặng lẽ xuất hiện một bóng người đứng thẳng ở đó như đang đợi nàng.

Nàng mất hồn một hồi mới xoay người, thấy rõ người kia không nhịn được cười một tiếng: “Người thật giống như là người cuối cùng bên cạnh ta, bất luận ta khi nào ngẩng đầu, luôn có thể gặp được người.”

Lý Thừa Dục ưu nhã nở nụ cười muôn thuở, nói một câu đầy ẩn ý: “Đến bao giờ Điện Hạ có thể cúi đầu vẫn có thể nhìn thấy ta thì Thừa Dục mới có thể mãn nguyện.”

Cúi đầu nhìn thấy hắn? Đây là ý gì? Nhiếp Thanh Lan không hỏi.

Hắn cũng không hỏi nàng đã nói những gì với Tư Không Thần, có lẽ những gì bọn họ đã nói hắn đã nghe được một phần cho nên hắn không cần hỏi thăm nữa.

Nhưng những lời đó có dính dáng đến hắn, nếu hắn nghe được sẽ nghĩ như thế nào đây?

Sắc mặt Tư Không Thần tái xanh đứng chấp tay, Dương Phàm lo sợ bất an đứng ở phía sau hắn.

“Vấn đề này trong thư người đã không đề cập tới với trầm, hôm nay Nhiếp tướng quân đã dám nghiêng về Huyết Nguyệt.” Hắn lạnh lùng nhìn Dương Phàm: “Hôm nay nàng dám vì Huyết Nguyệt mà trở mặt với Trầm, nàng lấy đầu lá gan lớn như thế này?”

Dương Phàm ngập ngừng: “Có câu, vì thần không biết có nên nói hay không.”

“Nói.”

Hắn lấy can đảm nói: “Ban đầu bệ hạ khiến tướng quân đến Huyết Nguyệt thì có lẽ tướng quân đã thay đổi. Bệ hạ... chẳng lẽ đối với người mà nói đẩy tướng quân tới đất nước xa lạ thật sự là chuyện tốt sao? Phải biết nơi này có bao nhiêu kẻ theo dõi tướng quân, chỉ riêng có mỗi ám sát đã là tầng tầng lớp lớp nhưng đây đối với tướng quân mà nói còn không phải là bết bát nhất. Bết bát nhất chính là, tướng quân đã cách xa bệ hạ, trong lòng ngài đã khẳng định bệ hạ đã đối xử vô tình với ngài thì ngài sẽ không hi vọng. Sự thần phục đối với bệ hạ sẽ không còn kiên định như trước kia.”

Tư Không Thần nhíu mày: “Người xin nói một câu, nhưng đây là một câu sao?”

“Vi thần có tội.” Dương Phàm lại cúi đầu.

Trầm mặc một hồi lâu, rồi hắn lại thở dài một tiếng: “Có lẽ thật sự là người đứng ngoài xem sẽ sáng suốt, có lẽ là Trầm đối với nàng quá mức tự tin. Trầm hiểu ý của người, trong lòng Thanh Lan tất nhiên sẽ trách Trầm không cưới nàng nhưng Trầm thực sự cũng có nỗi khổ riêng. Nàng đi theo Trầm vào sanh ra tử nhiều năm như vậy, lòng nàng đối với Trầm, Trầm há lại không biết? Nhưng nàng giống như là con ngựa bị Trầm thuần phục, ngoan ngoãn nghe Trầm ra lệnh làm việc, đây tất cả chỉ vì nàng là thần tử của Trầm.

“Nhưng nếu nàng biến thành người bên gối của Trầm, là phi tử trong cung thì nàng còn nghe lời như vậy sao? Nữ nhân tầm thường đều không tránh khỏi kiêu ngạo tự mãn, huống chi nàng còn thống lĩnh đến mười vạn đại quân? Nếu như Trầm áp chế không nổi thì đến lúc đó sao Trầm có thể quản được quốc gia này?”

Dương Phàm rút cuộc hiểu rõ tính toán trong lòng Tư Không Thần. Thật ra hắn là người tâm phúc thì nên nói cho Tướng quân nghe. Mà hiện tại bệ hạ chỉ nói ột mình hắn, ý muốn không muốn nói cho ai khác, hiển nhiên không phải vì giải thích mà bệ hạ đã không còn cách nào để nói cho Tướng Quân hiểu. Bệ hạ chỉ là quá buồn bực nên cần kiếm người để bày tỏ mà thôi.

Cho nên Dương Phàm cũng không dám làm có bất kỳ bình luận nào. Suy nghĩ một cái chớp mắt au, hắn cẩn thận từng li từng tí nói: “Nhưng tâu bệ hạ, vi thần nghĩ nên nhắc nhở người, Tướng quân dù sao cũng là nữ nhân, rất dễ dàng xử trí theo cảm tính. Lý Thừa tướng đối với Tướng quân vẫn luôn che chở chu đáo, Tướng quân hiển nhiên đã động lòng. Trước đó nội bộ của Huyết Nguyệt đã từng tranh luận qua, có nên lựa chọn vị Hoàng phu cho tướng quân để đảm bảo cho tướng quân có một vị trí đặt chân vào triều. Nếu Lý thừa tướng muốn tranh vị trí này...”

Khuôn mặt Tư Không Thần thoáng chốc cứng nhắc lại: “Lý Thừa Dục có ý này sao?”

“Nếu hắn không có ý gì thì hắn đã không quan tâm đến Tướng quân như vậy.” Dương Phàm đáp rất rõ ràng.

Hắn xoa người, nắm thật chặt quả đấm, trước mắt hiện lên hình ảnh Nhiếp Thanh Lan ở Tư Không Triều cùng chung hoạn nạn, nâng đỡ lẫn nhau. Mấy chục năm... chẳng lẽ không bằng mười mấy ngày sao?

Hồi lâu, hắn dùng một giọng chết chóc như ma quỷ rít lên: “Giết hắn đi!” Ra lệnh cực kỳ ngắn gọn, không cần công khai thủ hạ tự nhiên sẽ hiểu.

Nhưng Dương Phàm rất băn khoăn: “Bệ hạ, nếu Lý thừa tướng chết rồi tướng quân ở Huyết Nguyệt mất luôn chỗ dựa, hiện tại chỉ có mình hắn ủng hộ Tướng quân lên ngôi Hoàng Đế, những người khác...”

“Nàng không nên làm Nữ Hoàng sẽ tốt hơn.” Tư Không Thần cười lạnh: “Nàng đã hạ quyết tâm muốn phản bội Trầm rồi, thì Trầm để cho nàng lên ngôi vị hoàng đế chẳng phải là tự tìm phiền toái? Nhưng nếu hiện tại để cho nàng trở về nước, nàng sẽ chắc chắn không trở lại, nếu Lý Thừa Dục chết, nàng liền không có ràng buộc gì nữa.”

Dương Phàm chậm rãi khom lưng chấp tay: “Vi thần tuân lệnh.”

Bởi vì đàm phán lâm vào cục diện bế tắc nên Tư Không Thần chủ động yêu cầu tạm ngừng một ngày, Lý Thừa Dục đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn mở cửa ra, chỉ thấy Nhiếp Thanh Lan cười tủm tỉm đứng ở trước cửa có vẻ như đã đợi hắn một hồi.

“Điện Hạ đây là...” Hắn kinh ngạc.

“Hôm đó thiếu người một khoản, hôm nay bổ sung.” Nàng mỉm cười nói: “Nơi này đang lúc có quán trà Nghiêm Đức cũng không tệ lắm, có muốn ra ngoài dạo?”

Lý Thừa Dục nhìn nàng cười nổi lên lúm đồng tiền, khẽ mỉm cười: “Được.”

“Thật ra chỉ thích rượu, không thích trà.” Nhiếp Thanh Lan nhìn Lý Thừa Dục đang ưu nhã pha trà cho nàng liền nhìn cũng biết hắn là người biết thưởng thức trà: “Hành quân đánh giặc lúc nào có rảnh rồi mà thưởng thức như vậy? Bầu rượu dốc lên vài ngụm là được, còn có thể hào hùng mà cổ vũ sự can đảm trong lòng quân. Trong quân doanh người làm gì? Có lòng rỗi rãi mà pha trà uống như vậy sao?”

“Ta chỉ là một giáo úy nho nhỏ phụ trách lương thảo mà thôi. Pha trà không phải học từ trong quân doanh mà là mẹ ta thích, là nàng tự tay dạy.” Hắn cầm một ly trà cung kính bưng đến trước mặt nàng.

Nàng cúi đầu nhìn, ly trà trống không, không hiểu nhìn hắn.

Hắn cười nói: “Ly thứ nhất không phải dùng để uống, mà là muốn mời thưởng thức hương trà. Quán trà này tuy không tệ nhưng đồ lại không tốt, đồ pha trà thượng hạng đều ở trong cung. Sau khi hồi cung ta sẽ pha trà cho nàng thưởng thức.”

“Ta là người thô lỗ, người có làm như vậy thì cũng phí của trời, ta cũng không hiểu được mà thưởng thức.” Nàng cười rồi cầm lấy chén hít một hơi: “Quả nhiên rất thơm.”

Giọng Lý Thừa Dục chậm rãi: “Lựa chọn đồ pha trà rất quan trọng, vừa phải xứng đáng với loại trà mà cũng phải xứng đáng với người thưởng thức. Cái đó giống như nhân duyên, không thể tùy tiện chọn ngoài đường một người rồi đưa vào động phòng, đúng không?”

Nhiếp Thanh Lan tươi cười: “Người nói thật ý nghĩa.” Nàng cầm ly trà chăm chú nhìn hành động rất tỉ mỉ của hắn. Động tác trầm ổn, ánh mắt kiên định như là chuyện quan trọng nhất là pha trà cho nàng.

“Điện Hạ hôm nay gọi ta ra ngoài thưởng thức trà là có chuyện muốn nói với ta?” Chợt hắn mở miệng nhưng không gọi tên nàng.

Bị nói trúng tâm sự, Nhiếp Thanh Lan cười khổ: “Quả nhiên chuyện gì cũng không thể gạt được người.” Nàng ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói: “Nhưng nếu ngày mai Tư Không Thần nhắc lại chuyện Kính Xuyên, không muốn tranh giành nữa thì người muốn ứng đối thế nào?”

Hắn ngừng tay, ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Hắn chỉ vì nàng sao?”

Sắc mặt nàng ửng đỏ: “Không, người không phải cần phải nghĩ như vậy.”

“Sự thật chính là như thế.” Thế nhưng hắn lại rất chắc chắn: “Kính Xuyên không lớn, hắn nếu tặng cho Huyết Nguyệt, xác thực có thể khiến cho nàng nở mày nở mặt với thần dân, Tư Không Thần không phải là kẻ mua bán bình thường.”

Thấy nàng có chút xấu hổ, hắn liền cười nói: “Nhưng bất kể như thế nào, hắn nếu thật sự đã nói như vậy ta vẫn còn muốn thay mặt thần dân Huyết Nguyệt cảm ơn hắn, và cũng cảm ơn nàng. Mặc dù hắn tuyệt đối không có khả năng đơn giản đưa vùng đất ấy cho Huyết Nguyệt, phía sau đó tất nhiên còn yêu cầu khác.”

Một chén trà lại đưa đến cho nàng, nàng nhìn nước trà xanh lay động trong chén than nhẹ nói: “Bao giờ lòng người có thể trong suốt như nước trà, nhìn một cái có thể thấy đáy thì thật là tốt!”

“Điện Hạ chính là nữ nhân giống chén trà này.” Lý Thừa Dục cười nhẹ nói: “Nhìn một cái có thể thấy đáy.”

Nhiếp Thanh Lan cố ý tránh mắt nhìn hắn: “Cho nên ta ở trong mắt người chắc là nữ nhân ngu ngốc? Giao chiến với nam nhân như người ta luôn thua thiệt.”

Nói xong, hai người nhìn nhau một cái rồi không khỏi bật cười.

Hai người hồi lâu chưa có cảm giác nhẹ nhõm như thế này, hương trà lượn lờ nơi chóp mũi như một thần dược có thể đỡ xuống bao nhiêu nặng nề trong lòng.

Nụ cười tắt, Nhiếp Thanh Lan nghiêm túc nói: “Không nói đùa với người nữa, ta thật lòng muốn làm cho thần dân Huyết Nguyệt chút chuyện. Qua nhiều năm như vậy ta biết ta và thuộc hạ của mình đã giết không

ít người Huyết Nguyệt, làm không ít người vợ con phải ly tán. Ấy nấy trong lòng ta cả đời này cũng không thể nguôi được.”

Hai mắt Lý Thừa Dục lóe sáng: “Điện Hạ đã bao giờ nghĩ kỹ chưa? Nếu trong tâm nghĩ về Huyết Nguyệt thì cả đời này chân chính sẽ là người Huyết Nguyệt.”

Nhiếp Thanh Lan nhìn ánh mắt bén nhọn sáng ngời kia chậm rãi gật đầu: “Khi ta đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi.”

Lý Thừa Dục vui vẻ đứng lên: “Xem ra hôm nay chỉ là uống trà còn chưa đủ, nên có rượu.” Hắn xoay người đi lại mở cửa: “Chưởng quỹ, có rượu hay không?”

Nhiếp Thanh Lan cười nói: “Nào có ở trong quán trà lại muốn rượu? Đây chẳng phải là đốt đàn nấu hạc, có còn gì là phong nhã?”

Nhưng tâm tình hắn kích động đã không còn để ý những thứ này, đứng cạnh cửa lớn tiếng gọi: “Chưởng quỹ, có rượu thì đem đến một bầu.”

Quán trà rất yên tĩnh, có một tiểu nhị nhanh chóng chạy lên bưng một cái khay trên đó có bình rượu nhỏ: “Khách quan, chúng ta chỉ có chút rượu để của chưởng quỹ để dành uống, chỉ sợ là không có nhiều.”

Lý Thừa Dục cười nói: “Có rượu là tốt rồi, còn hơn là không có.” Hắn muốn tự tay nhận khay.

Chợt nàng ở sau lưng hắn hô lên: “Cẩn thận! Có bẫy!”

Hắn ngẩn ra, hai tay đã bê lấy khay chỉ thấy vị tiểu nhị đối diện tươi cười rạng rỡ hai tay buông ra không rời đi mà sờ phía dưới khay rút ra một thanh đao nhỏ hung hăng đâm thẳng vào ngực hắn.

Lý Thừa Dục rên lên một tiếng, lui một bước, Nhiếp Thanh Lan đã bước nhanh đỡ lấy hắn rồi phi Hoa Đào Dao ra.

Tiểu nhị mặc dù chạy trốn nhanh nhưng Hoa Đào Dao vẫn cắm thẳng vào lưng hắn, ngay lập tức hắn ngã xuống đất không nhúc nhích nữa.

Nhiếp Thanh Lan đỡ được Lý Thừa Dục chậm rãi ngã xuống, thấy ngực hắn đã một mảng máu tươi mà thanh đao vẫn còn cắm ở đó.

“Người ngàn vạn lần đừng động!” Sắc mặt nàng tái nhợt, “Đao này không thể rút ra.”

Ánh mắt của hắn lại rất an tường, nhìn thẳng vào nhìn nàng: “Sao nàng biết có bẫy?”

Nàng cắn môi: “Bởi vì khẩu âm người này... không giống là người nơi này.”

Nàng quá quen khẩu âm này, đây chính là giọng nói của dân Miền Nam Tư Không Triều. Nàng ở Miền Nam nhiều năm nên giọng nói này quá quen thuộc.”

Thật ra thì Lý Thừa Dục nếu lưu tâm sẽ đề phòng được, nhưng nhất thời hắn hưng phấn nên khinh địch.

Hắn cúi đầu nhìn vết máu trên ngực mình, bên môi tự nhiên mỉm cười: “Người chỉ có thể ở trong mộng... nhưng lần mộng này so với giấc một trước... đẹp hơn nhiều.”

Nhiếp Thanh Lan không hiểu ý hắn nói câu này, nhưng càng cảm thấy thân thể hắn trong ngực mình càng ngày càng mềm nhũn, càng ngày càng lạnh. Nếu nàng không hành động thì hắn có thể vì mất máu mà chết.

Vì vậy nàng hét to: “Thiết Hùng! Thiết Hùng!”

Thiết Hùng phụng mệnh đứng chờ bên ngoài không nghĩ tới bên trong lại xảy ra chuyện. Hắn nghe Nhiếp Thanh Lan hét lên ngay lập tức chạy vào. Vừa thấy tình hình trước mắt sắc mặt hắn tái lại, một tay đè chặt vết thương của Lý Thừa Dục một tay liên tục điểm mấy huyệt bên cạnh. Ánh mắt sắc bén như giao găm nhìn chăm chăm nàng: “Là người phái người đã xuống tay?”

Nàng nắm chặt tay Lý Thừa Dục bật đôi môi đã cắn bật ra cả tia máu: “Không...” Không phải nàng, lại liên quan tới nàng, nàng biết ai là kẻ đã xuống tay nhưng nàng không thể nói.

Thiết Hùng hừ một tiếng, đẩy tay nàng ra rồi cẩn thận ôm lấy Lý Thừa Dục bước nhanh xuống lầu.

Nhiếp Thanh Lan nhìn chăm chăm thi thể kia, rút Hoa Đào Dao ra. Bước xuống cầu thang thì thấy Dương Phàm đang lo lắng lòng vòng dưới lầu.

Nàng cứ từ trên cao nhìn xuống hần, Dương Phàm hình như cảm thấy được ánh mắt lạnh lẽo của nàng không tự chủ được nhìn lên một cái rồi lập tức trốn tránh mắt nàng: “Tướng quân...”

“Người cái gì cũng không cần nói.” Nàng gần từng chữ một: “Đi nói cho bộ hạ, nếu Lý Thừa Dục chết, Nhiếp Thanh Lan ta sẽ làm phản.”

Dương Phàm kinh hãi, lập tức giải thích, “Tướng quân...”

Nhưng Nhiếp Thanh Lan đã không muốn nghe bất kỳ chữ nào của hần nữa, thậm chí không thèm bước xuống cầu thang mà phi thẳng từ cửa sổ lầu hai xuống đuổi theo Thiết Hùng.

Chuyện Lý Thừa Dục bị đâm lén rất nhanh truyền từ trạm dịch ra, để tránh hiềm nghi Tư Không Thần còn nói mang thái y của mình đến chẩn bệnh nhưng bị Thiết Hùng từ chối khéo từ bên ngoài.

Bên trong nhà, trừ Thiết Hùng cùng đại phu Huyết Nguyệt không cho phép bất kỳ ai không có nhiệm vụ mà đi vào.

Đại phu xem xét kỹ lưỡng thanh đao nhỏ cắm trước ngực Lý Thừa Dục thở dài nói: “Thanh đao này mặt dù đâm không sâu nhưng vết thương lại vào chỗ yếu hiểm, ta không dám tự tiện rút ra, ngộ nhỡ tổn thương đến tâm mạch...”

Khuôn mặt Lý Thừa Dục vốn đã trắng như tuyết giờ ngay cả chút huyết sắc cũng không có, hần lặng lẽ nhìn đại phu rồi dùng hơi thở yếu ớt nói: “Ông có rút ra hay không rút ra thì đối với ta mà nói cùng lắm chỉ là chết, cần gì phải trì hoãn?”

“Bảo người rút ra thì người cứ rút ra!” Thiết Hùng không nhịn được rống to, rống đến màng nhĩ của đại phu muốn rách.

Lúc này có người một cước đạp cửa ra, Nhiếp Thanh Lan sải bước đi vào.

Thiết Hùng quát lên: “Ai kêu người tiến vào? Đi ra ngoài!”

Nàng cũng không thèm để ý tới hần, đi thẳng tới giường, quỳ gối xuống xem xét kỹ lưỡng vết đao rồi nói: “Rút đao ra không khó, Thiết Hùng, chỉ cần người đề vai hần lại ta sẽ rút luôn, sau khi rút đao ra thì đại phu phải lập tức cầm máu thì cửa ải này có thể qua được.”

Giọng nói nàng không cao nhưng khí thế vô cùng uy nghiêm, lúc này giống như nàng là Thanh Long tướng quân đang đứng chỉ huy trước thiên quân vạn mã chứ không phải là một nữ nhân yếu đuối.

Đến Thiết Hùng cũng không khỏi bị khí thế của nàng làm chấn động, nhìn chăm chăm nàng hỏi: “Người có nắm chắc?”

“Trong quân thường có nhiều người đủ các loại vết thương, ta thường giúp quân y chữa.” Nàng trầm ổn nhìn hần, “Chỉ cần người tin ta.”

Lý Thừa Dục khẽ mỉm cười: “Trừ người ra, ta thật đúng là không tin được người khác.”

“Vậy thì không cần trì hoãn nữa.” Nhiếp Thanh Lan đem xé ống tay áo của mình lộ ra một đoạn tay trần, như vậy nàng có thể gọn gàng mà hành động. Sau đó nàng đem thuốc cầm máu nhét vào tay đại phu rồi liếc nhìn Thiết Hùng: “Người chuẩn bị, ta đếm tới ba thì rút đao ra.”

Thiết Hùng đã không còn đường có thể chọn, chỉ có thể nghe lời nàng.

Nhiếp Thanh Lan nắm lấy thanh đao, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Lý Thừa Dục, ánh mắt hần dịu dàng như một đầm nước sâu như lần đầu tiên nàng gặp hần vậy. Nàng dịu dàng nói: “Sẽ không đau đâu, nếu có đau người cứ kêu lên.”

“Có đau ta đây cũng sẽ nhẫn nại được.” Hần vẫn mỉm cười: “Huống chi ở đây còn có nàng.”

Nàng không dám nói chuyện với hần nữa, vì hần nói một câu lòng nàng sẽ mềm một phần, mà lúc này nàng không cho phép mình được mềm lòng. Mềm lòng thì tay tự nhiên sẽ run.

“Một, hai, ba!” Nàng dùng hết sức rút đao ra, Thiết Hùng gắt gao đè chặn vai Lý Thừa Dục mà hấn từ đầu đến cuối vẫn chỉ nhìn nàng như chỉ sợ bỏ mất phút giây được nhìn nàng. Cho dù đao được rút ra thì chân mày của hấn cũng chưa từng động đậy qua.

Nhưng Nhiếp Thanh Lan sau khi rút đao ra xong thì toàn thân vô lực như muốn ngã xuống.

Đại phu luống cuống tay chân giúp Lý Thừa Dục băng bó kỹ xong, Lý Thừa Dục nhẹ giọng nói: “Thiết Hùng,... người ra ngoài trước.”

Thiết Hùng không cam lòng nhìn chằm chằm Nhiếp Thanh Lan, lại nhìn Lý Thừa Dục suy yếu vô lực rồi kéo đại phu ra cửa.

Rầm một tiếng, cánh cửa bị hung hăng đung vào.

Nhiếp Thanh Lan cố gắng nặn ra nụ cười nhìn hấn: “Thiết Hùng vẫn luôn rất không ưa ta...”

Hấn cười nhẹ: “Nếu hấn biết vừa rồi nàng gạt hấn thì hấn sẽ nghiền nát xương nàng.” Hấn nhìn nàng lúng túng cười khổ nhẹ giọng nói: “Thật ra thì nàng chưa từng giúp quân ý chữa thương đúng không?”

Bàn tay nàng cầm lấy bàn tay hấn, cảm thấy từ lạnh băng đã có chút đột ấm, nàng áy náy nói: “Người bị thương là bởi vì ta nên...”

Hấn cố gắng dùng một cái tay khác che môi nàng, da thịt chạm nhau khiến hai người khẽ run lên.

“Thanh Lan, cảm ơn nàng.” Hấn dịu dàng nói cảm ơn không nhiều lời giải thích, đôi mắt khép hờ mệt mỏi muốn ngủ.

Nhiếp Thanh Lan kinh ngạc nhìn khuôn mặt an tĩnh của hấn, trên môi nàng dường như còn lưu lại nhiệt độ của đầu ngón tay hấn. Tựa như lúc trước hấn nói, người là trong mộng nhưng giấc mộng lại không đẹp như lời hấn nói.

Ngày đó rời đi Tư Không Triều nàng cố ý ngắm nhìn cột mốc biên giới vì đó là thứ cuối cùng Tư Không Triều có thể cho nàng một chút an ủi. Vuốt tấm bia đá mà lòng nàng đau đến tê tâm liệt phế, bởi vì bấy lâu nay nàng mang họ Nhiếp giờ đã phải là người họ Cung rồi. Sự xoay chuyển bất ngờ này như là đang ở trên chiến trường mà bị trúng tên bắn lên vào ngực đau đến không thể mở miệng mà thở được. Mà bây giờ nắm lấy tay hấn lòng nàng lại yên bình như một thảo nguyên, đã bao rồi nắm lòng nàng mới có thể được yên ổn như vậy?

Nhưng người này chính vì nàng mà phải gặp thống khổ như vậy...

Lựa chọn của nàng là đúng hay sai? Nếu như nàng tiếp tục kiên trì sẽ như suy nghĩ của nàng sẽ cứu người hay lại càng hại người?

Nàng định đứng dậy, đang định buông tay ra thì hấn lại như bị thức tỉnh, mắt mở ra vội hỏi: “Nàng đi đâu vậy?”

Nàng dịu dàng nói: “Ta đi rót cho người ly nước.”

Hấn trở tay bắt được tay nàng, cứ như vậy hai bên lại nhìn nhau một lát rồi hấn mới cười nhẹ: “Thanh Lan, đây là lần thứ ba nàng cứu ta rồi. Cứu ta ba lần thì mạng ta đã thuộc về nàng.”

“Sao lại ba lần? Chỉ mới có hai thôi.” Nàng cho là hấn nhớ lầm.

Hấn cười tinh khiết như hài tử, không dám chớp mắt cứ như vậy nhìn nàng.

Nhiếp Thanh Lan thấy nụ cười này chốc lát có phần hoảng hốt, nàng nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc tán loạn trên trán hấn, cưng chiều nhỏ giọng nói: “Không phải giờ người đang muốn ngủ sao?”

Hấn nhìn nàng, ánh mắt trong trẻo như không phải là người đang bị trọng thương.

“Vậy người chỉ cần nghe ta nói. Ta từng đi do thám qua phủ Thừa tướng vào cái đêm ta và người khải hoàn hồi triều.” Nàng chậm rãi nói.

Ánh mắt của hấn chớp mấy cái nhưng không phải cái kiểu giật mình, nhưng hấn không hỏi mà cứ vậy nghe nàng nói tiếp.

“Ta biết rõ Thượng Quan Vinh đang lấy chuyện của ta gây phiền toái cho người, ta cũng biết rõ bọn chúng buộc người phải tuyển định Hoàng Phu cho ta, dùng thế lực ép chúng ta liên thủ. Ta đã nghĩ lâu rồi, nếu ta không về Tư Không Triều mà ở lại Huyết Nguyệt thì điều này chắc chắn sẽ làm khó ta và người, cho nên ta phải đưa ra quyết định. Nàng khê cần rằng rốt cuộc quyết định, nói rất rõ ràng: “Thừa Dục, người hãy lấy ta đi.”

Ánh mắt Lý Thừa Dục vẫn nhìn nàng như vậy như là đang nhìn một loại trân bảo hiếm thấy, những lời này đủ làm cho long trời lở đất nhưng hắn vẫn bình tĩnh, dịu dàng chăm chú nhìn nàng giống như chưa từng nghe đến câu nói kinh thiên động địa kia của nàng.

Chỉ có ở trong bóng tối, hắn lặng lẽ dùng hết hơi sức toàn thân nắm chặt lấy cổ tay nàng, đem năm ngón tay của mình chặt chẽ nắm lấy bàn tay nàng như thay lời đáp của hắn.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng từ từ mở ra, Tư Không Thần lạnh lùng đứng ở nơi đó, giọng nói vô cùng âm u: “Trẫm đến thăm bệnh thật là trùng hợp, xem ra Trẫm nên đưa một phần quà tặng cho hai vị mới đúng?”

9. Chương 9

Nghe lời nói lạnh như băng như vậy nhưng Nhiếp Thanh Lan vẫn ngoan cường quỳ gối bên giường không quay đầu lại, nàng chỉ nhìn Lý Thừa Dục và lạnh nhạt nói: “Quà tặng thì không cần, chỉ mong bệ hạ không nên làm khó chúng ta, cũng đừng uống công Thanh Lan biết người vài chục năm.”

“Thanh Lan!” Tư Không Thần cơ hồ mất khống chế xông lại nắm lấy vai nàng: “Người đang ép ta!”

Nàng vẫn không quay đầu lại, chỉ nở nụ cười lạnh lẽo tiêu điều: “Bệ hạ... giờ phút này người hoàn toàn trái ngược với Thần ca mà ta biết rồi.”

Lý Thừa Dục khê nhắm mắt lại nói: “Ta mệt mỏi, nàng cứ ra ngoài nói chuyện với Tư Không bệ hạ đi, có Thiết Hùng ở đây với ta là được rồi.”

Nhiếp Thanh Lan đứng dậy, nhưng không lập tức rời đi, mà là nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Tư Không Thần: “Bệ hạ, mời đi trước.”

Nàng không tín nhiệm hắn! Nàng đã không còn tín nhiệm nữa hắn! Tư Không Thần đã nhìn thấy sự lạnh lùng xa cách từ trong đôi mắt nàng, đã hiểu ý nghĩ của nàng. Hắn hung tợn nhìn chằm chằm Lý Thừa Dục: “Người không thể giành được nàng! Một tháng sao có thể sánh được vài chục năm?”

Lý Thừa Dục không nhìn hắn chỉ nhắm hờ hai rồi nhẹ nói: “Bệ hạ, ngài đã từng có may mắn quen biết nàng vài chục năm nhưng ngài không biết quý trọng... Giờ ngài nên rút lui đi.”

“Cuồng vọng!” Tư Không Thần khí thế hung hăng nắm lấy bả vai Nhiếp Thanh Lan cứng rắn lôi nàng ra khỏi phòng.

Đứng ở cửa phòng, Thiết Hùng gắt gao nhìn chằm chằm vào tất cả những người Tư Không Triều, giống như chỉ cần đám người bọn họ hành động thiếu suy nghĩ thì hắn nhất định sẽ đập chết bọn họ như đập chết con ruồi.

“Thiết Hùng, Thừa Dục muốn người đi vào giúp hắn.” Nhiếp Thanh Lan giao phó hắn.

Hắn nhìn kỹ nàng lại nhìn sang Tư Không Thần một chút, ánh mắt vẫn lạnh như vậy nhưng ánh mắt của hắn với nàng không còn oán hận như trước nữa. Tất cả như đổ hết lên người Tư Không Thần. Sau đó hắn mới lĩnh mệnh đi vào trong.

Lúc này trong mắt Tư Không Thần trừ Nhiếp Thanh Lan không còn người nào khác.

“Tất cả lui hết ra!” Hắn đứng ở trong viện lớn tiếng quát.

Tất cả người của Tư Không Triều rồi rít rời đi, nhưng người Huyết Nguyệt thì không nghe theo lệnh của hắn.

Nhiếp Thanh Lan nhìn chúng thần Huyết Nguyệt một cái: “Mọi người nếu phải là điều cấp bách thì không cần chờ nữa, Thừa tướng đã không còn gì đáng ngại nữa.”

Thần tử Huyết Nguyệt Quốc từ miệng đại phu đã biết Nhiếp Thanh Lan một tay giúp đỡ Lý Thừa Dục, mặc dù chuyện bị đâm lén có nhiều hoài nghi nhưng lúc này đây không có lệnh của Thừa tướng hai bên không thể lập tức trở mặt được. Cho nên khi nàng thỉnh cầu mọi người lui thì mọi người nhìn nhau một lát quyết định nể mặt nàng mà yên lặng lui ra ngoài.

Tiểu viện hoang vắng chỉ có hai bóng người đang trầm mặc với nhau.

Gió lạnh cuốn lá rụng từ trên trời rơi xuống là là giống như đã biết sự tình đã xảy ra không ai có thể thay đổi được kết cục của nó.

“Thanh Lan, ta hối hận...” Câu này bao hàm cả ý nghĩ hối hận, đó là ranh giới cuối cùng mà Tư Không Thần có thể nhận được.

Chợt nghe mấy chữ này, Nhiếp Thanh Lan chỉ cảm thấy những lời này tựa như nghe qua trong mộng, vừa quen thuộc lại xa xôi, không chân thật.

“Bệ hạ, người nên biết bốn chữ: hối thì đã muộn.” Nàng bình tĩnh hưởng ứng: “Lúc người quyết định đưa ta đến Huyết Nguyệt người nên hối hận, lúc ở quán trà Nghiễm Đức gặp lại thì ngài nên hối hận, người sai Dương Phàm mưu sát thì người nên hối hận... Giờ người hối hận đã quá muộn rồi.”

Tư Không Thần bị lời của nàng đánh sụp hèn nhát và dịu dàng mới vừa rồi trong nháy mắt. Hắn khiếp sợ nhìn chằm chằm nàng mà chất vấn: “Thanh Lan, ta không hiểu, rốt cuộc là sức mạnh nào đã khiến nàng kiên quyết như vậy? Vì Lý Thừa Dục sao?”

“Có lẽ người không tin, một người có thể thay đổi một mảnh bầu trời, hướng chỉ là một lòng người nhỏ bé?” Nhiếp Thanh Lan ngắt đầu nói: “Thật ra thì ở đây tất cả không chỉ vì hắn, mà cũng bởi vì người. Chớ quên, là chính người đã một tay đẩy ta cho hắn.”

“Thì ra là người đang trả thù ta?” Tư Không Thần tuyệt vọng gầm thét: “Đây chính là phương thức trả thù của người với ta sao? Người cảm thấy ta lợi dụng người, từ bỏ người, cho nên người dùng hắn đến báo thù ta?”

Nàng buồn cười liếc hắn một cái: “Bệ hạ, ta là gì mà muốn trả thù người? Con đường này vốn là tự ta chọn. Mặc dù lúc đó ta nghĩ mình không còn con đường nào khác. Chỉ là lúc ta đến Huyết Nguyệt lại nhận ra có thể vì con dân hai nước mà mở ra một cục diện mới.”

“Người thật sự cho là người có thể lên làm nữ hoàng?” Hắn giễu cợt nói: “Tĩnh lại đi, Lý Thừa Dục chỉ lợi dụng tính đơn thuần của người thôi, chỉ cần người gả cho hắn khiến hắn có thể nắm nhiều quyền lực hơn ở Huyết Nguyệt, người chỉ là con rối trong tay hắn mà thôi. Khi hắn không cần người nữa thì kết quả người sẽ có bao nhiêu thâm hại? Người đã từng nghĩ chưa?”

Nàng nhẹ nhàng cười mà nói: “Thật thú vị, lời này tương tự lời hắn cũng từng đã hỏi ta, nhưng lại không giống cách nói của người. Bệ hạ có biết hắn đã khiến ta động lòng như thế nào không? Ở mỗi câu nói hắn đều vì ta mà suy nghĩ, hơn nữa đều cố gắng dùng từ không làm tổn thương ta. Ngay cả nói chuyện cũng đã thể thì hắn có thể dùng hành động làm tổn thương ta sao?”

“Cho nên hắn mới là kẻ nguy quân tử nhất trong thiên hạ!” Tư Không Thần hung tợn kêu lên.

Nhiếp Thanh Lan bình thản lắc đầu một cái: “Nếu hắn đúng như lời người vậy là do mắt ta mù. Người có thể yên tâm, đến lúc đó Nhiếp Thanh Lan ta sẽ chết ở Huyết Nguyệt, tuyệt đối không còn mặt dày mà trở về Tư Không Triều diện kiến giang đông phụ lão.”

Tư Không Thần thở hổn hển nhìn chằm chằm nữ nhân đã cùng vui buồn với hắn vài chục năm. Lần đầu tiên hắn phát hiện căn bản mình không có cách nào nắm được lòng nàng, con người nàng.

Nàng không còn là người vẫn thường theo sát sau lưng hắn nữa, chỉ cần một ánh mắt của hắn sẽ cam tâm tình nguyện chiến đấu anh dũng vì hắn, có thể vì hắn mà đeo danh phản quốc.

Nàng sắp trở thành nữ nhân của kẻ khác...

Cho tới bây giờ chính hắn tự nhận là tâm địa sắt đá chợt cau mày, trong ngực đau buồn thiêu đốt như cả lò lửa đốt lấy lồng ngực hắn khiến nhịp thở hắn thêm dồn dập.

“Xem ra người không chịu quay đầu lại?” Tư Không Thần nhìn nàng, cắn chặt răng nảy sinh ý nghĩ ác độc nói: “Người đã quyết định phải làm người Huyết Nguyệt vậy thì những gì thuộc về Tư Không Triều trầm sẽ không để lại cho người. Dương Phàm cùng mấy bộ hạ cũ của người trầm cũng sẽ mang về nước. Tư Không Triều không có kẻ phản đồ bán mạng cho địch!”

Khuôn mặt tuyết trắng, con ngươi đen trầm tĩnh, Nhiếp Thanh Lan từ từ nở một nụ cười nhưng ánh mắt căn bản không còn ở trên người hắn

“Tùy bệ hạ quyết định, ta Nhiếp Thanh Lan... kể từ hôm nay coi như là kẻ phản quốc thôi.” Nàng chậm rãi cưỡi Hoa Đào Đào từ trên người xuống: “Đây là thanh đao mà năm ta mười bảy tuổi người đã cho người làm cho ta. Hôm nay có người ở đây coi như là trả sạch sẽ luôn.”

Thanh đao đưa đến trước mặt Tư Không Thần, hắn kinh ngạc nhìn, không biết là quên hay là cố ý mà không đưa tay nhận.

Nhiếp Thanh Lan buông mười ngón tay, thanh đao liền rơi xuống đất, bụi bay lên và tiếng rơi của thanh đao che mờ mắt hai người.

Mơ hồ lại rõ ràng chỉ còn lại bóng lưng hai người, bọn họ không thể như dĩ vãng để lại cho nhau một nụ cười tôn trọng.

Hai nước giữa về vấn đề đàm phán Kinh Xuyên cũng theo đó mà chấm dứt như vậy.

Lý Thừa Dục bởi vì bị thương nên cất Bộ Hộ Thượng Thư Chu Thượng đứng đầu tiếp tục đàm phán. Trong vòng hai ngày Tư Không Thần đã mấy lần sửa lại quyết định của mình. Lần này hắn cường ngạnh yêu cầu dân chúng Huyết Nguyệt ở Kinh Xuyên phải dời đi hơn nửa còn cho thời hạn chỉ còn ba tháng. Nếu đến ba tháng mà không có người nào chịu đi thì sẽ dùng vũ lực đoạt lại đất của mình.

Lý Thừa Dục không lập tức hưởng ứng, Chu Thượng áp dụng chiến thuật trì hoãn, hiển nhiên trong vài ba ngày sẽ không đạt được thỏa thuận chung. Do vậy Tư Không Thần quyết định lên đường về nước để lại lão tướng quân Hành Kinh Đào tiếp tục đàm phán.

Đem tay lạnh như băng ngâm ở trong nước ấm, vốn muốn mượn chút nước này để được ấm áp nhưng thân thể lại không khỏi run mình.

Nhiếp Thanh Lan cắn răng nhìn bóng người trong chậu. Nước gợn lăn tăn khiến nàng không nhìn rõ mặt mình, nhưng nghĩ lại vào giờ phút này mặt nàng có thể đẹp sao nổi.

Ba ngày hôm nay nàng không ngủ nghỉ để chăm sóc Lý Thừa Dục, rốt cuộc nàng cũng biết thân thể của mình cũng không phải làm bằng sắt nhưng vết thương của hắn đã tốt hơn, không còn nguy hiểm nữa nàng mới có chút an tâm.

Cũng may mảnh đao trong tay tên thích khách kia không có độc, nếu không dù có là thần tiên cũng không thể giành cái mạng này về cho hắn.

“Thiết Hùng, hôm nay có thể bảo phòng bếp làm cho Thừa Dục một chút thức ăn là thịt được rồi. Phải làm nhanh một chút mới có thể giúp hắn nhanh khôi phục thể lực được.”

Nàng vừa dùng chiếc khăn đã giặt sạch lau trán cho Lý Thừa Dục vừa nhỏ giọng phân phó.

Mấy ngày hôm nay thái độ của Thiết Hùng với nàng đã có biến chuyển lớn, không hề nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng, thậm chí là nàng nói gì còn nghe nấy. Nàng đoán là Lý Thừa Dục đã nói gì đó với hắn rồi.

Nàng thật khâm phục con người như Thiết Hùng, không nhiều lời, nhưng mỗi việc làm luôn luôn cẩn trọng, đối với chủ nhân luôn luôn tuyệt đối trung thành. Người như vậy thích hợp làm thuộc hạ và có thể làm bằng hữu cả đời.

Mà hắn và Lý Thừa Dục giống như loại thân tình huynh đệ gắn bó như chân với tay, thứ tình cảm này nàng cũng đã từng có nên nàng biết rõ nó đáng trân trọng như thế nào cho nên nàng càng thêm kính trọng Thiết Hùng.

Thiết Hùng bước tới chủ động giúp nàng đem chậu nước ấm đã dùng xong mang đi, chợt hắn xoay người lại hỏi: “Người ăn gì?”

“Hả?” Nàng sững sốt.

“Người muốn ăn cái gì?” Hấn đổi lại, hỏi rõ ràng hơn.

Nhiếp Thanh Lan chưa bao giờ nghĩ tới hấn sẽ nói ra lời quan tâm với mình như vậy, chỉ mấy chữ đơn giản như vậy đã rõ Thiết Hùng đã xem nàng như người nhà rồi.

Nàng vuốt vuốt mắt đang cay xè, nhỏ giọng nói: “Cũng không cần gì đặc biệt đâu, như hấn là được rồi, thật ra thì ta ăn cái gì cũng không vô.”

Thiết Hùng bước ra khóa cửa, rồi lại quay trở lại: “Có người tìm người.”

Nàng quay cái cổ đã cứng ngắc, neho mắt lại nhìn ra ngoài, hôm nay ánh mặt trời có chút chói mắt. Dưới ánh mặt trời là một người râu tóc bạc trắng, mặc áo giáp lóe sáng, nhìn cũng biết đó không phải là một vị tướng bình thường.

Nàng cười khổ, đi ra cửa phòng: “Hành Lão Tướng Quân.”

Hành Kinh Đào là bằng hữu tư giao rất tốt với phụ thân nàng cũng là cự thần hai đời phò tá bộ hạ Tư Không Triều và cũng là người được Tư Không Thần vô cùng coi trọng. Từ trước đến giờ ông luôn coi nàng người thân nhưng hôm nay lại mặt lạnh đứng đợi nàng trước cửa. Không cần nói cũng biết lý do đối phương đến.

Ông nhíu chặt mày rậm: “Bộ hạ nói người phản quốc rồi sao? Ta muốn biết trong đây có phải là có chút hiểu lầm cho nên mới đến hỏi người. Nếu thật là hiểu lầm ta sẽ thay người cầu xin bộ hạ tha cho, vài chục năm giao tình không có hiểu lầm gì là không giải được.”

Nhiếp Thanh Lan mỉm cười nói: “Đa tạ Lão Tướng Quân thương cảm. Nhưng chuyện này... Giống như bộ hạ đã nói, ta không muốn giải thích.”

Hành Kinh Đào cả kinh, ngay sau đó cả giận nói: “Người sẽ không phải chấp nhận chứ? Nếu nói là người khác phản quốc ta tin, chứ nói người phản quốc ta không tin! Nhớ năm đó trận chiến ở Hành Dương người thay mặt phụ thân người chỉ huy cứu hai ngàn dân chúng chưa rút đi được, cả người bị thương nặng hôn mê bảy ngày bảy đêm. Trận đánh Nguyệt Sơn ta bị vây ở Ung Sầu Cốc, người mang ba trăm binh mã xuất trận lên vòng qua hông địch cứu ta thoát hiểm.

“Trận chiến Hàm Hà trời giá đất lạnh, bão tuyết đông cả một khúc sông. Người dẫn đầu phá băng, tự mình nhảy xuống nước đang đông thành đá để vớt cầu lên mới thành công đoạt lại bờ sông trấn Thanh Tùng... Từng việc trên nếu bộ hạ quên ta có thể nói lại cho bộ hạ!” Ông nói xong mà kích động, cả thân mình đều run lên.

Nàng cảm động nắm lấy tay ông cúi đầu: “Hành bá... cảm ơn bá bá đã nói những lời này, ta sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong tim.”

“Ta nói lời nói này không phải để cho người nhớ mà là muốn khắp thiên hạ cũng phải nhớ đến công lao của Nhiếp Thanh Lan với Tư Không Triều! Mặc kệ giờ người vì sao phải ở lại Huyết Nguyệt thì cũng chỉ là vì thánh chỉ của Bộ hạ. Sao có thể trở mặt nói người là phản quốc được?” Hành Kinh Đào kéo tay nàng: “Đi! Chúng ta đi nói với bộ hạ, nói người không muốn ở lại Huyết Nguyệt, hôm nay chúng ta lên đường về nước luôn.”

“Hành bá bá!” Nhiếp Thanh Lan giữ tay ông lại: “Ta sẽ không về Tư Không Triều nữa.”

Hấn sững sốt: “Người sợ bộ hạ vẫn còn giận người?”

“Không, là chính ta không muốn về.” Nàng nhẹ nhàng nói: “Ta đã thề sẽ làm người Huyết Nguyệt.”

Hành Kinh Đào nhìn nàng một hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Không phải người đang lừa gạt ta, có phải người và bộ hạ đang dùng khổ nhục kế? Trong triều có người sớm suy đoán bộ hạ phái người đến Huyết Nguyệt là muốn thâm tóm giang sơn cho Tư Không triều?”

Nhiếp Thanh Lan thấy tim mình càng khổ sở: “Không, bá phụ, không dối gạt ngài, là ta muốn ở đây. Ta... Đã quyết định gả cho Thừa Tướng Lý Thừa Dục của Huyết Nguyệt, gả chồng theo chồng. Suốt đời suốt kiếp này ta sẽ là người Huyết Nguyệt.”

Hắn giống như là nghe được một chuyện nực cười nhất thiên hạ, trố mắt lên nhìn nàng nàng chăm chăm.

“Thanh Lan, người có uất ức lớn bằng trời thì cũng có thể nói với ta nhưng không thể tự giận mình mà chà đạp bản thân.”

“Đây không phải là tự giận mình, càng không phải là chà đạp bản thân.” Nhiếp Thanh Lan biết mình nhất thời trong chốc lát không có cách nào để nói cho ông hiểu cái chuyện phức tạp này nên chỉ đành nói: “Hành bá bá về đi. Thừa Dục bị thương còn cần người chăm sóc, ta ra ngoài quá lâu mà bên cạnh hắn không có ai ta thật sự không yên lòng.” Nàng theo lễ chấp tay cáo từ ông.

Ông không nhin được hết to lên: “Thanh Lan! Thật sự ngươi muốn bỏ luôn mọi điều ở Tư Không Triều sao?”

Bước chân của nàng hơi khựng lại nhưng nàng không quay đầu lại mà chỉ nói: “Đã đoạn tuyệt thì không quay đầu, có loạn thì tự mình chịu. Bá bá đã biết mỗi khi ta đã quyết định thì không thềm để ý đến ai nữa. Mà cuộc đời này không phải là chuyện gì là không thể dứt bỏ được.”

Hành Kinh Đào rất chấn động, cả giận nói: “Nhiếp Thanh Lan, chẳng lẽ ta đã già đến từng này rồi mà hai mắt mù nhìn lầm người sao?”

Nàng không trả lời, bước nhanh đi vào trong nhà thuận tay đóng cửa lại luôn.

Trên giường, Lý Thừa Dục đã thức, đôi mắt hắn chăm chú nhìn lên xà nhà, không biết hắn đã nghe được những gì.

“Đã kinh động đến người sao?” Nàng cố gắng giữ mình bình tĩnh trở lại rồi ngồi ở bên giường xem xét kỹ sắc mặt của hắn: “Hình như so với hôm qua có chút huyết sắc rồi, nhưng da người còn trắng hơn da nữ nhân nên nhìn qua thần thái vẫn chưa tốt lắm.”

Tay hắn thò từ trong chăn ra nắm lấy tay nàng, đôi mắt hoàng kim sáng long lánh vẫn không chớp mắt rất bình tĩnh nhìn nàng: “Thanh Lan, ta không muốn làm khó nàng, càng không muốn nàng sau này phải sống trong hối tiếc và thống khổ.”

“Ta nói rồi, con đường do ta chọn thì tuyệt đối sẽ không bao giờ hối hận.” Nàng bình tĩnh và kiên định trấn an hắn: “Người không phải cố an ủi ta, ta không thích nghe người ta nói những điều vô ích. Hiện tại việc cấp bách là phải giúp người khôi phục thân thể; hai là sẽ ứng phó với âm mưu của Tư Không Thần đấy.”

“Ta và nàng đều hiểu hắn, lần này bị ta phá hỏng chuyện chắc chắn sẽ không nhắm mắt bỏ qua. Hạ cố mang người đến đây thì đã là gì, chuyện Kính Xuyên có lẽ cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi. Điều nàng nên sợ là ta sẽ biến thành hồng nhan họa thủy, sau này sẽ làm phiền đến sự yên bình của nàng. Đến lúc đó người hối hận sẽ là nàng.”

Nàng nghe giống như là chuyện đùa, nhưng Lý Thừa Dục biết tâm tình của nàng không thể nào nhẹ nhõm được.

Mấy ngày nay, bàn tay của nàng đều lạnh như băng, có lúc nửa đêm hắn tỉnh lại vì quá đau lại thấy nàng nằm gục bên cạnh giường giữa trời lạnh như vậy, trên trán nàng còn toát ra cả một tầng mồ hôi lạnh như người bị trọng thương đau đớn khó nhin chính là nàng.

Đây không phải là tại thân thể mà là tổn thương trong lòng. Vết thương trên người có thể trị được nhưng vết thương lòng thì khó mà chữa được.

Hắn không nói bất kỳ lời nào trấn an nàng mà chỉ nhẹ giọng: “Ta muốn uống một ly trà, nàng giúp ta rót một ly được không?”

Nhiếp Thanh Lan bước tới cạnh bình trà, lắc lắc thấy trong bình chỉ còn dư lại chút nước tối hôm qua để lại.

“Nước trà lạnh, uống không tốt đối với dạ dày, ta đi lấy chút nước nóng.” Nàng bưng bình trà ra khỏi cửa phòng đi vòng qua cửa bên chợt nghe giọng khàn khàn gọi nàng.

“Tướng quân! Cần thận bảo trọng... Thuộc hạ phải từ biệt ngài ở đây.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy Dương Phàm đứng im như tượng ngoài cửa, đầu cúi xuống như muốn rạp xuống đất.

“Người... phải cùng bệ hạ về nước?” Nàng có gắng nở nụ cười: “Dọc đường đi nhớ bảo vệ an toàn cho bệ hạ.”

“Thuộc hạ thật xin lỗi tướng quân.” Dương Phàm đột nhiên quỳ cả hai đầu gối xuống, nước mắt giàn dụa: “Là thuộc hạ đã khiến tướng quân và bệ hạ xa cách... Tướng quân, thuộc hạ nguyện lấy cái chết để tạ tội, chỉ cầu mong tướng quân có thể trở về Tư Không Triều.”

“Không thể trở về nữa rồi, thật không thể.” Nhiếp Thanh Lan lẩm bẩm nói rồi nói với hắn: “Dương Phàm, ta sẽ vĩnh viễn nhớ Tư Không Triều, nhưng ta sẽ không trở về, cũng không muốn về. Thay ta thăm hỏi các tướng sĩ trong triều, hi vọng bọn họ sẽ không hận ta...”

Nàng cho là mình có thể bình tĩnh mà nói, nhưng nước mắt từng giọt từng giọt lại rơi xuống như từng chuỗi hạt trân châu...

Nàng không phải là người thích khóc, ban nhiều năm chưa từng rơi lệ mà giờ đây nước mắt chảy ra là vì ai? Vì sự lựa chọn cố chấp của nàng hay là vì nàng đã cô phụ những huynh đệ đã bao năm gắn bó sống chết như chân tay với mình?

Dương Phàm đi, đi theo Tư Không Thần mang theo hơn hai mươi năm ký ức của nàng như lấy đi lòng của nàng và con người nàng.

Không biết là ai cố ý mà khi bọn họ đi có người hát những hành khúc của Tư Không Triều, ban đầu chỉ là mấy người nhỏ nhỏ hát, dần dần bài hát lan ra từ mười mấy đến mấy trăm người, giọng hát hào sảng mà nặng nề, cảm giác vô cùng bi ai mà đau khổ...

Sinh ra ta nuôi ta là cha mẹ của ta; nam nhi dựng chí này là vì vương triều của ta.

Về quê đường xa, xa xôi ngàn dặm; người ở phương nào có thể nương tựa chỉ có cùng đồng bào.

Nắm giáo giục ngựa chí khí tung bay; chém đầu quân địch rượu uống thơm nồng.

Sống làm Giao Long chết cũng làm vương; máu rơi vãi chiến trường muôn thuở lưu danh.

Bài hát này là mỗi lần tới giờ ra trận nàng sẽ cùng anh em tướng sỹ cùng nhau hát. Nhưng lúc đó lớn tiếng hát lên vô cùng sáng khoải đầy phóng khoáng và kiêu ngạo. Mà bây giờ, mỗi lời ca, từng câu từng chữ như chiếc búa sắt lạnh băng nện trong lồng ngực nàng khiến cho nàng đau đến mức không thể cảm nổi bình trà, cuối cùng để tuột nó rơi tan tành trên đường lát đá.

Cả đời này, nàng chưa bao giờ cảm thấy cô độc một mảnh thê lương như bây giờ.

Đã từng là Thanh Long tướng quân thống lĩnh mười vạn binh, đã từng là nữ tướng truyền kỳ ở Tư Không triều hôm nay bị Tư Không Triều vứt bỏ mang trên lưng tội danh phản quốc, vứt ở nơi đất khách quê người.

Nàng thật sự không thể trở về nữa... Vĩnh viễn không thể về được...

Buổi tối, nàng vẫn bình thường ăn cơm với Lý Thừa Dục, thần sắc bình thản, trên mặt đã không còn nước mắt.

Khóe mắt Lý Thừa Dục lặng lẽ quan sát nàng, trầm mặc không biết bao lâu sau hắn chợt để đĩa xuống, lục lọi ở đầu giường.

Nhiếp Thanh Lan nhận thấy hành động của hắn vội vàng buông bát đĩa xuống hỏi: “Người muốn làm gì vậy? Ta giúp người làm, cẩn thận vết thương.”

Hắn xoay người lại, trong tay nắm Minh Nguyệt kiếm: “Nàng không còn Hoa Đào Đào thì cũng phải cần đồ phòng thân, thanh kiếm này trả lại cho nàng.”

Nàng ngần ngừ nhận lấy thanh kiếm, trên đó còn lưu lại hơi ấm của hắn.

“Không ngờ vẫn còn thứ để giữ lại...” Nàng khẽ than rồi rút kiếm ra, thanh kiếm vẫn sáng loáng như vậy, sáng như ánh trăng mùa thu mang theo khí lạnh bức người.

“Thứ lưu lại há chỉ có mỗi thanh kiếm này?” Lý Thừa Dục cười nhẹ: “Không cần vì mất đi một ít thứ mà bị thương, ngẩng đầu lên nàng có thể thấy nàng vẫn còn nhiều thứ mà nàng không để ý.” Hắn chỉ tay ra ngoài: “Bên ngoài hình như có người đang đợi nàng.”

Còn ai sẽ đợi nàng? Nàng đã không còn bất kỳ cố nhân nào ở đây nữa.

Nàng mở mắt đứng lên, đi tới cửa rồi mở cửa ra suýt chút nữa thì ngã xuống. Nàng nghĩ mình hoa mắt mất rồi bởi vì dưới ánh trăng có hơn trăm tướng sĩ Tư Không Triều đang đứng thật chỉnh tề, không biết đã đến từ lúc nào cứ yên lặng chờ đợi nàng.

“Quách... Tướng quân?” Nàng nhìn kỹ người kia mới rõ là Quách Phi: “Sao người không về nước với bệ hạ?”

Hắn tiến lên một bước quỳ xuống nói: “Tướng quân, chúng thuộc hạ đã suy nghĩ rồi, nguyện sẽ cả đời ở lại bảo vệ tướng quân. Không quan tâm tướng quân đang ở đâu, là người Huyết Nguyệt hay là người Tư Không Triều thì chúng thuộc hạ cũng chỉ nguyện trung thành với một mình Tướng Quân.”

“Nhưng Quách tướng quân... Giờ ta đang bị bệ hạ xem như kẻ phản quốc...” Nàng há hốc mồm, cứng lưỡi không nói nên lời: “Ta... Không thể dính líu các người.”

Quách Phi ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng trên khuôn mặt đen như than lại lộ ra vẻ tươi cười như hài tử: “Chúng thuộc hạ đã chết một lần, người Tư Không Triều đã sớm quên chúng thuộc hạ rồi, có trở về cũng không biết đi đâu.” Hắn lại cúi đầu: “Quách Phi vẫn còn nhớ câu nói trước đây “xem nhau như chân tay, cùng sinh cùng tử”, tướng quân đã nói với ta những lời này thì Quách Phi ta vĩnh viễn nhớ kỹ không bao giờ quên và cam nguyện liều chết theo đến cùng. Đây còn lại hơn một trăm huynh đệ đều một lòng với Quách Phi, tướng quân có thể yên tâm.”

Vốn tưởng rằng nước mắt đã khô cạn giờ đây lại ứa ra, cổ họng nàng hình như mắc thứ gì đó không thể nào nói được lời nào chỉ có thể tiến về phía trước nắm chặt lấy tay Quách Phi đỡ hắn dậy.

Hắn cười cười nhỏ giọng nói: “Lần đầu tiên thuộc hạ mới thấy Tướng Quân khóc, giờ đây tướng quân cũng có vẻ giống nữ nhân rồi, khó trách Bệ hạ và Lý Thừa tướng lại thích tướng quân như vậy.”

Lời của hắn khiến Nhiếp Thanh Lan đỏ khóc đỏ cười, không khỏi trách cứ: “Người nói như vậy là ý gì?”

Quách Phi nhỏ giọng nói: “Tướng quân, ta nghe nói là bởi vì ngài phải gả Lý thừa tướng nên mới chộc giận tới bệ hạ. Lý thừa tướng mặc dù ta biết không nhiều nhưng nhìn qua cũng không phải là người xấu. Vì chuyện về nước của chúng thuộc hạ mà hắn đã tự mình tìm đến chúng thuộc hạ để bàn bạc. Nếu ngài gả cho hắn thật sự có thể bảo vệ yên bình giữa Huyết Nguyệt và Tư Không Triều thì gả đi! Về sau sinh tiểu tướng quân, cả nhà Quách Phi ta sẽ phục vụ tiểu tướng quân cả đời.”

“Bên cạnh bệ hạ có vô mỹ nhân, sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ thông, nhưng nếu tướng quân theo bệ hạ về hậu cung tranh giành đấu đá với những mỹ nhân kia thì thật quá ủy khuất cho ngài. Còn làm Phu nhân thừa tướng thì oai hùng hơn.” Đa số tướng sĩ đều là người thô lỗ cho nên lời nói của Quách Phi cực kỳ bộc trực.

Những ngày tâm tình tối tăm của nàng đã bị những câu nói đó hóa giải hết. Nghe hắn nói xong mà nàng vừa lúng túng vừa ngượng ngùng, đã không còn nghĩ đến bị thương triền miên, ai oán cũng bay hết. Nàng cũng mong Tư Không Thần như lời Quách Phi nói, trái phải ôm mỹ nhân xong sẽ không còn canh cánh chuyện nàng trong lòng nữa. Nhưng có khả năng sao?

Sau khi Tư Không Thần rời đi được ba ngày thì Lý Thừa Dục và Nhiếp Thanh Lan cũng lên đường trở về kinh thành Huyết Nguyệt.

Lần này hai người ngồi chung một chiếc xe ngựa, đi ngang qua quán trà Nghiễm Đức thì nàng vô ý thấy trên cửa quán trà đã bị dán dấu niêm phong, trước cửa còn có quan binh canh giữ.

Nàng không khỏi hỏi: “Lão bản ở đây bị bắt rồi sao?”

“Hình Bộ đã tới, chuyện này cứ giao cho bọn họ làm.” Lý Thừa Dục nhìn ra bên ngoài một chút.

“Qua điều tra thì chủ quán này là quan nhị phẩm của Tư Không Triều cho nên Tư Không Thần mới có thể lựa chọn gặp nàng ở đây và cũng có thể sắp xếp thích khách được.”

Nàng chấn động, nhỏ giọng nói: “Người cũng biết...”

Hắn cầm lấy tay nàng: “Ta biết rõ, nhưng không muốn hỏi.”

“Vì sao?”

Lý Thừa Dục hít sâu một hơi: “Ta tin nàng.”

Ta tin nàng, ba chữ tuy đơn giản nhưng làm được là một vấn đề khó.

Nàng nhìn chăm chú vào hắn: “Thượng Quan Vinh đã từng hỏi ngươi muốn tìm bằng chứng trên người ta để chứng minh thân phận ta. Bằng chứng đó là gì?”

Hắn ngẫm nghĩ rồi chậm rãi nói: “Đó chỉ là những điều mà ta dùng để thuyết phục và lừa gạt chúng mà thôi.”

“Cái gì?” Nhiếp Thanh Lan ngậy người: “Ý của ngươi là... Ngươi cũng không thể xác định thân phận thật của ta là hậu duệ hoàng tộc Huyết Nguyệt?”

Lý Thừa Dục lắc đầu một cái: “Thân phận của nàng thật ra thì không khó xác định, năm đó tổ tiên của nàng từng là một vị công chúa thất lạc của Huyết Nguyệt, điều này trong sử ký còn ghi lại chính xác kể cả chuyện công chúa Linh Nguyệt tổ tiên của nàng. Nàng đó chính là người được phong làm Văn Hoa công chúa từng quen biết với Nữ Hoàng Đường nhiệm ở biên giới, cùng quen thân với nhau, một tháng sau tỷ muội mới lưu luyến không rời mà chia tay nhau đem tặng tín vật của mình làm bảo vật gia truyền.”

“Tín vật là gì?”

“Văn Hoa đưa cho Nữ Hoàng là một mảnh ngọc bội lưu ly giờ vẫn còn lưu lại trong hoàng cung Huyết Nguyệt mà Nữ Hoàng đưa cho Văn Hoa...” Tầm mắt hắn nhìn xuống vào vật đang đeo ngang hông nàng: “Chính là Minh Nguyệt kiếm này.”

Nhiếp Thanh Lan kinh ngạc xem kỹ chuôi kiếm đã theo mình bao nhiêu năm trên chiến trường. Nàng chỉ biết nó là do Phụ thân để lại cho nàng chứ không hề biết lai lịch của nó.

“Trên lưỡi kiếm có hoa văn hoàng tộc Huyết Nguyệt khắc chìm, vì khắc cực kỳ kín đáo nên đương nhiên nàng sẽ không để ý đến.” Lý Thừa Dục rút lưỡi kiếm ra chỉ cho nàng: “Cho nên thanh kiếm này không phải là do phụ thân nàng để lại cho nàng mà là do mẫu thân nàng. Chỉ là do mẹ nàng qua đời sớm nên bảo phụ thân nàng đưa hộ thôi.”

Hắn nói chuyện nhà nàng như thuộc trong lòng bàn tay, so với nàng còn hiểu rõ hơn khiến nàng không khỏi sợ run.

“Nhưng có thanh kiếm này cũng không hoàn toàn có thể chứng minh thân phận của nàng. Dù sao kiếm cũng không thể nói chuyện nên theo sử ký ghi lại ta nói lão nàng là huyết mạch hoàng tộc, trên người nàng còn có một ấn ký. Thật ra thì không phải nữ hoàng nào cũng phải nhất định có cái này nhưng nếu nàng không có thì Thượng Quan Vinh sẽ dám khẳng định rằng nàng không phải là người có huyết mạch hoàng tộc Huyết Nguyệt.”

Nhiếp Thanh Lan tò mò hỏi: “Ấn ký như thế nào?”

“Nghe nói... Là bảy nốt ruồi đen sắp xếp hình thất tinh bắc đẩu nhưng không cố định xuất hiện ở nơi nào cả. Nàng là một cô nương, ta sao có thể... vừa mang nàng về cung lại bắt nàng cởi đồ ra kiểm tra chứ? Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau: “Huống chi ta đã sớm quyết định dù nàng có ấn ký như vậy hay không thì ta vẫn sẽ lập nàng lên làm nữ hoàng.”

“Bảy nốt ruồi đen?” Nàng nhăn mày suy nghĩ sâu xa: “Thừa Dục, ngươi luôn nói là ngươi tin ta nhưng nếu ta muốn hỏi một điều để xác định có phải ngươi tin ta thật hay không, ngươi đồng ý không?”

“Nàng cứ hỏi.” Hắn thản nhiên.

Nàng nghi ngờ nhìn hắn: “Ngươi biết ta đã bao lâu?”

Đổi lại là vẻ khó hiểu của hắn: “Điều này là có ý gì?”

“Ta biết ngươi chưa đến một tháng, ta không dỗi gạt ngươi, ta quyết định gả cho ngươi một nửa là thuận theo lòng mình, một nửa là thuận theo thời thế. Hơn nữa tình thế vội vã khiến ta không thể quyết định khác được. Vậy còn ngươi? Vì sao ngươi lại đồng ý lấy ta?”

Con ngươi đen nhánh hết sức chăm chú nhìn vào hắn, nghi vấn này đã thấp thỏm ở trong lòng nàng khá lâu, nàng không muốn mình sắp sửa xuất giá mà vẫn còn mơ hồ.

Nàng có thể không hỏi tới hắn đã phá trận Thất Tinh của nàng như thế nào, có thể không tò mò về việc hắn có còn lén lút thương nghị gì với đám người Thượng Quan Vinh về nàng hay không. Nhưng nàng chỉ muốn biết nam nhân nàng mới gặp gỡ mới được một tháng mà đã có tấm lòng kiên định chung tình với nàng rốt cuộc là từ đâu?

Chỉ là vài chục ngày ngắn ngủi thôi sao?

Nàng chờ câu trả lời của hắn, mỗi khắc hắn trầm mặc nàng liền lo âu một phần, nhưng hôm nay nàng không muốn trì hoãn đề tài này nữa, nàng phải biết đáp án, nhất định!

Rốt cuộc, Lý Thừa Dục chậm rãi ngẩng đầu, một cánh tay giơ lên nắm lấy trâm cài tóc trên đầu rút ra, mái tóc đen theo đó mà tán xuống.

Tóc đen, mặt như ngọc, mắt hoàng kim, nụ cười của hắn chói mắt hơn cả ánh mặt trời bên ngoài xe.

“Nếu ta nói, đây là số phận đã định thì có phải là nàng sẽ cười ta?” Hắn đưa chiếc trâm đến trước mặt nàng: “Nàng còn nhận ra sao? Có lẽ là nàng đã sớm quên.”

Nhiếp Thanh Lan khốn hoặc nhìn chiếc trâm. Đây chính là chiếc trâm cài tóc bình thường của nam tử, được làm bằng sắt, nói chưa đến một văn tiền thì có chút ngoa nhưng nếu bày bán ở ven đường chắc không ai muốn liếc nhìn nó một cái.

Chiếc trâm này có gì sao?

Ánh mắt chuyên chú kia nói cho nàng biết đây không phải là một cây trâm bình thường. Vì vậy nàng quan sát lên đuôi chiếc trâm, thấy đuôi của nó được làm bằng một chiếc nhẫn bằng sắt, cũng không thấy có gì kỳ lạ.

Chợt, cánh cửa trí nhớ như có người bên trong đẩy ra khiến nàng cầm tiếp cây trâm lên quan sát kỹ mới không khỏi kêu lên: “A! Đây... Đây là chiếc nhẫn của ta?”

Lý Thừa Dục cười yếu ớt: “Đây chính là đáp án nàng muốn.”

10. Chương 10

Trên đời này thứ khó đoán nhất là lòng người, thứ khó từ bỏ nhất là tình cảm, mà thứ khó biết trước chính là duyên phận.

Nhiều năm trước, ở trên chiến trường bởi vì nhất thời xúc động mà rút nhẫn ra, mà sau bao nhiêu năm nó đã trở thành vật bên cạnh người nào đó, mà “người nào đó” ấy lại là người sắp trở thành trượng phu của mình.

Phần này khiến sợ đối với Nhiếp Thanh Lan mà nói không phải bốn chữ “số phận đã định” có thể giải thích rõ được.

Cầm chiếc trâm mà lòng nàng kích động không dứt, nàng nhìn Lý Thừa Dục hồi lâu mới hỏi: “Ngươi bởi vì chiếc nhẫn này mới... lưu ý tới ta sao?”

Hắn cười: “Nàng không phải ngượng ngùng, từ “lưu ý” không chính xác, đường đường một Thanh Long Tướng quân thì có tướng sĩ Huyết Nguyệt nào không “lưu ý” đến nàng? Đây không phải là lưu ý... coi như là vừa thấy đã yêu thôi.”

“Ngày đó quân ta thảm bại, ta cũng đang thoi thóp, đang lúc sắp chết mà nàng là tướng quân địch đã tặng chiếc nhẫn này cho ta, cho ta hy vọng sinh tồn. Vì vậy ta liều chết từ trong đồng người chết đó bò ra khỏi

đó rồi trở về quê cũ. Ta vốn là người thích ứng với mọi hoàn cảnh nhưng bởi vì chuyện này nên ta đã thay đổi suy nghĩ, cuối cùng nhậm chức Thừa tướng này.”

“Ta vẫn nói với nàng ta làm tất cả là vì quốc gia dân chúng nhưng thật ra những lời đó không quá mức đúng đắn. Thật ra thì có một nguyên nhân nữa là vì nàng.”

Hắn lớn mật tỏ tình đối với hai người mà nói vẫn là lần đầu tiên, Nhiếp Thanh Lan kinh ngạc nghe hắn nói, cảm giác tất cả đây như là giấc mộng, hắn đang nói người khác chứ không phải là nàng.

“Cho nên... Người tìm ta trở lại làm nữ hoàng, là vì...”

“Một nửa vì quốc gia, một nửa vì chính ta.” Hắn lộ ra một phần lúng túng: “Cho nên ta không phải là người chí công vô tư như nàng nghĩ, ta cũng có tư tình. Nhưng tâm tư của ta không thể nói cho bất kỳ ai, nếu không đối với cả nàng và ta đều gặp bất lợi.”

Trái tim rối mù, Nhiếp Thanh Lan không biết giờ khắc này vừa mừng hay lo lắng nữa. Hai người dây dưa với nhau thì ra là ở quá khứ lâu như vậy, mà nàng những năm gần đây cứ vô tư không biết có người đang thầm chú ý đến mình.

Khó trách khi nàng đưa hắn Minh Nguyệt kiếm thì hắn nói đây không phải nàng lần đầu tiên đưa đồ cho hắn; khó trách hắn từng nói nàng đã cứu hắn ba lần; khó trách đối với trận pháp của nàng hắn lại nghiên cứu sâu như vậy; khó trách bao nhiêu chuyện trải qua hắn vẫn nói tin nàng...

So sánh với sự chờ đợi của hắn thì nàng chẳng bỏ ra gì hết, thật không ngang nhau, thật không công bằng.

“Người không sợ những năm nay mình đợi uổng công sao?” Nàng đau lòng vì hắn: “Nếu trong lòng ta vẫn không có người...”

“Ta biết rõ, cho dù hiện tại lòng nàng chưa chắc đã có ta.” Hắn cười khổ: “Nhưng ít nhất nàng đã đứng trước mặt ta. Nàng đã quyết định làm người Huyết Nguyệt, mặc cho nàng có gả cho ta hay không thì ta vẫn có thể đợi.”

Nhiếp Thanh Lan nhất thời vong tình, ôm lấy bờ vai của hắn, gối đầu vào vai hắn nhẹ giọng trách cứ: “Người nói gì vậy? Nếu trong lòng ta không có người thì cũng sẽ không quyết định gả cho người. Nhưng mà người đã biết... mấy chục năm qua trong lòng ta chỉ mong muốn làm thê tử của người kia, ta không dám chắc lòng mình có còn người đó hay không... Nhưng sống bên cạnh người lòng ta chưa từng bình tâm được như vậy. Thừa Dục, ta quyết định gả cho người thì sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu thương người.”

Hắn thương tiếc đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của nàng. Nhiều năm tham luyện ảo tưởng giờ phút này đã biến thành sự thật không chỉ với nàng là mộng mà với hắn cũng vậy.

Nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên, đôi mắt dịu dàng nhìn vào giữa hai chân mày vẫn chưa hết buồn, môi hắn đặt xuống không phải môi nàng mà là ở giữa mi tâm nàng (hai chân mày).

Hắn đối với nàng quá mức quý trọng che chở, thậm chí không dám xâm phạm thân thể của nàng.

Nhiếp Thanh Lan cũng không nghĩ là hắn sẽ hôn ở đó, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, lúc đó nàng nghe hắn thì thầm...

“Chỉ mong một ngày kia, lúc nàng cúi đầu trong lòng nàng cũng chỉ có một mình ta, Thanh Lan, có phải ta quá tham lam?”

Bởi vì rốt cuộc đã hiểu những gì hắn đã từng nói, hi vọng nàng lúc cúi đầu cũng có thể nhìn thấy hắn.

Thì ra là hắn hy vọng làm nàng cúi đầu nhìn kỹ trái tim của mình xem trong lòng có hắn hay không?

Quá cảm động tựa như xuân triều tràn lan, từng đợt từng đợt như từng lớp sóng vỗ vào ngực nàng đầy kích động. Khó trách người đời luôn nói: bảo vật dễ cầu, hữu tình khó gặp. Nàng là thất chi đông ngưng, thu chi tang du (ý nói là thứ khó mà nắm bắt được).

Lý Thừa Dục nói rất đúng, nàng không nên chỉ vì thương tâm đoạn tình cảm đã bỏ lỡ mà nên ngẩng đầu lên nhìn một chút xem trong tay rốt cuộc đang nắm giữ thứ gì?

Lý Thừa Dục hồi kinh cũng không giống trống khua chiêng công bố nhưng trên đời này có tường nào mà gió không lọt qua được? Vẫn có nhiều người tới hỏi thăm.

Nhiếp Thanh Lan cũng không về Hoàng Cung mà sai người đánh xe ngựa từ cửa sau phủ Thừa Tướng đi vào sau đó sắp xếp một phòng ở hậu viện cho hắn.

Ở đại đường đang có rất nhiều quan viên và hoàng thân quốc thích đang chen lấn nhau. Nàng không muốn Lý Thừa Dục ra ngoài đối phó với bọn họ để bọn họ quấy rầy hắn nghỉ ngơi.

Nhưng quần gia mặt mày nhăn nhó nói: “Thừa tướng, Đoan Mộc Hầu gia và Thượng Quan Hầu gia nói nhất định muốn gặp ngài, nếu không hôm nay bọn họ nhất quyết không đi!”

“Có chuyện gì sao?” Lý Thừa Dục bảo Thiết Hùng kê thêm một chiếc đệm ở sau lưng cho hắn ngồi dậy ở trên giường.

Quần gia tiếp tục bẩm báo: “Hai ngày trước, Đoan Mộc Hầu gia cùng Thượng Quan Hầu gia vì chỗ trống Lại Bộ Thượng Thư mà tranh chấp với Công Lĩnh Hầu gia. Hai vị Hầu gia lên lút liên thủ định đẩy cháu của Đoan Mộc Hầu gia là Đoan Mộc Tề lên vị trí này nhưng Công Lĩnh Hầu gia không đồng ý. Nói Đoan Mộc Tề là tên ngu ngốc mười phần, không bằng tên quan bị bãi nhiệm là Hà Duy Nhân, sau đó hai bên liền tranh chấp.”

Nhiếp Thanh Lan nhìn Lý Thừa Dục: “Bọn họ đây là tới ép người tỏ rõ thái độ.”

Hắn gật đầu đồng ý với ý kiến của nàng: “Đoan Mộc Cầu vẫn cảm thấy trong lục bộ không có người của Đoan Mộc gia chiếm cứ vị trí hiển hách nên đó quả là bất lợi của hắn. Thượng Quan Vinh tuổi còn trẻ cũng không có ai chịu nhường nhịn cho nên liên thủ với Đoan Mộc gia để thế lực mình thêm lớn mạnh nên có thể hiểu.” Hắn nghĩ một lát rồi nói: “Gọi họ vào đi!”

“Không được!” Nàng cau giận: “Người bây giờ bệnh thành bộ dạng này sao có thể gặp người? Ai mà biết được chúng có chộc giận không?”

Hắn mỉm cười trấn an nàng: “Bọn họ có chộc giận hơn nữa ta cũng không bị ảnh hưởng. Nhưng nếu như hôm nay ta không chịu gặp bọn họ thì phiền toái sẽ lớn hơn nữa, đau dài không bằng đau ngắn, nàng nên biết đạo lý này.”

Nhiếp Thanh Lan nói không lại hắn, chỉ đành phải cắn răng đứng ở một bên trông chừng hắn.

Cùng Đoan Mộc Cầu vừa vào cửa, nhìn thấy hai người, Thượng Quan Vinh liền giọng mỉa mai: “Khó trách Thừa Tướng không chịu gặp người, thì ra là kim ốc tàng kiều!”

Lý Thừa Dục bình thản nói: “Khiến hai vị Hầu gia đợi lâu. Trên người ta có thương tích chưa lành bất tiện xuống đất làm lễ ra mắt có chỗ thất lễ mong Hầu gia tha thứ.”

Thượng Quan Vinh kéo qua một chiếc ghế ghênh ngang ngồi xuống: “Nói hay lắm, người cũng không cần khách khí với chúng ta, bởi vì người ta không coi là người ngoài, từ trước đến giờ người cái gì cũng biết, ý chúng ta như thế nào thì chắc người đã rõ.”

Lý Thừa Dục chờ người bưng trà lên uống một hớp xong mới trầm ngâm nói: “Là vì chuyện chỗ trống ở Lại Bộ Thượng Thư sao? Sắp xếp vị trí Lại Bộ Thượng Thư không phải chỉ có mình ta định đoạt, luôn là các bộ thượng thư bàn bạc. Hầu gia hôm nay đến đây tìm ta để khiến ta tỏ rõ thái độ thì ta cũng không thể nào cho Hầu gia câu trả lời chắc chắn được.”

Đoan Mộc Cầu âm thầm tạo áp lực: “Thừa Tướng đại nhân, từ khi người lên ngôi vị trí này đến nay ta Đoan Mộc Cầu chưa từng cầu xin người điều gì, cũng chưa từng làm phiền người. Hôm nay coi như là cho lão phu một chút mặt mũi để cho Tề Nhi nhà ta có cơ hội để học hỏi kinh nghiệm.”

Hắn cười nói: “Hầu gia, mới vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, chuyện này... ta thật sự không làm được.”

Thượng Quan Vinh đập bàn một cái làm chén trà đổ kèn ra trên mặt bàn, chợt hắn đứng dậy: “Người không làm được? Vậy thì chuyện gì người có thể làm được?” Hắn chỉ tay vào Nhiếp Thanh Lan: “Gọi nữ nhân này về đây làm Nữ Hoàng là người làm được sao? Chúng ta đến đây dâng hoàng thượng lượng với người không ngờ người còn không biết nể mặt mũi. Vậy ta cũng báo trước người ba bốn lượt không chịu.”

làm rõ thân phận nàng, nghe nói hai người đã cầu kết với nhau rồi? Chuyện người bị đâm không phải là cũng liên quan đến nàng chứ? Hừ, cùng tên Hoàng đế kia tranh nữ nhân thì người cho rằng có kết quả gì tốt...” Hắn đang gào lên thì chợt vai bị ai đó bẻ quặt, lập tức toàn thân mềm nhũn không thể động đậy.

Chỉ thấy mặt Nhiếp Thanh Lan bỗng chốc gần ngay trước mắt: “Hầu gia, xin lau sạch mồm chút. Thân phận của ta như thế nào thì hôm nay ta sẽ cho người thấy rõ ràng, muốn chứng minh như thế nào không đến phiên người.”

Thượng Quan Vinh giận mình bị một nữ nhân điểm huyết, sức phản kháng không có chỉ có thể dùng đầu lưỡi mà sàm ngôn: “Người muốn chứng minh? Ha, điều này cũng được, cởi quần áo ra cho chúng ta xem xem trên người người có hoàng mệnh thất tinh?”

Hai con mắt lạnh như dao nhìn chăm chú vào hắn như xuyên thấu tim: “Được, cứ như người muốn.”

Nàng lôi Thượng Quan Vinh ra ngoài.

Lý Thừa Dục vội la lên: “Thanh Lan, không thể lỗ mãng!”

Nàng quay đầu lại cười nhẹ: “Người chờ ta chốc lát, ta sẽ mau trở lại.”

Nhiếp Thanh Lan tóm Thượng Quan Vinh rời đi, Đoan Mộc Cầu cũng tò mò đi theo.

Lý Thừa Dục trầm giọng ra lệnh, “Thiết Hùng, đỡ ta đứng lên!”

Nhiếp Thanh Lan lôi Thượng Quan Vinh ra đại đường, nơi này đang đứng khoảng hơn hai mươi vị quan viên đang chờ ra mắt Lý Thừa Dục. Thấy nàng kéo Thượng Quan Hầu gia ra ngoài thì tất cả mọi người kinh ngạc ngậm miệng.

Nàng đẩy hắn ra, khuôn mặt lạnh lùng quay ra nhìn mọi người.

“Ta biết rõ trong lòng chư vị đang hoài nghi về ta không phải là số ít. Ngày trước Lý Thừa tướng gửi thư sang Tư Không Triều ta cũng hoài nghi thành ý của Lý Thừa Tướng. Nhưng nếu ta đã tới đây thì liền muốn nói rõ ràng với các vị, bất kể ta có làm nữ hoàng của các vị hay không thì xem thử tư cách ta thế nào đã.”

Nàng nhìn vào Thượng Quan Vinh đang xoa xoa bả vai: “Người vẫn lớn tiếng chất vấn thân phận của ta là bởi vì người muốn xác định xem ta có bảy nốt rồi đen Thất Tinh? Chuyện này rất dễ thôi, hôm nay Nhiếp Thanh Lan ta trước mặt các chư vị đây sẽ cho người một câu trả lời hợp lý, thị phi hôm nay kết thúc ở đây.”

Nàng cởi thanh Minh Nguyệt kiếm ngang hông xuống rồi nâng lên trước mặt mọi người.

“Kiếm này là tiên phụ di tặng, được đặt tên là Minh Nguyệt.”

Thanh kiếm này mặc dù mọi người chưa từng thấy qua nhưng cũng biết về lai lịch của nó.

Thượng Quan Vinh ở bên cạnh hừ nói: “Một thanh kiếm coi là cái gì...” Hắn chưa kịp hết lời thì vì hành động tiếp theo của nàng mà khiến cho con người hắn lỗi cả ra.

Chỉ thấy Nhiếp Thanh Lan để trường kiếm xuống rồi đem cởi đai lưng ra.

Khi đai lưng nàng rơi xuống đất, áo ngoài cởi ra thì Lý Thừa Dục cũng đã chạy tới, hắn nổi giận hét lên: “Thanh Lan!”

Nàng làm như không nghe thấy, tay vẫn cởi áo mình, hai tầng y phục được kéo lên trước ngực, có thể thấy cả tầng áo quần ngực bên trong thậm chí như bại lộ hết trước mắt mọi người.

Nàng trấn định ung dung xoay người, đem trắng lưng trần trắng như tuyết phơi bày ra trước mặt mọi người, bình tĩnh nói: “Các người có thể phái người đến kiểm nghiệm.”

Mọi người tự mình là quân tử thấy tính cảnh này lúng túng đến vạn phần, mắt cũng không dám mở.

Nhưng kẻ háo sắc cũng không nhịn được mà liếc trộm mấy lần.

Nhưng mặc kệ là cố ý hay vô ý, có lòng hay vô tâm thì đều nhìn thấy rõ ràng ở chỗ giữa cổ và vai Nhiếp Thanh Lan có bảy nốt ruồi đen rõ ràng sắp xếp đúng như hình Bắc Đẩu Thất Tinh.

Lý Thừa Dục xông tới cởi ngay áo ngoài của mình quần thật chặt người nàng giận dữ mắng to: “Ai cho nàng làm vậy?”

Nhiếp Thanh Lan thản nhiên cười: “Người chú ý trước chú ý sau cũng chỉ và mặt mũi của ta nhưng lại khiến người ta nghĩ khác, hôm nay ta giúp người giải quyết xong hết mọi chuyện.” Đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Vinh: “Hầu gia đã thấy rõ chưa? Ngài muốn ta cởi áo kiểm nghiệm ta cũng đã cởi. Còn lời nào khó nói tại đây ngài cứ nói ra, nếu không sau này chúng ta khó mà nhìn mặt xong được.”

Lúc này Thượng Quan Vinh là người lúng túng nhất, hắn không thể nào nghĩ tới Nhiếp Thanh Lan dám lôi hắn ra ngoài trước mặt mọi người mà cởi áo.

Bụng hắn nghĩ nửa ngày mới hung hăng nói: “Làm sao mà biết được đây có phải do người liên thủ với Thừa Tướng làm giả hay không? Hắn vì người cam nguyện mà chịu bị đâm trọng thương, người vì hắn làm giả bẫy nốt ruồi cũng không có gì lạ.”

Nhiếp Thanh Lan khinh bỉ cười lạnh: “Cho nên ta mới để cho Hầu gia tới kiểm nghiệm. Nốt ruồi đây thật hay giả tự có người sáng suốt kết luận, trong nước có vị đại phu nào mà Hầu gia tin cậy thì có thể mời đến. Trước khi mặt trời lặn ta sẽ an vị ở đây cho kiểm tra. Nhưng nếu là nốt ruồi thật mời ngài từ nay về sau cẩn thận mà mở miệng, chú ý dùng từ ngữ. Về phần ta và Lý Thừa Tướng...”

Nàng nhìn đôi mắt còn chưa nguôi giận của Lý Thừa Dục nở một nụ cười: “Từ khi ta đến Huyết Nguyệt đến nay Hầu gia tung không ít lời đồn đại và ta và hắn. Nhờ phúc của Hầu gia ta cũng đã nhận ra được hắn là người như thế nào. Thừa Dục nhân phẩm cao thượng, là người chính nhân quân tử. Nếu Hầu gia nhiều lần nhắc nhở ta nên ở chung một chỗ cho nên hôm nay ta muốn đáp ứng mong muốn của Hầu gia.” aHầuHaHHhhhhhhhh

Nàng đem ánh mắt chuyển đến mọi người, nở một nụ cười âm áp mà diêm lệ: “Ta đã quyết định gả cho Lý Thừa Dục làm thê tử, một tháng sau sẽ là hôn lễ. Đến lúc đó kính mời các vị đại nhân không cần khách khí đến phủ uống rượu mừng với chúng ta.”

Mọi người ghen hòng nhìn trân trối, chẳng ai nghĩ tới chuyện đến mức này, Nhiếp Thanh Lan đã quyết định gả cho Lý Thừa Dục.

Nàng neho mắt khinh thường nhìn Thượng Quan Vinh: “Dĩ nhiên sẽ có người thắc mắc nếu ta gả cho hắn thì sau này sẽ ở đâu? Hôm nay ta cũng muốn tỏ rõ thái độ của mình, ta từ trước đến giờ chưa từng nghĩ mình sẽ làm Nữ Hoàng, quá khứ cũng thế mà tương lai cũng vậy. Cho nên ta quyết định gả cho Lý Thừa Dục thì sẽ toàn tâm toàn ý làm thê tử hắn. Cho nên giờ ta tạm thời ở nhờ Hoàng Cung, sau khi thành thân sẽ dời đến phủ Thừa Tướng đem Hoàng Cung trả lại. Chư vị có thể yên tâm, Nhiếp Thanh Lan ta đã nói là làm, tuyệt đối không đổi.”

Những lời nàng nói vô cùng khí phách khiến nhiều người chấn động.

Yên lặng một lát rốt cuộc mới có người lên tiếng phá vỡ yên tĩnh, Công Lĩnh An dẫn đầu cười ha hả: “Vốn đến để xem tiểu nhân giở trò không ngờ lại được xem chuyện tốt. Thừa tướng đại nhân, lão phu chúc mừng người đã ôm được mỹ nhân về, có thể lấy Nhiếp tướng quân đây làm vợ thật là mơ ước của nhiều người ở Bộ Binh, chỉ là không dám mà thôi. Rốt cuộc thì anh hùng sánh với mỹ nhân, tài tử xứng với giai nhân mới hợp. Chờ đến lúc đại hỷ lão phu sẽ mang đại lễ đến uống rượu mừng.”

Công Lĩnh An mở lời trước nên những người sau cũng vội vàng cười ha hả tới chúc mừng Lý Thừa Dục.

Thiết Hùng mặt lạnh nói: “Thừa tướng bị thương chưa lành, còn phải nghỉ ngơi.” Nhất định cản trở tất cả.

Lý Thừa Dục ôm chặt lấy Nhiếp Thanh Lan, tay một khắc cũng không chịu buông ra, quay người lại cùng nàng cùng nhau chậm rãi đi về phía hậu đường. Đám người Đoan Mộc Cầu và Thượng Quan Vinh lúng túng bị mọi người bỏ lại phía sau, thậm chí còn không thêm để ý tới hắn.

Đoan Mộc Cầu vô cùng căm hận dậm chân với Thượng Quan Vinh: “Sớm đã bảo người không nên chọc hắn, người cho rằng Lý Thừa Dục là con mèo bệnh thôi sao? Hắn là con hổ lười phát uy! Chọc giận hắn không chỉ có người mất mặt mà ta cũng bị xui xẻo.”

Thượng Quan Vinh hôm nay mắt hết mặt, trong lòng vốn ảo não oán giận lại bị Đoan Mộc Cầu trách móc như vậy khiến càng oán giận chồng chất. Hắc xanh mặt nói: “Ta không tin không đánh đổ được hắc!” Nói xong rồi thở phì phì phát tay áo đi ra khỏi phủ Thừa Tướng.

“Ta bình sinh chưa thấy một nữ nhân nào dám làm chuyện kinh hãi thế tục như nàng.”

Trở lại phòng, cơn giận còn sót lại trong lòng Lý Thừa Dục vẫn chưa tiêu tan, hắc không cho nàng động thủ, tự mình giúp nàng khoác lại áo một cách ồ ồ thỏa.

Nhiếp Thanh Lan dịu dàng trấn an: “Đây coi là cái gì? Ta lẫn lộn với tướng sỹ đã lâu. Bộ dạng họ cởi trần ta cũng thường xuyên gặp mà thỉnh thoảng bộ dạng ta cũng không chỉnh tề lắm họ cũng không quá ngạc nhiên.”

“Đó là quá khứ, nàng còn chưa thành thân.” Hắc trầm giọng: “Hiện giờ nàng đã có hôn phu rồi, trước mặt hôn phu của mình mà dám trước mặt đám nam nhân cởi áo thì nàng để ta ở đâu? Mà hơn nữa nàng để danh tiết mình đâu?”

Nghe vậy, nàng cười khở nói: “Ta là tên tặc tử phản quốc sớm đã không còn danh tiết rồi.”

“Nàng là thê tử chưa cưới của Lý Thừa Dục ta há lại không có danh tiết?” Hắc nghiêm nghị bác bỏ.

Trong lòng nàng mềm nhũn, đỡ hắc ngồi xong: “Được rồi, về sau tất cả đều nghe người, sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa.”

Nàng chịu vâng lời cũng chỉ là để hắc khỏi tức giận mà thôi, không nhận được hắc nói: “Nếu nàng nghe lời ta thì nàng đã không phải là Nhiếp Thanh Lan nữa rồi.”

Nếu không phải nàng kiên cường kiên định như vậy, không phải nàng là nữ nhân ngạo nghễ diễm lệ như hoa đào nở rộ thì hắc há sẽ động lòng mà si tình đến khuynh đảo?

Vì vậy hắc ôm lấy nàng, nhẹ nói: “Có thật là vậy? Một tháng sau nàng sẽ gả cho ta? Vì sao phải nhất định là một tháng?”

“Thế nào? Người không thể chờ sao?” Nàng cẩn thận tránh đụng phải vết thương của hắc: “Bây giờ trên người người còn vết thương, chuyện thành thân ta không muốn quá nóng nhiệt nhưng tình thế không phải do người, còn phải tiếp khách nữa. Chờ vết thương lành rồi hãy nói. Một tháng thật ra còn là ngắn, không biết lúc đó người đã khôi phục đến đâu nữa.”

“Thật không muốn đợi.” Hắc nhẹ thở dài: “Nàng không biết là ta đã đợi bao lâu.”

“Ta biết rõ.” Nàng dịu dàng đáp lại: “Cho nên chúng ta không cần chờ hơn một tháng nữa, đúng không?”

Bốn mắt nhìn nhau, mắt cười nhẹ nhàng, nụ cười chiếu vào mắt nhau.

Trong lòng Nhiếp Thanh Lan cũng thở dài một hơi. Có điều nàng không tiện nói với Lý Thừa Dục, hôm nay nàng bất chấp tất cả như vậy mà tuyên cáo trước mặt mọi người quyết định của mình thật ra không chỉ vì hắc mà là còn vì con tim kiên định của mình.

Nếu nàng đã chọn con đường này thì sẽ không muốn quay đầu lại, bao nhiêu đớn đau trong lòng, mọi dính líu từ nay muốn hoàn toàn chặt đứt hết.

Sau này, Nhiếp Thanh Lan sẽ là thê tử của Lý Thừa Dục.

Cuối thu rét đậm, rồi mùa đông đến tuyết buông xuống, đảo mắt sẽ qua năm mới.

Nhiếp Thanh Lan cưỡi ngựa đi ngang qua khu phố phồn hoa nhất kinh thành không nhận được kìm chặt cương ngựa dừng lại ở một sạp hàng nhỏ.

Nàng nhảy xuống ngựa cầm lên một chiếc đèn lồng rồi hỏi bà chủ: “Xin hỏi đèn lồng này bao nhiêu tiền?”

Bà chủ là một vị phụ nhân trung niên hơn bốn mươi, ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng lập tức mặt mày hớn hở: “A, là Nhiếp Tướng quân, ngài thích đèn lồng này sao? Cầm đi cầm đi, không cần phải trả tiền đâu.”

Nàng vội vàng móc tiền từ trong tay áo ra: “Sao có thể không lấy tiền? Như vậy chẳng phải là ta đã trắng trợn cướp đoạt rồi sao?”

Phụ nhân kia liều mạng đẩy tay của nàng ra: “Ngài vì thành thân với Thừa tướng chúng ta mà không tiếc phần quốc, còn giúp Huyết Nguyệt chúng ta huấn luyện binh mã. Ta còn lấy tiền của ngài chẳng phải là... tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa? Tuyệt đối không thể lấy tiền của ngài!”

Mặt Nhiếp Thanh Lan đỏ bừng, không thể làm gì khác hơn là nói lời cảm tạ và nhận chiếc đèn lồng nhỏ màu đỏ.

Kể từ khi tin tức nàng sẽ thành thân với Lý Thừa Dục truyền ra, câu chuyện truyền kỳ về nàng, vị hồng nhan tướng quân vì tình mà phản quốc đã được lan tràn khắp Huyết Nguyệt. Kết quả những thứ đồn thổi không hay, những lời độc địa về nàng bắt đầu mất dần. Người dân Huyết Nguyệt bắt đầu đồng tình với nàng, thậm chí vì phần dũng khí này của nàng mà cảm phục. Hơn nữa nàng cùng Công Lĩnh An thương lượng trợ giúp huấn luyện binh mã cho Huyết Nguyệt khiến cho tình cảm của người dân không nén nổi mà nghiêng về phía nàng.

Mỗi ngày nàng đi tới đi lui với Binh Bộ, giáo trường, hoàng cung, phủ Thừa Tướng, trên đường cũng sẽ đụng phải rất nhiều dân chúng Huyết Nguyệt chào hỏi nàng. Những khuôn mặt chân thành tươi cười này khiến cho thương cảm chôn sâu trong lòng vì cách xa cố thổ, vì đeo trên lưng tội phản quốc mà dần dần nguôi đi rất nhiều.

Nói với Lý Thừa Dục về chuyện này làm hắn nở một nụ cười: “Cho nên ta mới nói làm người không chỉ là ngẩng đầu mà có lúc phải cúi đầu, đây chính là đạo lý này.”

“Đúng vậy, Lý đại Thừa tướng nói đều là lời lẽ chí lý.” Nàng cũng học được nói đùa với hắn rồi làm mặt quỷ.

Lúc sắp rời khỏi gian hàng, bà chủ cầm lấy tranh tết gói kỹ đưa cho nàng: “Món đồ này tặng ngài, coi như là tâm ý của ta.”

“Đã cầm một chiếc đèn lồng, sao lại còn muốn nữa?” Nàng thật là lúng túng muốn lấy tiền ra.

Nhưng bà chủ cười hi ha nói: “Đây là tranh cầu tự, thích hợp nhất vào đêm tân hôn. Ngài mau thành hôn rồi sinh ra một đứa bé bụ bẫm thì coi như là trả công rồi.”

Kết quả là Nhiếp Thanh Lan mặt đỏ bừng trở lại Hoàng cung.

Vừa vào tẩm cung, cung nữ Thái Nhi liền vui vẻ chào đón: “Điện hạ, hỉ phục của ngài đã được làm xong rồi, Thừa Tướng đã sai người đưa vào trong cung, mời ngài mặc thử. Nếu chỗ nào không thích có thể sai người làm lại.”

Lúc trước vì cung nữ Yến Nhi ám sát nàng rồi uống thuốc độc tự sát khiến Thái Nhi không dám nói chuyện với nàng. Giờ vật đổi sao dời, Thái Nhi lần nữa lại nở nụ cười với nàng, bởi vì nghe được chuyện của nàng mà thêm vạn phần sùng bái nàng, một lòng muốn theo hầu.

Nhiếp Thanh Lan nhìn váy dài đỏ tươi không khỏi bật cười: “Trước đây ta rất ít khi mặc y phục xinh đẹp như thế này. Đến Huyết Nguyệt cả ngày lẫn đêm đều mặc váy, tất cả đều là do Thừa Tướng của các người ép sửa thành thói quen.”

“Điện Hạ mặc váy mới đẹp, nữ nhân nên phải ăn mặc xinh đẹp mới đúng.” Thái Nhi vốn gọi nàng là Nhiếp Tướng quân nhưng không biết từ bao giờ theo Lý Thừa Dục gọi nàng là Điện Hạ. Có lẽ ở trong lòng cũng đã xem nàng là người kế thừa ngôi vị Nữ Hoàng tương lai rồi.

Nàng đang do dự có nên thử bộ y phục này hay không thì có thái giám báo: “Thừa Tướng tới!”

Thái Nhi bướng bỉnh mà cười nói: “Thừa tướng đại nhân thật là nóng lòng không kịp đợi đã muốn xem bộ dáng tân nương tử rồi.”

Nhiếp Thanh Lan bắt đầu dĩ khoát tay: “Ít ba hoa đi, bảo hắn chờ bên ngoài.”

“Bảo Thừa tướng chờ? Ngài cũng đừng quên vết thương trên người ngài ấy chưa khỏi hẳn. Trời lạnh như thế này chẳng lẽ để khí lạnh làm bệnh ngài ấy thêm nặng? Ngài không đau lòng sao?” Lá gan Thái Nhi lớn hơn rất nhiều, dám đối co với nàng.

Dĩ nhiên nàng sẽ không để cho hắn phải khổ đợi nhanh chóng gọi hắn vào.

Lý Thừa Dục thấy mặt nàng lộ vẻ không vui, sững sốt hỏi: “Sao vậy?”

Nàng cảm thán nói: “Người ở trong cung này lẫn ngoài cung đều theo chàng hết rồi, hình như ai cũng cho rằng ta chọn gả cho chàng là đúng đắn.” Nàng cầm chiếc đèn lồng đỏ lên: “Hôm nay trên đường nhìn thấy chiếc đèn lồng này đẹp mắt, vốn định mua để treo ở trước cửa tân phòng kết quả là bà chủ sống chết cũng không chịu nhận tiền của ta.”

“Đây là tâm ý của dân chúng, nàng nên nhận, nếu nàng không nhận mới khiến họ không vui.” Hắn đến bên cạnh bàn mở ra một bọc giấy, nhìn bức tranh vẽ hài tử mập mạp, cảm thấy buồn cười: “Thứ này mà nàng cũng thích?”

Nhiếp Thanh Lan đỏ cả mặt đoạt lấy: “Không phải ta muốn! Đây là người ta nhất quyết đưa cho ta.”

“Chớ giành, cẩn thận xé rách.” Lý Thừa Dục xoay người lại cuộn tranh lại rồi để qua một bên: “Đã thử qua y phục chưa?”

“Y phục vừa tới thì chàng đã đến nào có thời gian mà mặc thử?”

Nàng cầm y phục lên, không ngờ hắn ở phía sau ôm lấy nàng.

“A, y phục nhẵn.” Nàng nũng nịu nhẹ nhàng giãy giụa, không dám tránh ra lại không dám cạy mạnh vì sợ đụng phải vết thương của hắn: “Cẩn thận không người ta thấy giờ.” Nàng nhẹ giọng nhắc nhở nhưng giọng nói lại quá mức dịu dàng.

Lý Thừa Dục mỉm cười nói: “Mỗi lần gặp nàng là mỗi lần như nằm mơ vậy, đến nay ta còn chưa dám tin rằng nàng đã đồng ý gả cho ta. Cho nên người khác có nhìn hay không thì ta đây cũng không quan tâm, huống chi hoàng cung này có ai dám tùy ý đi lại?”

Nhịp tim nàng đập rất nhanh, một tháng này tình cảm của nàng và hắn càng thêm nồng hậu. Đến cả chính nàng còn không thể nào mà ngờ được nàng có thể vượt qua cột mốc biên giới đến chỗ thiên sơn vạn thủy đem mình gả cho người mà mấy tháng trước nàng còn không biết, thậm chí trước đó còn chưa từng nghe qua.

“Chuyện bên ngoài... Hiện tại tiến triển như thế nào?” Qua hồi lâu, nàng mới mở miệng hỏi, có chút không muốn nhưng lại không thể không hỏi về chuyện thực tế đang khiến lòng người phiền não kia.

Hôm đó nàng và Lý Thừa Dục tuyên bố thành thân xong thì trừ Công Lĩnh An bày tỏ chúc mừng ra thì Thượng Quan Vinh và Đoan Mộc Cầu vẫn trốn tránh không gặp.

Trước đó vài ngày, Lý Thừa Dục ngoài dự đoán của mọi người tiến cử Thượng Quan Vinh kiêm nhiệm chức Lại Bộ Thượng Thư, đương nhiên hắn sẽ mừng rỡ nhưng Đoan Mộc Cầu tất nhiên sẽ bất mãn. Sau đó Lý Thừa Dục lại đem cháu của Đoan Mộc Cầu là Đoan Mộc Tề điều đến nhậm chức giám sát bên ngoài tại Binh Bộ, ai cũng biết đây là vị trí béo bở, Đoan Mộc Tề hơn hử cho nên cũng không nói gì nữa.

Chuyện này coi như là chấm dứt ở đây.

Nghe nàng hỏi thăm, Lý Thừa Dục buông nàng ra rồi kéo nàng ngồi xuống ghế: “Bên cạnh Đoan Mộc Tề có người của Công Lĩnh An theo sát, người này vô dụng vô mưu cũng không phải lo nhiều, hắn cũng chỉ là con cò của Đoan Mộc Cầu thôi. Ta không sợ hắn không làm ra điều gì cũng không hắn. nhưng nếu ban đầu để Đoan Mộc Cầu đắc ý cho hắn vào Lại Bộ thì Lại Bộ rất nhanh bị Đoan Mộc gia chiếm lĩnh. Tương lai không khác gì Hà Duy Nhân, rồi sẽ trở thành khối ung nhọt phải loại bỏ thôi.”

“Nhưng chàng để Thượng Quan Vinh làm Lại Bộ Thượng Thư chẳng phải là cho hắn cơ hội để tham sao?” Nhiếp Thanh Lan đối với Thượng Quan Vinh vô cùng chán ghét nên không thể nào hiểu được vì sao Lý Thừa Dục lại cho hắn làm Lại Bộ Thượng Thư.

“Nếu Đoan Mộc Cầu cùng Thượng Quan Vinh đều cho rằng vị trí Lại Bộ Thượng Thư là béo bở thì tạo cơ hội cho chúng tranh nhau đi. Thượng Quan Vinh kia là người háms lợi cho nên sẽ không thái bình lâu đâu.” Hắn lại trầm ngâm: “Thật ra điều duy nhất làm ta lo lắng là bên Tư Không Thân vì sao đến giờ vẫn không có động tĩnh gì?”

“Có lẽ hắn thật sự nghĩ thông suốt? Quách Phi đã từng nói, một ngày nào đó hắn sẽ nghĩ thông.”

Lý Thừa Dục cười nhẹ rồi nhẹ nhàng ôm lấy hông nàng: “Muốn buông tay một nữ nhân bình thường rất dễ dàng, dù nữ nhân đó là quốc sắc thiên hương thì đối với hần cũng không có gì lưu luyến cả. Nhưng nếu muốn hần dễ dàng buông tha nàng... Ta chắc là hần sẽ rất khó mà làm được.”

“Chàng đánh giá quá cao ta rồi.” Nàng nghiêng đầu tránh bàn tay của hần đang định chạm vào mặt nàng.

“Không, bởi vì ta hiểu rõ hần, hiểu rõ mình, cũng hiểu rõ nàng.” Hần ngưng mắt nhìn nàng: “Nàng là bảo vật quý giá nhất, hần có nàng toàn tâm toàn ý trung thành nhiều năm như vậy, thói quen lâu sẽ thành tự nhiên. Rồi đến một ngày nàng bỏ hần mà đi sà vào ngực nam nhân khác thì hần không thể nào mà thần nhiên đổi mặt được, nhất định sẽ căm giận, thậm chí sẽ là trả thù.”

Nhiếp Thanh Lan nhìn hần đang nhú chặt hai hàng lông mày, chợt đưa tay vuốt ve khóe môi đang cứng nhắc vào mi tâm đang rối rắm của hần: “Bất luận hần làm gì thì ta cũng sẽ gả cho chàng, điều này chàng không cần phải hoài nghi. Về những thứ khác thì bình đến tướng đỡ, nước đến thì có đất cần thôi.”

Hần nhoẻn miệng cười: “Nói thật hay.”

11. Chương 11

Ngày đại hôn, Nhiếp Thanh Lan ngồi ở trong xe ngựa từ cửa Tây Hoàng cung lên đường. Trên khắp đường đi dân chúng đổ ra đường hoan hô chúc mừng nàng dọc theo đến phủ Thừa Tướng.

Đến cửa phủ nàng xuống xe đi vào trong nội đường. Cảm tạ trời đất là Lý Thừa Dục không sắp đặt cho nàng phải bước qua chấu than hay là phải đạp viên sỏi...Thật sự từ trước đến giờ nàng cảm thấy những lễ tiết kia có chút rắc rối.

Đang bước về phía trước thì bị một người chặn lại, tay hần cầm bầu rượu cười cười với nàng: “Tân nương tử gấp gáp như vậy là đi bái đường à? Uống trước ly rượu để thêm can đảm, ta có tin tức tốt muốn thông báo cho ngài.”

Đó là người mà nàng không hề muốn thấy nhất – Thượng Quan Vinh.

Nàng nhú nhú mày, Thái Nhi đứng ở bên cạnh khuyên can: “Hầu gia, theo quy củ, ly rượu thứ nhất tân nương tử phải cùng tân lang uống.”

“Cũng không phải là cùng nàng uống ly rượu giao bôi thì sợ cái gì?” Hần không vui đẩy Thái Nhi ra nở một nụ cười giả tạo nhỏ giọng nói: “Chuyện gì? Người sợ ta hạ độc vào rượu này cho nên không dám uống sao?”

“Ta thay nàng uống.” Lý Thừa Dục bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh đưa tay nhận lấy bình rượu.

Nhiếp Thanh Lan vội vàng ngăn: “Không được uống!”

“Hầu gia sẽ không trước mắt bao người mà độc chết ta.” Hần mỉm cười, nụ cười ôn tồn nho nhã nhưng dường như lại mang sức mạnh uy hiếp to lớn khiến Thượng Quan Vinh phải lui một bước.

Mà Lý Thừa Dục rót hai chén rượu, tự mình cầm lấy một ly còn ly còn lại đưa cho Thượng Quan Vinh.

“Ngày đại hôn Hầu gia là người đầu tiên tới chúc mừng ta nên kính Hầu gia một ly. Hầu gia, ta cạn chén trước.”

Hần nâng chén lên chào trước rồi uống cạn ly rượu của mình.

Nàng khần trương nhìn hần hơn nhìn chằm chằm Thượng Quan Vinh. Cuối cùng Thượng Quan Vinh cũng uống rượu nàng mới có chút yên tâm.

Lý Thừa Dục kéo nàng đi thẳng vào trong.

Thượng Quan Vinh đột nhiên nói ở phía sau: “Các tướng sỹ ở biên quan đang sục sôi khí huyết chiến đấu mà Thừa Tướng đại nhân hôm nay thành thân liệu có ổn không?”

Nhiếp Thanh Lan sửng sốt. Sục sôi khí huyết chiến đấu? Đánh với ai?

Giọng nói của Thượng Quan Vinh như quỷ mỵ bám lấy nàng: “Thừa tướng phu nhân không biết sao? Hôm qua Tư Không Triều đã tuyên chiến rồi, hai vạn quân đã tiến sát biên giới. Thừa tướng đại nhân đã phải ta làm tướng tiên phong, lát nữa ta sẽ khoác áo giáp xuất binh.”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lý Thừa Dục thấy thần sắc hấn cứng nhắc nhìn nàng, trong mắt tràn đầy âu lo.

“Chớ có trách ta, ta không muốn vì điều đó mà làm phiền nàng vào lúc này.” Hấn nhỏ giọng giải thích.

Cẩn cẩn môi, nàng kéo tay hấn: “Giờ lành nhanh đến rồi, chúng ta đi báii đường.”

Hai người ngẩng đầu, kiên định đi vào nội đường.

Chủ hôn cho bọn họ là Công Lãnh An, vì hai bên đều không có trưởng bối nên chỗ cao đường Nhiếp Thanh Lan muốn mời Công Lãnh An ngồi.

Hấn liếc nhìn Lý Thừa Dục, cười khoát tay: “Ta không kham nổi vị trí này, sẽ tổn thọ.”

Sau ba lạy là kết thúc lễ.

Nhiếp Thanh Lan do Thái Nhi đưa vào tân phòng ở hậu viện, lúc gần đi nàng nhỏ giọng căn dặn Lý Thừa Dục: “Thượng Quan Vinh, người này không thể tin, tướng tiên phong không thể cho hấn ngồi được.”

“Ta hiểu rõ.” Hấn gật đầu một cái, nói với Thiết Hùng: “Người đi tới hậu viện.”

Hiếu ý tứ của hấn là muốn cho Thiết Hùng bảo vệ mình, nàng lập tức cự tuyệt: “Không được, Thiết Hùng ở lại bảo vệ chàng, hơn nữa ta cũng đã sai Quách Phi chọn 20 người mai phục ở hậu viện Phủ thừa tướng. Tối nay bất kể kẻ nào đến quấy rối cũng giết không tha.”

Lời của nàng khiến Lý Thừa Dục cảm động: “Thì ra là nàng cũng sớm có chuẩn bị.”

Nhiếp Thanh Lan cười một tiếng, cười đến khổ sở: “Làm sao có thể không chuẩn bị chứ?”

Thường ngày nàng và hấn ít nói đến ngày này nhưng họ đều lo lắng giống nhau đó là sẽ có kẻ địch khắp nơi nhân ngày này để hành động.

Tư Không Thần khai chiến tất nhiên nằm ngoài dự đoán của nàng nhưng nàng cũng biết bây giờ không phải là lúc hỏi đến nguyên do.

Đêm nay nàng chỉ muốn mình đơn thuần trở thành thê tử của Lý Thừa Dục chứ không phải làm Thanh Long Tướng quân.

Gần nửa đêm Lý Thừa Dục mới về tân phòng, bên ngoài đã yên tĩnh mà Nhiếp Thanh Lan cũng đã tựa đầu vào giường mà ngủ thiếp đi.

Hấn đi tới bên giường ngắm nhìn dáng vẻ nàng ngủ thật lâu, trong mắt đều là tràn ngập triu mến.

Hấn khe khẽ thở dài một tiếng bế nàng lên đặt lên giường, thuận tay cởi giày cho nàng và đắp chăn lại.

Đang muốn xoay người rời đi chợt nàng vươn tay ra nắm lấy tay áo hấn.

“Thừa Dục...” Nàng nhẹ giọng gọi, trong giọng có chút mệt mỏi.

“Nàng mệt mỏi nên ngủ trước đi!” Hấn dịu dàng nói: “Muốn ta ở cạnh nàng sao?”

“Chàng còn có việc vội?” Nàng mở đôi mắt đẹp tràn ngập sương mù lộ ra vẻ quấy rầy khiến cho tim hấn đập thình thịch.

“Không có.” Hấn khắc chế mình: “Chuyện tiền tuyến ta đã sắp xếp thỏa đáng, tuy Thượng Quan Vinh cầm đầu nhưng...”

“Tối nay ta không muốn nghe điều này.” Nàng cắt đứt lời của hấn, hai má ửng hồng: “Đêm tân hôn chàng muốn ngủ ngoài tân phòng sao?”

Hấn nắm chặt tay mình: “Ta... sợ nàng vì chuyện kia sẽ phân tâm, tối nay sẽ là quá miễn cưỡng...”

Nhiếp Thanh Lan nhẹ giọng cười một tiếng: “Đến bây giờ chàng còn không tin quyết tâm của ta? Còn luôn nói là chàng tin ta, thật ra thì trong bụng chàng đều là hoài nghi.” Nàng ngồi dậy nắm lấy cổ hần chủ động đem môi mình dán vào môi hần.

Đối với một nam nhân yêu nàng mà nói cho dù hần có căng thẳng đi nữa thì cũng không nên ở đêm tân hôn mà nhăn nhó kiểu cách. Nàng biết hần khát vọng thật lâu nhưng vì tôn trọng nàng nên phải kìm nén đến bây giờ. Người duy nhất khiến hần có thể buông thả chỉ có nàng.

Đôi môi đột nhiên đụng chạm, da thịt xa lạ đụng vào nhau, khiến cả hai đều phát run có chút không thích ứng. Nhưng rất nhanh chóng nhiệt tình liệt hỏa như nước lũ từ đáy liên từ đáy lòng theo đó tràn lan hết ra ngoài.

Từ trong cổ họng Lý Thừa Dục phát ra tiếng gầm nhẹ, bàn tay thăm dò vào trong giá ý của nàng, khẽ run rẩy bỏ đi áo ngoài nặng nề. Khi bàn tay hần áp vào trước ngực mềm mại của nàng thì hần ngừng lại nhìn nữ nhân ở phía dưới đang như hoa đào sắp nở rộ.

“Thanh Lan!” Hần khàn giọng mở miệng: “Thật sự không hối hận sao?”

Nàng nhìn hần, mềm mại đáng yêu nắm lấy bàn tay hần: “Đừng có ngừng.”

Câu nói này khích lệ rốt cuộc thiêu hủy toàn bộ căng thẳng của hần. Bàn tay của hần xé toạc ra mọi thứ đem toàn bộ quần áo nặng nề bóc ra hết, đầu lưỡi nóng bỏng thăm dò vào trong miệng nàng, bàn tay lần lượt sờ trớn thân thể lung linh của nàng, mỗi phân mỗi tấc đều không chịu bỏ qua.

Dùng đầu gối đẩy hai chân thon dài ra, hần cảm thấy nàng có chút chật khít và co rúm lại. Trước đó hần vốn không xác định nàng đã từng hưởng cá nước thân mật với Tư Không Thần hay chưa, nhưng giờ nhìn thấy phản ứng của nàng hần biết nàng vẫn còn là xử nữ chưa biết sự đời.

Nhiếp Thanh Lan cảm thấy hần do dự, khẽ mở ra đôi mắt mi hoặc trấn an hần: “Chàng yên tâm, trong quân doanh ta đã từng gặp qua thuộc hạ của mình làm chuyện hoang đường này rồi. Cũng không phải là ta không biết.”

Hần thương tiếc cười một tiếng: “Chuyện này gặp qua và làm là hai chuyện khác nhau. Đối với nữ nhân thì lần đầu tiên sẽ rất đau.”

“Đao thương kiếm vũ ta đều xông qua, sao lại sợ chút đau này?” Nàng khinh thường nhún mày thậm chí còn chủ quan.

“Nếu quá đau thì không cần nhịn cứ cắn vai ta, đừng cắn vào đầu lưỡi mình.”

Hần liền dứt khoát đi vào, quả nhiên cảm giác đau xé rách khiến nàng theo bản năng mà đưa tay đẩy hần ra.

Hần lập tức cúi người hôn lấy nàng, dùng lưỡi đẩy môi nàng ra không cho nàng tự cắn mình.

Chôn sâu một hồi lâu cho đến khi nàng thích ứng với sự đau đớn, thích ứng với sự ấm áp lẫn nhau, cảm thấy nàng đã thả lỏng hần mới bắt đầu động.

Nàng thở gấp, hần gầm nhẹ, mồ hôi hòa quyện vào nhau khiến bọn họ rất nhanh leo lên đỉnh cao triều, thật lâu sau vẫn còn dây dưa, sóng tình khuấy đảo vây quanh.

Một đêm này, chính mắt hần thấy được nàng tại chính trong ngực mình nở rộ, chính mắt thấy được nàng trầm luân ở trong bể dục không thể tự thoát ra được, lúc ngượng ngùng lúc kiều mỵ. Hần biết, từ đêm nay trở đi, hần thật sự hoàn toàn mà có được nàng.

Khi tia nắng ban mai hơi lộ ra, cuối cùng nàng vì quá mệt mỏi mà ngủ đến hôn mê trong ngực hần. Mà hần thì ôm chặt lấy nàng, ngắm nhìn nàng mà như cảm thấy mình đang ở trong mộng.

Mộng thì rất dễ vỡ, chỉ mong giấc mộng này sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại, cho dù là hần phải trả giá cao đến mức hần phải lấy sinh mạng của mình ra trao đổi.

Tư Không Triều đột nhiên khai chiến mà nguyên nhân gây ra thật ra thì rất đơn giản, nghe nói là bởi vì có mấy tên đào binh chạy tới biên giới Huyết Nguyệt. Bên Tư Không Triều phái binh đuổi bắt, hai bên gôn

ngữ bất đồng liền động thủ tay chân, chuyện bé xé ra to. Tư Không Triều muốn Huyết Nguyệt giao ra đào phạm và người gây họa mà Huyết Nguyệt cũng có uất ức vô hạn không cam lòng vô duyên vô cớ gán tội chứa chấp tội phạm mà còn phải theo sự định đoạt của Tư Không Triều.

Kết quả hai bên giằng co ở biên giới, Tư Không Triều lại công khai thái độ xâm chiếm dùng hai vạn đại quân vây khốn một tòa thành không những thế còn cắt hơn một ngàn binh trấn giữ thành.

Lý Thừa Dục từng phái ra sứ giả đi trước thương lượng nhưng bên Tư Không Triều căn bản không tiếp nhận chỉ yêu cầu Huyết Nguyệt giao người, bồi thường tiền, chịu nhận lỗi.

Binh bộ Huyết Nguyệt là nam tử hán đại trượng phu từ trước đến giờ chưa bao giờ chịu thua thiệt, lại được nhiều người ủng hộ nên đại chiến bắt đầu.

Nhiếp Thanh Lan hiểu rõ chân tướng xong nàng cảm giác sâu sắc chắc chắn trong đó phải có ngụ ý khác.

Lý Thừa Dục phái Thượng Quan Vinh đi làm tiên phong hiển nhiên cũng không phải bởi vì hắn thích hợp mà là có dụng ý khác. Ở bên cạnh hắn, có một vị tướng mà Công Lân An nể trọng nhất làm phó tướng hộ tống xuất chinh.

Nhưng mà điều nàng vẫn không hiểu rõ là Tư Không Triều phái hai vạn binh đi mà Lý Thừa Dục chỉ phái chín nghìn người đi nghênh địch là thế nào? Rõ ràng là địch nhiều ta ít, muốn thắng được phải cực kỳ gian nan, chẳng lẽ hắn có cao kiến gì sao?

Hỏi Lý Thừa Dục, hắn bắt đầu dĩ nói: “Trong luật của Huyết Nguyệt quy định, điều động một vạn đại quân trở lên phải do vua tự mình hạ chỉ, nhưng giờ trong triều vô chủ, ta chỉ có thể phái 9990 người là cực hạn.”

Nhiếp Thanh Lan từng nghe Công Lân An đề cập tới pháp lệnh này, lúc này mới chợt hiểu: “Khó trách chàng vội vã muốn củng cố ngôi vua.”

“Không có hoàng đế, lòng dân mất đi chỗ dựa, lòng quân cũng vậy. Cường địch tới cũng sẽ không có ý chí nghênh địch.”

Lý Thừa Dục kiên định nhìn nàng: “Cho nên, nàng phải làm nữ hoàng.”

Mới vừa thành thân liền phải đối mặt với vấn đề khó giải quyết thế này nàng chỉ còn cách là trầm mặc không nói gì. Thật ra trong lòng nàng với chuyện làm Nữ Hoàng thì sẽ vô cùng bài xích, cho dù là hiện tại nàng đã bị Tư Không Thần coi là phản quốc và sống rất hạnh phúc với quân dân Huyết Nguyệt nhưng chỉ cần hai nước khai chiến là nàng sẽ đặc biệt lúng túng. Nếu như làm Nữ Hoàng thì sẽ khó tránh khỏi việc phải ra lệnh xâm phạm đến lợi ích của Tư Không Triều, thậm chí là hạ lệnh cho thần dân mình hạ sát thuộc hạ cũ của nàng ở Tư Không Triều.

Đến lúc đó, thật sự là chỉ có thể hình dung ra bốn chữ “Làm sao mà chịu nổi” mà thôi.

Có lẽ là bởi vì suy nghĩ đến tâm tình của nàng nên về cuộc chiến này Lý Thừa Dục rất ít khi chủ động nói với nàng.

Mấy ngày nay hắn đi sớm về trễ, nàng biết hắn tất nhiên đang bận rộn chuyện này. Mặc dù nàng muốn làm như không để ý đến chuyện bên ngoài nhưng ý nghĩ của nàng như con chim nhỏ đang cất cánh, càng không muốn nghĩ thì lại suy nghĩ càng nhiều.

Hôm nay nàng đến giáo trường như mọi ngày phụ giúp thao luyện binh sĩ lại phát hiện trận pháp mình bày ra lúc trước hình như đã có người thay đổi. Nàng sững sờ nhìn một hồi lâu, trận pháp mới so với cũ nghiêm cẩn hơn rất nhiều, hơn nữa tính công mạnh hơn, lực sát thương lớn hơn.

Nàng có chút không vui, gọi tổng binh giáo trường lên hỏi: “Là ai tự tiện sửa lại trận pháp?”

Tổng binh cười nói: “Ngày hôm qua Thừa tướng đại nhân tự mình đến xem và chỉ điểm sau đó sửa lại.”

“Ai cho người tự tiện thay đổi trận pháp như vậy? Có biết nếu trên chiến trường mà thay đổi như vậy là điều đại kỵ hay không?”

Không biết cơn giận dữ từ đâu bay tới đột nhiên bộc phát ra, nàng thở hồng hộc từ giáo trường nhanh chóng đến Binh Bộ.

Nàng biết hôm nay Lý Thừa Dục cùng Binh Bộ nghiên cứu kế hoạch tác chiến, tất nhiên hẳn phải đang ở đó.

Quả nhiên người của Binh Bộ đã sớm quen biết nàng, lính canh cửa thấy nàng tới cũng không cản lại mà chỉ cười nói: “Thừa tướng vừa tới một lúc.”

Nàng mặt lạnh đi thẳng vào.

Bên trong đại đường, Lý Thừa Dục ngồi ở giữa, vẻ mặt nghiêm túc nghe các tướng lĩnh phân tích tình hình chiến tranh. Thấy nàng bất chợt xông vào, tất cả mọi người ngừng nói, vẻ mặt lúng túng nhìn nàng.

“Nhiếp Tướng quân sao lại tới đây?”

Có người nói giỡn: “Mới qua tân hôn nửa khắc cũng không phân ra nổi sao?”

Nhiếp Thanh Lan nhìn chằm chằm Lý Thừa Dục, gần từng chữ hỏi: “Vì sao phải tự tiện thay đổi trận pháp của ta? Nếu chàng cảm thấy trận pháp không đủ hoàn mỹ thì có thể trực tiếp nói với ta. Chàng cứ vậy tùy ý thay đổi thì sau này ta biết huấn luyện binh lính thế nào?”

Nghe trong giọng nói của nàng mang đầy thuốc súng khiến tất cả ngừng cười cùng nhau đưa mắt nhìn về Lý Thừa Dục.

Hắn không đứng dậy, chỉ mỉm cười nhìn nàng: “Chuyện này về nhà nói được không? Hiện tại ta đang bàn công sự với các tướng lĩnh.”

“Muốn sau lưng nói với ta sao?” Nàng trầm mặt: “Cho đến hôm nay ngươi sẽ không phải đang sợ ta là gián điệp Tư Không Triều chứ?” Những lời nói nặng nề này khiến cho không khí lập tức trở nên lúng túng.

Lý Thừa Dục chậm rãi đứng dậy, mi tâm cũng chậm chậm nhíu lại: “Xin tạ lỗi chư vị, hôm nay ta có chút chuyện riêng phải xử lý, chuyện lương thảo thì Chu đại nhân Bộ Hộ sẽ nói với các vị. Còn chỗ Thiệu Khinh Hầu phải nhanh chóng viết thư lệnh cho hắn dừng quân lại chờ đại quân tới, ta đang lo kẻ địch đang cố ý trì hoãn để giăng bẫy.”

Hắn bình tĩnh giao phó từng việc xong thì đến trước mặt Nhiếp Thanh Lan nắm tay nàng lôi đi. Mặc dù cảm thấy tay nàng cứng nhắc không chịu phối hợp nhưng hắn vẫn ngoan cường nắm chặt lấy tay nàng lôi ra khỏi cửa Binh Bộ.

Hai người cùng cười ngựa về phủ, dọc đường đi không ai nói gì. Người đi đường thấy họ đi cùng nhau cũng tươi cười chào hỏi: “Thừa Tướng đại nhân và phu nhân đi cùng nhau mà không mua gì mang về sao?”

Lý Thừa Dục từ trước đến giờ đều là người tính tình hòa nhã sẽ luôn chào hỏi mọi người nhưng hôm nay hẳn vô cùng trầm mặc, ai cũng không thèm để ý thúc ngựa xông lên trước thậm chí còn không thèm để ý đến Nhiếp Thanh Lan.

Sau khi vào phủ Thừa Tướng, Thiết Hùng đang muốn tiến lên nói chuyện đụng phải bản mặt lạnh như băng kinh ngạc không nhận được mà lùi lại một bước. Lý Thừa Dục đứng tại chỗ chờ nàng xuống ngựa mới bước về phía trước.

Thật ra thì lúc đang trên đường trở về, nàng đã hối hận, âm thầm trách cứ mình không nên ở trước mặt mọi người nói nặng lời không để mặt mũi cho hắn. Hắn không phải là chưa từng phát giận với nàng nhưng trước đây tất cả chỉ vì lo lắng cho nàng, đó là xuất phát từ thương yêu, nhưng giờ hắn đã giận thật sự rồi.

Đang giận mình nàng lại từ từ cảm thấy bất an, không dám nói thêm lời nào theo sát hắn vào trong phòng.

Lý Thừa Dục đi trước vào phòng rút ra một quyển sách, trong sách có một trang giấy đang kẹp sẵn.

Hắn đem tờ giấy kia trải trên mặt bàn chỉ cho nàng xem: “Trận pháp của nàng chính là bát quái kỳ môn độn giáp biến hóa thành, theo phương vị thì các cửa bao gồm kinh, khai, đỗ, sinh, tử, cảnh, hưu, thương có tám cửa mới đúng cửa kinh và cửa tử ở đâu cũng không thấy ngược lại cửa sinh lại mở đến ba cửa. Nếu ta không đổi thì các tướng sỹ dùng trận pháp này là đánh địch thì chỉ có thể là chết chứ không còn đường về.”

“Thanh Lan, ta hiểu rõ lòng nàng còn lưu luyến Tư Không Triều nên lúc nàng nghiên cứu trận pháp mới cho Huyệt Nguyệt thì lên giữ lại đường sống cho binh sỹ Tư Không Triều. Nhưng nàng nên biết đao kiếm

không có mắt, sống chết chỉ là chuyện trong chốc lát, nhưng kẻ địch một đường sống chính là đẩy mình vào cửa tử. Ta cảm tạ nàng thời gian này đã vất vả vì Huyết Nguyệt nhưng ta không thể bỏ mặc cho binh lính dùng trận pháp này để chống địch, thậm chí có thể họ sẽ mất mạng vì điều này! Mạng người Tư Không Triều quý nhưng chẳng lẽ mạng người Huyết Nguyệt là hèn hạ sao?”

Lời nói của hắn nặng nề nhưng là lời nghiêm khắc cảnh báo khiến nàng đổi sắc mặt, áy náy trong lòng lập tức dâng lên. Nàng không thể không thừa nhận mỗi lời nói của hắn hoàn toàn đúng, bởi chính xác trận pháp của nàng có rất nhiều chỗ sơ hở.

Nàng ngập ngừng suy nghĩ để giải thích với hắn nhưng hắn không có ý định muốn tranh cãi với nàng xoay người đi luôn.

Mà lần này hắn đi thật lâu.

Đây là lần đầu tiên sau khi thành hôn Nhiếp Thanh Lan phải ở một mình trong phòng, cũng là lần đầu tiên hiểu vì sao những nữ nhân trong cung kia vì sao lại phải vì tranh thủ tình cảm mà dùng hết tâm cơ không tiếc tranh giành đến mức người chết ta sống.

Bởi vì việc chờ đợi tinh mạch đau khổ đến mức không thể nào chịu nổi.

Sau đêm tân hôn, Lý Thừa Dục thường trở lại phòng rất sớm. Đêm đêm hắn sẽ lôi nàng ra viện nhìn trăng sáng. Sau khi nàng biết về mắt hắn thì đã không còn muốn miễn cưỡng hắn nữa nhưng hắn luôn thích thú.

Hắn sẽ thường xuyên nói về truyền thuyết dân gian Huyết Nguyệt khiến nàng nghe đến say sưa. Thỉnh thoảng hắn sẽ đổi phong thái khiêm tốn thường ngày thành cố tình kể chuyện ma quỷ rợn tóc gáy, nàng liền biểu hiện là không thêm để ý vừa cười nhạo hắn xem thường lá gan nàng nhưng thật ra thì nàng đang âm thầm tím láy tay áo hắn.

Bất kể ở trên chiến trường có uy phong cỡ nào thì nàng vẫn có chút sợ hãi của nữ nhân thường tình.

Sau đó nàng ý thức được hắn đang cố ý hù dọa nàng, nàng liền tức giận không thêm để ý tới hắn ép hắn phải xin lỗi nàng.

Bây giờ nghĩ lại từng ly từng tý đều là ngọt ngào.

Mà chút ngọt ngào này so với sự cô độc lạnh lẽo tối nay càng đáng quý hơn.

Nàng cực kỳ hối hận, vốn là mình là người có lỗi trước mà lại còn đi dạy dỗ người ta, lại còn trước mặt thuộc hạ hắn không nể mặt mũi hắn, cũng khó thể trách hắn tức giận.

Nhìn sắc trời đã tối đen rồi cuộc nàng cũng đã quyết định không muốn vô ích nữa, thay vì cứ ngồi chờ đợi làm khổ sở trái tim mình chi bằng trực tiếp đi tìm hắn xin lỗi, nói không chừng có thể hóa giải được tất cả.

Nàng đứng dậy mới vừa vọt tới cửa viện đã thấy Lý Thừa Dục xiêu vẹo bám vào tường đi vào.

Nàng bước nhanh tới đỡ lấy hắn vừa dịu dàng trách: “Sao Thiết Hùng không đỡ chàng? Tối như vậy ngộ nhờ ngã thì...”

Lời nàng còn chưa dứt thì đột nhiên đã bị hắn ôm chặt vào ngực, cái loại trói buộc chặt chẽ từ lồng ngực ấm áp khiến nàng không khỏi sững sờ, định bụng nói lời xin lỗi nhưng không biết mở miệng thế nào.

“Thanh Lan, thật xin lỗi...” Kết quả lại là hắn nhận lỗi trước: “Ta không nên phát giận với nàng.” Hắn dịu dàng phả bên tai nàng: “Chớ ghi hận ta.”

“Làm sao sẽ... Nhưng thật ra là lỗi của ta.” Nàng nhanh tiếp lời hắn, còn chưa kịp nói tiếp đã bị hắn dùng miệng chặn lại rồi. Chẳng phải tình nhân hiểu lầm nhau chỉ cần một nụ hôn nóng bỏng là có thể hóa giải được hết sao?”

Một hồi hôn kích động tưởng chạm đến cả linh hồn khiến nàng đỏ mặt nói: “Thật là càng lúc càng lớn mật rồi, ở viện mà cũng dám... Bọn hạ nhân sẽ thường xuyên đi qua, bị ai đó thấy hết thì còn uy nghiêm của Thừa Tướng sao?”

Ngón tay hắn vuốt ve cánh môi nàng cười khê nói: “Ta đã sai bọn chúng đợi ngoài viện rồi, không có lệnh của ta sẽ không ai vào đây quấy rầy.”

Lý Thừa Dục bế lấy nàng khiến nàng kêu lên một tiếng: “A! Chàng đến đi bộ cũng không đi được...”

“Đường về phòng ta nhắm hai mắt cũng về được.”

Quả thật hần nhắm hai mắt hơn nửa bước vô cùng vững vàng ôm nàng trở về phòng.

“Trời à, cái bản lĩnh này chàng học từ đâu?” Nàng không khỏi kêu lên.

Lý Thừa Dục cười nói: “Chỉ cần trong đêm tối nhắm mắt tự đi bộ sẽ không tự giác mà đếm mỗi bức tường, mỗi cây, thậm chí vị trí mỗi bồn hoa cũng đếm được.”

Lời của hần khiến cho lòng nàng không khỏi thương tiếc. Nhắm hai mắt đi trong đêm mà như đi ở ban ngày nghe qua thì có vẻ thú vị nhưng phải trải qua bao nhiêu va chạm đau đớn mới thành được. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì ai nguyện chịu khổ như vậy?”

“Chàng không tìm đại phu xem mắt mình sao? Có lẽ sẽ trị được.” Nhiếp Thanh Lan vuốt ve khóe mắt hần, một đôi mắt hoàng kim ở giữa ban ngày sáng chói như vậy khiến cho người ta không thể rời đi được, nếu mà ban đêm cũng đáng như vậy thì ánh trăng sáng cũng phải chịu nhường mà thôi.

“Khi còn bé nhà nghèo, không để ý đến mắt.” Hần nói nhẹ nhàng, đôi môi đã hôn lên cổ nàng.

Có lẽ bởi vì trong lòng đang áy náy lẫn nhau cho nên tối nay cử chỉ thân mật của hai người cũng cực kỳ dịu dàng. Hần thể hiện là một vị trượng phu có thể mang lại cho thê tử tất cả những hưởng thụ ngọt ngào nhất, tận tâm che chở; còn nàng là một vị thê tử uyển chuyển hòa theo hần đáp lại ôn tình của hần.

Triền miên say lòng người cháy sạch thành nóng bỏng, dung nạp lẫn nhau đã trở nên quen thuộc, đến hô hấp cũng quyện vào nhau.

Sau tiếng thở gấp là mồ hôi tiết ra, Nhiếp Thanh Lan buông thả mình theo cảm giác của thể, theo động tác của mình mà tiêu hồn thực cốt thở gấp rên rĩ liên tục.

Một lớp cao triều xoáy qua, hần ôm lấy nàng thấp thở gấp cười nói: “Ta thật may mắn, ngoại trừ ta ra không nam nhân nào có thể nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp này của nàng.”

Nàng đỏ bừng cả mặt, cuộn tròn ở trong ngực hần. Mỗi lần kích tình đi qua nàng đều mắc cỡ không dám nhìn vào mắt hần.

Trước kia nàng cũng không thể tưởng tượng vì sao những quân kỹ lại có thể phóng dăng đến như vậy, cùng với thuộc hạ của nàng rên rĩ thở dốc như làm cái chuyện gì đó vừa sung sướng vừa thống khổ.

Hiện tại nàng biết chuyện nam nữ cùng giường là thứ bí ẩn có thể đem người ta biến thành một người khác.

Suốt cả đêm hoan ái khiến cho cả xương cốt của nàng muốn rời ra từng mảnh, toàn thân không còn chút lực nào đành bỏ đi tôn nghiêm cứng nhắc của mình mà nhỏ giọng cầu xin hần “chú ý thân thể”. Kết quả lại khiến cho hần cười nhạo nàng.

Rốt cuộc bình yên trở lại hần ôm lấy nàng, hai người không nói một lời nào chỉ nhìn vào nhau lặng lặng nằm.

Nàng chợt cười.

“Cười cái gì?” Hần nhướn mày lên, đuôi mày nâng lên một đường cong rất đẹp.

“Ta đang suy nghĩ, chúng ta phóng dăng như thế... Ban ngày có phải là chúng ta đã ra vẻ quá đạo mạo?” Nàng đỏ mặt mở miệng trêu chọc, nhìn dáng vẻ của nàng khiến hần cũng cười theo.

“Đây không phải là phóng dăng, đây là bản tính. Giữa phu thê nếu không thân thiết như vậy thì nhất định là không yêu thương nhau.” Hần ngửi hương tóc nàng than nhẹ: “Chỉ có lúc này đây ta mới cảm thấy có được nàng hoàn toàn.”

Trong lời nói của hần lộ ra sự bất an, nàng trầm tư chốc lát rồi cười: “Thừa Dục, chúng ta làm ước định nha. Nếu sau này có cãi nhau thì bên nào vô lý phải bị phạt uống rượu múa kiếm dưới trăng.”

“Đây mà gọi là ước định?” Hấn muốn cười cù vào nách nàng: “Bên nào được coi là vô lý? Ngộ nhờ lúc đó ai cũng xem là mình có lý thì sao? Dưới trăng uống rượu thì ta có thể nhưng bảo ta múa kiếm dưới trăng thì có phải là túy kiếm không, vậy nàng cũng muốn nhìn?”

Nàng ở dưới chần tránh né hấn trêu chọc: “Không phải chàng nói nữ nhân nên được nam nhân cưng chiều? Nếu đã được cưng chiều thì nam nhân nên tự động gánh tội mới phải. Về phần múa túy kiếm dĩ nhiên là ta vô cùng vui lòng mà xem, chỉ cần chàng không đâm nhầm phải ta là được.”

Lý Thừa Dục cố làm kinh ngạc mở to mắt: “Nàng học ở đâu lời lẽ lơ lửng này? Xem ra ta đã làm hư nàng rồi.” Tiếp đó là cánh môi quăn lấy nàng thật lâu không muốn tách ra.

Vừa hôn mới ngừng, hấn nhìn nàng: “Là chính ta làm bấy rồi tự mình nhảy vào, rồi không muốn ra nữa.” Hấn lộ ra một nụ cười xấu xa: “Nhưng không phải ta lúc nào cũng thua thiệt chứ? Nhận sai rồi sau đó thì sao?”

“Chỗ nào tốt cho chàng thì sẽ đưa cho chàng, hưởng chi, nơi nào đó của chàng... nhịn không được?” Nàng đang trêu chọc lại bị hấn lật người áp đảo. Tận tình, tận hứng, quay đi rồi quay lại, điên đảo sớm chiều ai còn nhớ nổi kiếp trước mà lo lắng cho ngày mai?

12. Chương 12

Trải qua chuyện này Nhiếp Thanh Lan không khỏi nghĩ lại mình. Nàng hy vọng lương tâm mình sẽ luôn trong sạch nhưng trên đời việc đúng sai phải trái đâu có phân định rạch ròi như trắng đen được. Vì vậy nàng chủ động cùng Lý Thừa Dục bàn bạc về trận pháp của nàng và đồng ý sửa đổi, nhưng chiến sự ở tiền tuyến không được phép gạt nàng ra ngoài. Dù sao bây giờ nàng cũng không phải là người không liên quan cũng không muốn tránh né, mặc kệ thân phận hiện tại của nàng là Nữ Hoàng tương lai hay là Thanh Long tướng quân trước kia thì ít nhất bây giờ nàng cũng là thê tử của hấn nên cùng hấn gánh vác chia sẻ gánh nặng trên vai.

Lý Thừa Dục do dự rồi cũng đồng ý, cũng thuyết phục người của Binh Bộ để cho nàng cùng tham gia kế hoạch tác chiến và chỉ huy quan trọng.

Trận chiến này nguyên nhân cũng kỳ lạ mà đánh nhau cũng thật lạ kỳ, hai bên bày ra trận thế xong rồi chậm chạp không động tĩnh gì như là đang đợi lệnh.

Quân binh Tư Không Triều mặc dù vậy thành nhỏ Tây Hoa từ trước nhưng cũng chỉ là vây lại mà thôi, vẫn án binh bất động.

Bên này Thượng Quan Vinh bởi vì binh lực ít, cũng không dám tự tiện hành động.

Hai quân cứ như vậy cầm cự, hơn nữa cứ như vậy bảy ngày rồi.

Thời gian bảy ngày cũng đủ dài rồi, lương thảo của hai bên cũng tiêu hao không ít, hơn nữa như vậy cũng không có chút ý nghĩa nào.

“Tiếp tế của Tư Không Triều tiện lợi không bằng chúng ta, thật sự ta không hiểu bọn chúng muốn trì hoãn vì điều gì?” Công Lãnh An nhìn chiến cục trong lòng một bụng nghi hoặc.

Nhiếp Thanh Lan hỏi: “Phái sứ giả đi hòa giải vẫn không thể gặp tướng lĩnh đối phương sao?”

“Đối phương căn bản không để ý tới điều đó.” Công Lãnh An cau mày: “Như vậy không đánh vì bất hòa mà công khai chiếm thành trì của chúng ta vậy cũng xem là đang xâm lược rồi.” Hấn nhìn sang Lý Thừa Dục: “Thừa Tướng cũng không cần cố kỵ nữa, nào có chuyện kẻ địch đứng trên nước chúng ta còn bắt chúng ta phải nhân nhượng?”

“Nhưng là địch nhiều ta ít...” Hấn nhắc nhở.

Công Lãnh An cười hắc hắc, “Không phải là không có hoàng quyền, có thể điều động quân đội sao?” Hấn lại nhìn Nhiếp Thanh Lan nói: “Dù sao thừa tướng phụ nhân trước mặt mọi người cũng đã xác nhận thân phận của mình, thừa lúc nguy nan này đưa người lên ngôi là vừa đúng thời cơ, người cũng không cần phải

nhìn trước ngó sau từ chối. Ngày mai ta sẽ cũng các vị đại thần trong triều tiến cử. Thượng Quan Vinh đang ở ngoài không thể nhúng tay vào mà Đoan Mộc Cầu có phản đối cũng vô dụng, không cần sợ bọn họ.”

Nàng cả kinh nói: “Như vậy sao được? Giống như là ta đang lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn...”

“Chuyện này người cũng không cần phải quan tâm.” Công Lĩnh An cười cắt ngang: “Thừa Tướng tất nhiên sẽ quyết định dứt khoát.”

Nhiếp Thanh Lan nhìn về phía Lý Thừa Dục, hắn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt thâm tình: “Thanh Lan, ta hiểu là làm khó cho nàng nhưng lúc này Huyết Nguyệt cần nàng.”

Nàng cắn môi, thật lâu mới lên tiếng: “... Ta không thể sau khi lên ngôi lại hạ đạo thánh chỉ đầu tiên là làm tổn thương huynh đệ trước đây của ta.”

Lý Thừa Dục mỉm cười trấn an: “Cho nên mới muốn nàng lên ngôi, nếu không nếu đổi lại bất kỳ người nào khác lên ngôi thì không thể nào có thể theo tâm ý của nàng được, hòa bình sẽ chấm dứt luôn. Đây là cơ hội tốt trời ban, nàng không nên bỏ qua.”

Mấy vị quan văn võ bên cạnh cũng thừa dịp nói: “Đúng vậy, ngài không nên từ chối!”

Không nghĩ tới vị trí của nàng sẽ thay đổi, chẳng lẽ là cười hổ khó xuống? Trong lòng nàng rối rắm cứ nghĩ đi nghĩ lại lời của hắn.

Thật sự nếu đổi thành người khác lên ngôi thì mặc kệ có đồng lòng với họ hay không thì chiến tranh không thể theo tâm ý của nàng mà hành động được. Chỉ có nàng lên ngôi mới có thể thay đổi được chiến cuộc... Rốt cuộc nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Công Lĩnh An mừng rỡ quỳ xuống đầu tiên: “Tham kiến bệ hạ!”

Nàng cả kinh vội vàng đỡ dậy: “Chuyện còn chưa định mà lão Hầu gia hành lễ lớn như vậy ta sao có thể gánh nổi?”

“Chỉ cần ngài gật đầu thì không có chuyện không định đoạt được.” Công Lĩnh An vô cùng tự tin, lại nhìn qua phu quân nàng hài hước nháy nháy mắt: “Nhưng về sau Thừa tướng thấy ngài đều phải ba quỳ chín lạy, làm trượng phu của Nữ Hoàng thật không dễ dàng.”

Lý Thừa Dục dịu dàng nhìn Nhiếp Thanh Lan, đôi mắt hoàng kim lóe sáng chậm rãi nở nụ cười thoải mái như đã đỡ đi được gánh nặng lớn nhất trong tim.

Hôm sau có gần trăm quan viên văn võ cũng nhau tiến cử kính xin Nhiếp Thanh Lan là hậu duệ của Hoàng tộc lên ngôi xưng đế.

Trong bản tấu có ghi chép:

... Quốc gia đang gặp thời khắc tồn vong, trong mong minh quân giáng thế, bên trong có thể an dân, bên ngoài có thể dẹp đi dã tâm của ngoại bang muốn biến quốc gia thành nô lệ.

Quân dân trên dưới một lòng bảo vệ giang sơn Huyết Nguyệt vạn thế.

Thượng Quan Vinh ở quá xa, khi biết được tin này cũng đã là chuyện của hai ngày sau. Đoan Mộc Cầu mặc dù đang ở kinh thành nhưng một cây chướng chống nổi nhà, tự biết mình không có khả năng chống đối đành giả câm giả điếc không lên tiếng.

Vì vậy, Nhiếp Thanh Lan được lực lượng to lớn ủng hộ tôn nàng lên ngôi Hoàng Đế.

Hai ngày sau đó lễ đăng cơ đại điển liền được cử hành tại Thái Hoa Sơn cửa Đông Hoàng Cung.

Nàng mặc long bào dưới sự phò trợ của Lý Thừa Dục đã hoàn thành nghi thức của lễ tế thiên địa. Chiếc nhẫn bảo thạch màu xanh biếc tượng trưng cho thân phận nữ hoàng đính thân hắn đeo vào ngón tay nàng.

Bốn phía cửa kinh thành Huyết Nguyệt đồng loạt mở ra, dân chúng kích động hoan hô tựa như thác nước đổ xuống nhất loạt xông lên tranh nhau để có thể nhìn thấy thân thái tử.

Trong ngoài thành pháo trời lên, giăng đèn kết hoa, giống như năm mới đến.

Nhiếp Thanh Lan sau khi lên ngôi lập tức ban bố một đạo thánh chỉ: triệu tập hai vạn binh mã hợp lại tại Yên Thành.

Khoảng cách từ Yên Thành tới Tây Hoa Thành nơi bị quân Tư Không Triều vây lại chỉ có ba trăm dặm, trong vòng một ngày có thể hành quân tới được.

Hành động của nàng lần này là để cho tướng lĩnh Tư Không Triều hiểu rằng Huyết Nguyệt đã thể sẽ đoạt lại quốc thổ của mình.

“Thống lĩnh quân đối phương là Hành Lão tướng quân, trước kia giao tình với ta rất sâu đậm. Ta sẽ tự mình viết một phong thư gửi đi, lão Tướng quân có lẽ sẽ tiết lộ một chút về tình hình cho ta.”

Hôm nay Nhiếp Thanh Lan thân phận thay đổi nên phải ở hoàng cung bàn chuyện, kết quả phải phiền đến Lý Thừa Dục mỗi ngày vào cung “bái kiến” nàng. Nàng từng muốn kiếm cớ để cho hắn có thể ngủ lại ở trong cung, dù sao thì họ cũng đã thành thân nhưng hắn hình như có điều e ngại không đồng ý.

Hôm nay hai người ở Binh Bộ nghiên cứu tình hình chiến sự xong rồi cùng nhau trở lại Hoàng Cung, có chút việc ở trước mặt người khác không tiện nói bọn họ chỉ có thể bàn bạc ở đây.

Nghe đề nghị của nàng Lý Thừa Dục nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu: “Điều này là không thể, giao tình của nàng và Hành Kinh Đào mọi người đều biết, Tư Không Thần dám dùng ông ta làm thống lĩnh thì có thể thấy là hắn đã nắm chắc việc hai người sẽ không tư thông với nhau.”

“Vậy chàng nói xem thể trận hiện tại nghĩa là sao?” Nàng cau chặt chân mày: “Ta biết hắn nhiều năm như vậy, tính tình của hắn ta biết rõ hắn là người có thể bảo trì được vẻ bình thản. Có một lần chúng ta nằm phục tại bên cạnh ao đầm, không xa nơi đó là một bầy sói nhưng vì để không cho kẻ địch phát hiện hắn và ta đã nằm trong bùn nhão cả đêm. Trời lạnh như thế mà hắn còn chịu đựng được.”

“Lúc đó hắn nhẫn nại tất nhiên là phải có tính toán.” Lý Thừa Dục phân tích: “Cho nên chúng ta cần phải đoán xem hiện tại trong lòng hắn đang tính toán gì, đây mới là điều quan trọng nhất. Trước đây vì sao Tư Không Thần lại phải giấu mình trong quân Nhiếp Gia làm một viên phó tướng nhỏ?”

Chuyện này năm đó đã từng là bí mật, nhưng lúc Tư Không Thần sau khi bị lập làm Thái tử liền từ từ lan ra, nàng cũng không có gì giấu giếm.

“Bởi vì tiên đế vẫn không ưu ái hắn ngồi ở vị trí thái tử, phụ tử bọn họ đều trời sinh tính đa nghi nghi kỵ lẫn nhau rất nặng. Tiên đế cố ý cho đệ đệ của hắn kế thừa ngôi vị Hoàng Đế đương nhiên cự thần trong triều sẽ không đáp ứng. Sau đó có người nghĩ kế cho hắn bảo hắn trước tiên phải lập chiến công khiến cho tiên đế không thể coi thường tài năng của hắn, sau này việc tranh giành ngôi vị sẽ dễ như trở bàn tay. Cho nên hắn liền dẫn đầu quân cho phụ thân ta.”

Hắn gật đầu một cái: “Ngược lại là một chiêu cờ hiểm, cũng chỉ có gian khổ như vậy mới có thể quyết tâm được. Nhưng ngộ nhờ đắng cay chịu đựng hết rồi nhưng hoang đế không chịu lập hắn thì sao? Ta nghe nói đệ đệ hắn sau đó bởi vì bệnh mà chết non, chuyện này... không liên quan gì tới hắn chứ?”

Nhiếp Thanh Lan cắn môi, “Không phải chàng nghĩ hắn khát máu như vậy chứ? Đệ đệ hắn bởi vì bị chốc lở mà chết, không liên quan tới hắn.”

“Nhưng Tư Không Hào chết lại cùng hắn có liên quan.”

“Đó là bởi vì tiên đế đã đem chúng ta ép không đường để đi...” Nàng thật sự không muốn nhớ lại sự kiện kia: “Tiên đế nhìn ra hắn muốn mượn thế lực của ta buộc ông ta phải nhường ngôi cho nên chúng ta không còn làm gì khác hơn là ra chiêu hiểm...”

Lý Thừa Dục nắm lấy bả vai nàng: “Ta hiểu sự kiện kia đối với nàng mà nói không phải là chuyện tốt đẹp gì, ta chỉ muốn nói cách làm của hắn là tìm đường sống trong cõi chết có thể nói là khó khăn hay là dễ dàng?”

“Ý của chàng là?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hắn cho rằng nàng lấy ta nên hắn đã thua ta, rõ ràng không cam lòng như vậy nhưng ngày đại hôn lại không trả thù. Ta chỉ đoán là hắn không phải cố ý nhường nàng cho ta mà là đang sắp thực hiện hành động

lớn hơn thôi.”

“Nếu là đơn thuần vì lòng bất đào binh của Tư Không Triều mà khai chiến thì cái cơ xuất binh này không đủ uy phong. Thực lực quân hai nước cũng tương đương, muốn nuốt được đối phương thật không dễ dàng một khi khai chiến có thể mười tám năm sau cũng khó phân thắng bại.”

Đối với vấn đề sâu xa của chuyện này nàng vẫn không có cách nào giải thích được.

Thấy nàng cau mày nghĩ đến quá mức nhập tâm, Lý Thừa Dục cười nhẹ hôn lên má nàng: “Được rồi, không nên nghĩ đến hao tâm tổn sức nữa, ta đã sai Thiệu Khinh Hầu điều tra về tình hình địch, so với Thượng Quan Vinh thì hẳn đáng tin hơn nhiều, chỉ sợ mấy ngày hôm nay tin tức Thượng Quan Vinh không tin tưởng được, chẳng có giá trị là bao.”

“Hiếm khi Thượng Quan Vinh chịu nghe lời như lần này mà dẫn quân đi xuất chinh, chàng không cảm thấy có gì kỳ lạ sao?” Nhiếp Thanh Lan nghi ngờ nói tiếp nhau: “Chàng cho rằng hẳn đang nghĩ đến điều gì tốt đẹp?”

“Hắn đã là Lại Bộ Thượng Thư, nếu không phải Binh Bộ có Công Lãm An trấn hấn đã sớm muốn không chế Binh Bộ rồi. Hấn muốn lợi dụng trận này để vớt vát chút công trận, nhìn trận này có thể đoán là hai bên sẽ hòa hoãn, bệnh không tự chữa mà khỏi còn hấn sẽ ngồi thu ngư ông đắc lợi.”

Lý Thừa Dục cười khê vuốt lưng của nàng: “Đừng buồn rầu nữa, sáng sớm mai Thiệu Khinh Hầu sẽ mang tin về tình hình tới có thể chúng ta sẽ cởi bỏ được một chút khúc mắc trong đó.”

Dạ dày nàng chợt quặn đau không nhịn được gấp người xuống.

Hấn thấy thế, vội vàng đỡ nàng: “Sao vậy? Nơi đó không thoải mái?”

“Dạ dày có chút đau, không sao đâu. Trước đây ta gặp chiến sự khẩn cấp nóng lòng thì dạ dày sẽ đau, chút nữa sẽ khỏi thôi.” Nàng muốn trấn an hấn đôi chút nhưng lại không chịu đựng được cơn đau quặn của dạ dày đang co thắt.

“Những ngày qua không nên để cho nàng quan tâm quá độ.” Hấn ôm lấy nàng đặt lên giường, sai người gọi ngự y đến bắt mạch cho nàng lại sai Ngự Thiện Phòng làm cho nàng một bát canh nóng giúp nàng làm ấm dạ dày.

Khi Thái Nhi đem canh nóng bưng tới thì thái y đã chẩn bệnh xong kê ra đơn thuốc sai người đi nấu.

Thái Nhi bê bát canh đến vừa cười vừa nói: “Bệ Hạ có tin mừng thì tốt.”

Nhiếp Thanh Lan mắc cỡ mắng át nàng: “Nha đầu khá lắm! Ra ngoài mau!”

Thái Nhi cười híp mắt để canh xuống rồi rời đi.

Lý Thừa Dục mỉm cười lắc đầu: “Nha đầu này nói lời trong lòng có tội gì mà nàng mắng?”

“Là lời trong lòng của chàng thì có!” Nhiếp Thanh Lan trừng mắt nhìn hấn: “Đến nha đầu này cũng dám trêu chọc chúng ta, về sau ta thật không dám lưu chàng lại trong cung nữa.”

“Đêm nay ta cứ lưu lại, Bệ Hạ không cho phép sao?” Bàn tay hấn dò vào trong áo nàng nhẹ nhàng giúp nàng xoa dạ dày, lại bê canh nóng lên giúp nàng nếm thử một miếng: “Canh có chút nóng, để chút nữa cho nguội rồi uống.”

“Ừ.” Cảm thụ đầu ngón tay ấm áp của hấn nàng hàm hồ đáp lời, đau đớn tựa hồ như giảm bớt rất nhiều. Nàng khép hờ mắt suy nghĩ: “Nếu ngày mai tin tức của Thuộc Khinh Hầu không rõ ràng thì chúng ta cũng nên nghĩ cách khác, hoặc là... chúng ta trực tiếp đi gặp Tư Không Thần, nếu nói chuyện với nhau thì không có gì là không rõ... A!”

Nàng đang nói chợt ngón tay hấn rời khỏi dạ dày đến nơi cao nhất dưới áo nắm lấy.

Nhiếp Thanh Lan lập tức mở mắt ra, ngượng ngùng trách mắng: “Ta đang nói nghiêm túc với chàng đấy!”

Lý Thừa Dục cúi đầu: “Ta cũng đang làm chuyện đứng đắn, ta không hy vọng vào lúc này giữa chúng ta có người thứ ba tồn tại.”

Hắn rút tay về, cầm bát canh nóng lên tũm tũm bón cho nàng. Đến ngụm cuối cùng hắn uống hết rồi áp vào miệng nàng đem đầu lưỡi quấy đảo miệng nàng khiến cơn tức giận của nàng bay biến hết. Mùi vị canh nóng và hơi thở cùng tỏa ra.

Nàng thở hổn hển rên rỉ: “Thừa Dục, dạ dày ta...”

“Ta giúp nàng.” Hắn đã cởi ra y phục của hai người, da thịt dán sát vào nhau, môi hắn từ ngực nàng dần dần đi xuống in từng dấu ấn. Nơi đau nhất bị đôi môi mềm mại của hắn hôn làm cho không biết là đau đớn hay là vui sướng cực hạn dâng lên khiến cho nàng quên hết thấy theo bản năng ôm chặt lưng hắn đem thân thể dán chặt vào hắn.

“Bệ hạ, thuốc đã nấu xong!” Thái Nhi chợt trở lại, ở ngoài cửa nhỏ giọng bẩm báo.

Nhiếp Thanh Lan chợt tỉnh thần lại nhưng thân thể hai người quấn quýt nhau thì không thể dừng lại được, nàng chỉ cố gắng đè nén cho giọng có chút bình tĩnh: “Cứ để ở cửa!”

“Thái y nói, nếu để lạnh thì không có tác dụng.” Thái Nhi còn chưa ý thức được bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Lý Thừa Dục dừng lại cười nhìn người dưới thân đang xấu hổ bèn kéo chăn qua che kín thân thể nàng sau đó mới mặc quần áo đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Thái Nhi nhìn thấy hắn xoa tóc dài, áo quần xốc xếch mới lập tức hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên như quả táo đem bát thuốc nhét vào tay hắn rồi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ mạo phạm.” Liền nhắc chân chạy trốn.

Nghe Lý Thừa Dục ở cửa cười thầm, Nhiếp Thanh Lan vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Chàng đang cố ý?”

“Cho dù là cố ý thì thế nào?” Hắn thông thả ung dung xoay người, đem thuốc bưng tới: “Muốn ta mớm cho nàng hay là...”

“Tự ta cũng không phải là không thể uống.” Nàng đoạt lấy bát thuốc uống hết một hơi, một giọt cũng không thừa.

Hắn xoay người cầm lấy bát thuốc trong tay nàng ở bên tai nàng mập mờ thổi một hơi: “Tiếp tục? Nhé?”

Trước kia nàng chỉ cảm thấy hắn là người khiêm tốn, nho nhã ôn văn, mà không biết hắn mỉa mai hoặc đến mê người có thể nói là như yêu ma muốn đoạt lấy mạng người.

Bị hắn áp đảo lần nữa thân thể của nàng liền tùy ý để hắn công hãm. Ở trên chiến trường nàng chưa từng giao chiến với hắn nhưng trận pháp của nàng hắn đã phá giải hết sạch. Còn ở trên tình trường, mỗi ngày thân mật khiến cho nàng nhận ra mình đối với hắn càng sâu đậm. Ban đầu vốn một nửa vì tình thế mới gả cho hắn nhưng sau khi gả cho hắn, nửa vì tình cảm kia đã dần lớn lên.

Hắn tựa hồ như thích nhìn nàng bị hắn làm cho điên cuồng giãy giụa thở dốc cầu xin tha mới bắt đầu dịu dàng. Thỉnh thoảng hắn cũng sẽ lộ ra vẻ cường hãn bá đạo khiến cho nàng đối với hắn có vài phần kính trọng.

Hắn là người có rất nhiều bộ mặt, bộ mặt như vậy thể hiện trước mặt nàng có phải là bộ mặt chân thật nhất?”

Khi ý thức lâm vào mê ly nàng vẫn còn khúc mắc ở vấn đề này nhưng phía dưới dây sống nhấn chìm nàng khiến cho nàng điên cuồng đến muốn bất tỉnh.

Nàng ôm chặt thân thể tinh trắng sung sướng than nhẹ: “Thừa Dục...”

Eo nàng được buông lỏng như có làn nước ấm chảy qua thân thể, khắp người nàng đầy mồ hôi nhưng đầy lòng lại tràn đầy vẻ thỏa mãn. Tiếp đó nàng cảm thấy một đôi tay nhẹ nhàng mơn trớn lấy thân thể của mình, dịu dàng vuốt ve.

Nàng lưỡi biếng tựa vào thân thể kia rồi yên lòng say giấc.

Giờ phút này thật yên tĩnh âm áp khiến nàng có thể lười biếng không cảm thấy áp lực đè nặng trên vai. Được một người yêu chiều quan tâm cảm giác chắc chắn là mỹ diệu như vậy.

Tin tức của Thiệu Kinh Hầu không như hẹn mà tới nhưng điều bất ngờ là có bài hịch chấn động cả Huyết Nguyệt.

Bài hịch này xuất hiện từ sáng sớm ở các cửa thành, và từ ở cửa thành này lan truyền khắp cả Huyết Nguyệt đến tận biên giới.

Đến trưa Nhiếp Thanh Lan mới biết đến sự tồn tại của bài Hịch này.

Cả đêm trước vì quá tận tình vui thích nên khiến cho nàng luôn dậy sớm hôm nay lại dậy trễ. Lý Thừa Dục đã không còn ở bên cạnh nhưng vẫn chuẩn bị thuốc, đồ ăn cho nàng sai người hầu bảo nàng phải ăn xong mới có thể ra cửa.

Nàng ăn xong rồi theo lệ thường đến Binh Bộ, Thái Nhi chợt vội vã ngăn nàng lại: “Bệ Hạ, Thừa Tướng mong ngài có thể ở lại chờ trong cung, hôm nay không nên đến Binh Bộ trước.”

“Tại sao?” Nhiếp Thanh Lan không hiểu.

Thái Nhi đáp ứng: “Dù sao là ý của Thừa tướng là vậy, nô tỳ cũng không biết tại sao?”

Thấy thế nàng nhướng mày gọi: “Quách tướng quân!”

Quách Phi đang ở ở trong cung là Ngự Tiền Thị vệ phụ trách bảo vệ cho nàng. Nghe thấy nàng gọi vội vàng chạy tới.

“Bệ hạ... Bên ngoài cung có xôn xao.” Hắn đã nhận ra điều kì lạ: “Hình như có bài hịch dán ở tường thành, có rất nhiều dân chúng đi xem.”

“Bài hịch đó viết gì?” Nhiếp Thanh Lan hỏi.

“Không biết, vi thần đã sai người đi tìm được một phần.” Đang nói chuyện hỏi, một thị vệ chạy đến trước mặt, trong tay giơ một trang giấy: “Bệ hạ, đây chính là bài hịch đó, trong một đêm đã dán đầy khắp phố lớn ngõ nhỏ.”

Nàng đoạt lấy, đập vào mắt nàng là một hàng chữ đen to: “Hịch kẻ tội họa quốc tặc tử Lý Thừa Dục”!

Nhiếp Thanh Lan sửng sốt. Sao vậy? Đây mới chính là mục tiêu của kẻ địch? Không phải nhắm vào nàng mà là Lý Thừa Dục?

Nàng nhanh chóng xuống nhìn xuống phía dưới, trong đó từng câu chữ sắc bén, từ ngữ ác độc không cần nói đến nữa nhưng lộ ra bí mật khiến nàng khiếp sợ không thôi...

Nghịch tặc Lý Thừa Dục cha không rõ từ đâu, nghe nói đến từ ngoại bang, xuất thân hèn kém lấy nịnh hót để mị chủ được chịu thân với vua vọng tiện tay leo lên ngôi loan phượng. Tiên Hoàng bị che mắt bị dụ dỗ, may mắn bị trung thần ngăn cản mới không để gian kế của tiểu nhân được như ý. Sau đó đi ngoại bang không rõ nơi nào, thật bội tình bạc nghĩa.

Dur nghiệt không có chỗ đặt chân trong triều bèn để tha lương để người khác dưỡng dục. Nhưng tiên tính gian hoạt tự biết mình không có khả năng có thể thừa kế ngôi báu thống nhất đất nước nên đùa bỡn quyền lực nhằm mưu lấy giang sơn. Nói khéo như rót mật nhằm đầu độc lòng người cuối cùng đem kẻ địch ngoại bang đặt lên hoàng quyền. Than ôi, thật đau xót cho Huyết Nguyệt, chúng dân sắp gặp họa.

Trong lúc yêu nghiệt hoành hành, triều cương quá loạn, cho nên các bậc trung thần nghĩa sỹ, lương tướng đại hiền lấy tài năng đức độ của mình để tiêu diệt lũ yêu nghiệt hoành hành. Cùng ta giương cao cờ khởi nghĩa, tiêu diệt nghịch tặc, phá tan đồng đảng giúp đỡ cơ nghiệp Vĩnh Bảo Huyết Nguyệt thịnh thế thái bình.

Nay bố cáo thiên hạ khiến tất cả đều nghe thấy.

Sắc phong Định Viễn Hầu Thượng Quan Vinh

Trong phủ Thừa tướng từng tờ hịch được ném trên mặt bàn nhưng trên đó sớm đã bị người ta dùng dao kiếm đâm nát.

“Cái loại thủ đoạn hạ lưu này chỉ có Thượng Quan Vinh mới làm ra được!” Công Lãnh An giận dữ: “Hóa ra hấn xung phong xuất binh là vì ý định này!”

Hộ bộ Chu Thượng lo lắng trùng trùng mà nói: “Bị hấn khuấy đảo như vậy lòng dân kinh thành chắc chắn sẽ đại loạn, nói không chắc thì dân chúng vùng xung quanh cũng đã biết rồi. Thừa tướng đại nhân, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách bố cáo với người trong thiên hạ nếu không sẽ bị đoạt hết.”

Trong bài Lý Thừa Dục bị chữ là nghịch tặc, yêu nghiệt lúc này đang ngồi ở ghế trên, gương mặt lâm vào trầm tư.

Ngoài cửa có bước chân nhanh chóng đi vào, mọi người nhất tề đứng lên rồi quỳ xuống:

“Tham kiến bệ hạ!”

Ánh mắt Nhiếp Thanh Lan vô cùng lo lắng nhìn Lý Thừa Dục bước vội tới gần hấn: “Thừa Dục, nếu trong bài hịch đó là giả thì chàng không cần phải nói; nhưng nếu trong đó là thật thì chàng không nên gạt ta.”

Lý Thừa Dục bỗng cầm tay nàng, nàng phát hiện trong tay hấn đều là mồ hôi lạnh băng.

“Chuyện này... Nếu lộ ra ngoài thì người gặp bất lợi nhất là nàng.” Hấn nói.

Công Lãnh An đứng bên cạnh giải thích: “Thật ra thì thân thể Thừa Tướng chúng thần trong triều không ai không biết. Chuyện thị phi của Tiên Hoàng năm đó vốn là bí mật của Hoàng Tộc không tiện công bố. Huống chi nhiều năm qua Thừa Tướng ở bên ngoài cũng đã chịu không ít khổ cực, Tiên Hoàng muốn ngài làm thừa tướng về tình về lý không có gì sai cả. Thần nghĩ là tất cả quần thần sẽ bảo vệ bí mật này nào ngờ tên tiểu nhân Thượng Quan Vinh vì lợi mà rắc muối vào vết thương người khác.”

Nhiếp Thanh Lan không hiểu: “Coi như Thừa Dục là con của tiên hoàng thì Thượng Quan Vinh bày ra chuyện này coi như là lộ bí mật của hoàng thất ra thì có hậu quả xấu gì?”

Lễ Bộ Thị Lang Vương Tử Lân cũng đứng ở đó liếc nhìn Lý Thừa Dục rồi chậm rãi nói: “Ổ Huyết Nguyệt vẫn là Nữ Hoàng trị quốc, tất cả hoàng tử từ nhỏ sẽ bị đưa đi ra nước ngoài hoặc phải ở nơi triều đình chỉ định để bọn họ ở đó, tuyệt đối không cho họ nhúng tay vào chuyện triều chính chính là vì phòng ngừa hoàng tử đoạt ngôi.”

“Tại sao không để cho nam tử xưng đế?” Nàng lại càng khó hiểu.

“Trước kia Huyết Nguyệt vốn là nam tử xưng đế, nhưng liên tiếp ba đời hoàng đế đều gặp thiên tai, dân chúng lầm than, hơn nữa mạng sống của ba vị đó cũng rất ngắn. Sau cả ba người đều không có con nối dõi nên chỉ có vị công chúa duy nhất lên ngôi. Không ngờ vị công chúa kia lên ngôi lại mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, từ đó dân chúng chỉ tin phụng Nữ Hoàng là Hoàng đế. Ổ Huyết Nguyệt, hoàng tử tham dự chính sự có thể bị xử tử tội.”

Không nghĩ tới hoàng tử thảo luận chính sự lại chịu kết quả thảm như vậy, Nhiếp Thanh Lan không khỏi sửng sốt.

Nàng rút cuộc hiểu rõ tại sao Thượng Quan Vinh lại tung ra bài hịch như vậy để chiêu cáo thiên hạ, thật ra là muốn đưa Lý Thừa Dục vào chỗ chết.

“Nếu Thừa Dục cố ý đoạt quyền hấn sẽ không đưa ta tới đây.” Nàng khôngnghị được biện bạch cho hấn.

Vương Tử Lân cười một tiếng: “Bệ hạ, Thừa tướng là người chúng ta đều tin tưởng nhưng lòng của ngài ấy không phải thiên hạ ai cũng sáng tỏ. Coi như là dân chúng tốt thì một khi thân thể ngài ấy bị vạch trần thì điều đầu tiên họ nghĩ tới đó là có phải ngài ấy đón bệ hạ về là vì muốn mượn tay bệ hạ để thao túng việc triều chính Huyết Nguyệt. Huống chi ngài đã cười bệ hạ hiện tại đã coi như là nắm giữ được giang sơn Huyết Nguyệt.”

“Sau đó thì sao? Sẽ như thế nào?”

Công Lãnh An nói tiếp: “Lòng dân sẽ thay đổi. Đối với bài hịch này Thượng Quan Vinh chính là muốn kích động lòng dân. Ngẫm lại xem, một người là con của tiên hoàng trăm phương ngàn kế muốn mưu đoạt quyền lực một thân ra nước ngoài mang về thê tử là người của kẻ thù lên ngôi. Đòi phu thê chấp chương Huyết Nguyệt như vậy thì có lợi gì?”

Lý Thừa Dục thấy sắc mặt Nhiếp Thanh Lan trắng bệch liền cười nói: “Các ngươi không cần hù dọa nàng. Thanh Lan, chuyện không tệ như nàng nghĩ, tối thiểu nhất chúng ta còn biết một chuyện... Tư Không Thần dấy binh không phải vì tấn công Huyết Nguyệt mà là ủng hộ việc tạo phản của Thượng Quan Vinh, đây chính là lý do vì sao quân địch lại án binh bất động lâu như vậy.”

“Xác định chuyện này có liên quan đến Tư Không Thần?” Nàng còn có một tia chờ mong, không muốn tin tưởng chiến sự này là vì một âm mưu.

Công Lãnh An lại phá vỡ vọng tưởng của nàng: “Thật ra trước khi chúng ta biết tin này thì đã biết Tư Không Thần từng phái người đến phủ mật đàm với Thượng Quan Vinh. Bởi vì Tư Không Thần từng tặng lễ ấy vị Hầu gia nên mới không để ý chuyện này nhưng bây giờ xấu chuối lại đáp án quá hiển nhiên rồi.”

Nàng nhìn thẳng Lý Thừa Dục, ánh mắt đau đớn: “Hắn hận ta phản bội vì vậy liền muốn phá hủy chàng để trừng phạt ta?”

Hắn nắm chặt tay của nàng, hít sâu một hơi: “Nếu đây đòn của hắn thì ta sẽ nhận.”

Nhiếp Thanh Lan nắm lấy tay hắn vội hỏi: “Còn động tĩnh bên Đoan Mộc Cầu?”

Công Lãnh An cười nói: “Thật đúng là khiến bệ hạ nói trúng rồi, đêm qua Đoan Mộc Cầu mang theo thân tín đột nhiên rời kinh. Ở kinh thành của hắn có năm ngàn gia nô có thể điều khiển, giờ chắc là đang tụ tập những kẻ đó lại.”

Trầm ngâm chốc lát, nàng nhìn Lý Thừa Dục: “Kế tiếp chàng định ứng phó thế nào?”

Hắn cười một tiếng: “Xem thần sắc nàng giống như là không thể đợi được mà đấu tranh cho ta. Bệ hạ, mặc dù chuyện này có gấp gáp nhưng chúng ta chưa bị buộc đến đường cùng. Bất kể Thượng Quan Vinh có lời ngon tiếng ngọt thế nào thì hắn cũng chỉ là người ngoài, chờ quên hoàng quyền của Huyết Nguyệt vẫn còn đang ở trong tay nàng.”

Hắn đưa tay phải của nàng lên, trên ngón vô danh chiếc nhẫn ngọc tượng trưng cho thân phận nữ hoàng phát quang rực rỡ.

“Gậy ông đập lưng ông. Tư Không Thần chắc đã quên hắn làm thế nào để ngồi được lên ngai vàng kia.” Đáy mắt Lý Thừa Dục thoáng qua tia hung tuyệt khiến Nhiếp Thanh Lan cảm thấy xa lạ. Đây chính là bộ mặt khác của hắn sao? Bị ép vào hiểm cảnh thì sẽ lấy lưỡi dao sắc lạnh vô tình cho kẻ thù một kích?

Cổ tay bị hắn nắm chặt đến đau nhói, nàng biết được hắn đang có điều sợ hãi trong lòng, nhưng phần sợ hãi này có vẻ như là đến từ nàng.

Hắn sợ... rốt cuộc là điều gì?

13. Chương 13

Lòng dân chúng Huyết Nguyệt quả thực đã bị loạn rồi.

Trên đường Nhiếp Thanh Lan từ phủ Thừa Tướng trở lại hoàng cung đã cảm thấy vô cùng rõ ràng ánh mắt dân chúng nhìn nàng có vẻ biến hóa khác thường.

Trước đó tất cả mọi người khi gặp nàng đều nhiệt tình gọi nàng là “Bệ Hạ”, “Thừa Tướng Phu Nhân”, “Nhiếp Tướng Quân” lẫn lộn cũng không xác định thân phận thực sự của nàng là gì.

Nhưng hiện tại từ phủ Thừa Tướng ra ngoài có rất ít người chào hỏi, mọi người từ xa nhìn thấy nàng liền né tránh sau đó là bàn luận xôn xao. Nhất định là nói về chuyện nàng và Lý Thừa Dục.

Nàng không có cách nào để giải thích cùng dân chúng chỉ có thể tạm thời im lặng, đây cũng là yêu cầu của hắn.

“Thanh Lan, bây giờ không phải là lúc nàng ra mặt nói, bởi vì bất luận nàng có nói gì thì cũng giống như đang vì ta mà nguy hiểm. Lúc nàng nhất động không bằng nhất tĩnh.” Lý Thừa Dục dặn đi dặn lại.

Thật ra thì nàng không hề muốn nhịn, không muốn để cho Thừa Dục chịu nhiều uất ức vì bị mọi người hiểu lầm. Cũng bởi vì chuyện này mà nàng sinh ra ý hận với Tư Không Thần. Quá khứ nàng còn có chút áy náy với hắn nhưng hiện tại vì kẻ địch của hắn mà đã hóa thành hư không.

Nếu bây giờ nàng không phải là nữ hoàng nàng thật muốn giục ngựa trở lại Tư Không Triều chất vấn trước mặt Tư Không Thần vì sao hắn không thể thả cho nàng một con đường sống?

Đến trước cổng hoàng cung nàng xuống ngựa, vừa định đi vào thì sau lưng có người chần chừ gọi nàng: “Nhiếp Tướng quân.”

Giọng nói này rất quen thuộc làm nàng tưởng là mình nghe lầm, xoay người lại nhìn hóa ra là thuộc hạ cũ của nàng Dương Phàm.

“Người đến đây làm gì?” Nàng cau mày, không phải vì lúc trước hắn rời đi mà là vào lúc này hắn không nên xuất hiện ở đây.

“Bệ hạ sai thuộc hạ tới là vì đưa cho ngài một phong thư.” Hắn một tay dắt ngựa, một tay dâng cho nàng một bức thư.

Vào thời điểm nhạy cảm như thế này sao Tư Không Thần lại sai người mang thư tới?

Nàng nhận lấy lá thư rồi mở ra, trong thư chỉ có sáu chữ nhưng sáu chữ này lại chọc giận nàng...

“Người quay đầu, ta thu tay lại.”

Cười lạnh một tiếng, nàng đem phong thư vò thành một cục ném trả lại Dương Phàm: “Bệ hạ quá khinh thường ta Nhiếp Thanh Lan rồi, ta lúc đầu đi theo hắn, không phải là vì phú quý của hắn, bây giờ ta rời hắn đi là vì hạnh phúc đời sau của ta. Quay đầu lại? Sao có thể gọi là quay đầu lại? Xin chuyển cáo bệ hạ, Nhiếp Thanh Lan ta đời này làm việc gì cũng sẽ không cho phép bản thân phải quay đầu lại, hắn muốn gì xin cứ tự tiện! Ngược lại ta còn muốn xem ngoài chuyện ám sát trung lương hắn còn bày ra thủ đoạn hạ lưu nào nữa?”

Dương Phàm vội vàng giải thích: “Tướng quân, ngài hiểu lầm bệ hạ, bệ hạ... Là thật sự thương tâm vì ngài. Nghe nói ngài gả cho Lý Thừa Dục mà cả đêm bệ hạ một mình ở trong cung không thể say giấc. Cho đến bây giờ bệ hạ đã hạ mình để van xin ngài trở về, có thể thấy trong lòng bệ hạ thật sự có ngài!”

Nhiếp Thanh Lan ngẩng đầu lên: “Trong lòng hắn có ta? Không, Dương Phàm, người quá xem trọng hắn. Vài chục năm rồi, trong lòng ta vẫn có hắn, thế nhưng hắn lại biết rõ trong lòng ta có hắn mà không làm gì. Hiện tại mới nghĩ đến chuyện hối hận thì đáng tiếc đã quá muộn rồi, trong lòng ta... đã có người khác rồi.”

Dương Phàm vội vàng nói: “Tướng quân! Bệ hạ cố ý sai thuộc hạ mang theo món đồ này...” Hắn lấy trên lưng ngựa của mình một món đồ đưa cho nàng.

Là Hoa Đào Dao.

Đột nhiên thấy đao này con người của nàng mở to, bao nhiêu ký ức vọt lên trước mắt.

Nàng buồn bã cười một tiếng: “Bệ hạ cho là ta còn tiểu cô nương mười mấy tuổi sao? Tức giận thì chỉ hò hét là được? Bệ hạ còn không hiểu ý nghĩa mà ta muốn trả cây đao này, ta muốn trả đầu chỉ là mỗi cây đao? Còn có cả đoạn tình của ta và hắn. Dương Phàm, người có thể đem lòng người phân thành hai nửa tặng hai người sao? Giống như là bệ hạ cùng ta, người phải trung thành với người nào, cũng phải lựa chọn là trung thành với một người và buông tha ột người.”

Dương Phàm bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Nàng trầm giọng nói: “Bảo bệ hạ chôn cây đao này thôi. Nếu hắn còn lưu luyến ta vì vài phần tình cảm và thể diện thì cũng không cần bằng tất cả mọi biện pháp giở trò lên trượng phu của ta, bởi vì làm tổn thương hắn là làm tổn thương ta. Trong lòng bệ hạ thật sự có ta thì sao nỡ làm tổn thương ta đến khôn cùng?” Dạ dày nàng lại co rút đau, không tự chủ đề tay vào chỗ đau bỏ lại Dương Phàm xông vào cung.

“Bệ hạ, sắc mặt của ngài sao lại tái nhợt như vậy?” Thái Nhi ra đón nhìn thấy mặt nàng không có chút máu, bộ dạng mờ hôi lạnh chảy ròng ròng không khỏi bị dọa sợ.

“Không sao... Bệnh cũ.” Nhiếp Thanh Lan khoát tay, nhưng cơn đau tăng lên khiến nàng muốn bất tỉnh.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại, thân thể của nàng mới vừa cử động nhẹ liền bị ai đó giữ lại.

Một giọng ấm áp vang lên bên tai: “Chớ lộn xộn, muốn gì ta sẽ mang đến cho nàng.”

Nhiếp Thanh Lan mở mắt ra liền nhìn thấy con người Lý Thừa Dục tràn ngập ân cần đang gần trong gang tấc nhìn chăm chú vào nàng.

“Thừa Dục, bên ngoài... thế nào rồi?” Chuyện đầu tiên nàng nghĩ tới là hắn.

“Đừng lo lắng, tất cả đều tốt.” Hắn dịu dàng trấn an.

“Không, không thể nào có chuyện tất cả đều tốt được! Khi ta trở về thấy vẻ mặt bách tính cũng đã thay đổi!” Nàng nỗ lực ngồi dậy: “Bên ngoài giầy vò thế nào ta không sợ nhưng nếu dân chúng kinh thành đã náo động thì khó mà thu xếp được ổn thỏa.”

“Nàng vì quan tâm quá nhiều cho nên gần đây dạ dày nàng mới đau nhiều.” Lý Thừa Dục khẽ thở dài một tiếng: “Xin lỗi Thanh Lan, ta không ngờ sẽ mang tới khổn nhiều khổn thế này, ta chỉ muốn cho nàng vui vẻ.”

Nàng một tóm lấy tay của hắn: “Vợ chồng là gì? Chỉ có thể nguy nan hoạn nạn mới có thể cùng nhau. Thừa Dục, ta hiểu chàng đang nghĩ cho ta, không muốn ta bị thương tổn nhưng ta không phải là nữ nhân được người ta che chở mà lớn lên, không thể chịu nổi việc là mình không làm được gì chỉ có thể núp sau lưng người khác. Cho nên chàng đừng thấy khó khăn là giấu ta được không? Ta muốn bảo vệ chàng... Tận lực của ta không để cho kẻ khác làm tổn thương chàng.” Không biết sao, nàng nói xong thì nước mắt cuộn rơi xuống.

Nhìn nước mắt nàng rơi xuống, hắn thương tiếc nâng khuôn mặt nàng lên nhanh chóng đem lệ kia hôn khô, sau đó đôi môi nóng bỏng hôn lấy nàng. Lửa nóng ươn ướt hòa lẫn với hơi thở lẫn nhau khiến sự bất an trong lòng nàng giảm đi rất nhiều.

“Ta nghe nói... Dương Phàm tới tìm nàng?” Hắn ôm lấy nàng, chần chừ hỏi.

Nhiếp Thanh Lan biết hắn muốn hỏi gì: “Là Tư Không Thần phái hắn tới.”

“Hắn định làm cái gì? Uy hiếp nàng? Hay làm nàng cảm động?”

Trong lúc vô tình nàng chạm phải đầu ngón tay lạnh băng của hắn, chợt ngẩng đầu lên hôn lên cằm hắn: “Hắn không giành nổi ta, ta là của chàng.”

“Thật?” Hắn vẫn có còn nghi vấn.

Nàng ôn tồn cười một tiếng, ngọt ngào thì thầm: “Ta... Yêu chàng.”

Hắn như gặp chấn động, nhìn nàng thật sâu: “Thanh Lan. Nàng không biết lời này của nàng đối với ta có ý nghĩa lớn như thế nào đâu.” Hắn đem lấy tay nàng đặt lên ngực mình khiến cho nàng có thể cảm thấy tiếng tim đập kịch liệt của hắn.

“Mặc kệ ta có nói cho nàng biết bao lần, ta có yêu nàng say đắm đến bao nhiêu cũng không bằng câu nói này của nàng... để khiến ta có thể an tâm.” Hắn hít một hơi thật sâu: “Hai người đã có bao nhiêu năm kỷ niệm, ta không biết mình đến bao giờ có thể xóa hết bóng dáng hắn trong tim nàng. Ta sợ đến cả đời cũng không thể che đi được hình bóng hắn. Ta đã từng nghĩ chỉ cần gặp được nàng là tốt rồi nhưng gặp được nàng ta lại muốn có được nàng. Có được nàng ta lại muốn có toàn bộ nàng... Lòng tham con người luôn không có chừng mực.”

Hắn cười khổ, lần đầu tiên ở trước mặt nàng bộc bạch nội tâm của mình: “Nàng không biết lưu luyện si mê nàng nhiều năm như vậy có thể đạt được ước muốn kia ta đã muốn mừng như điên, có thể khiến trái tim con người ta biến thành quái đản. Ta yêu nàng thêm một phần thì sẽ thấy ta lại ích kỷ thêm một phần, mà sự nhỏ mọn của ta sẽ cản trở tình yêu của chúng ta. Ta sợ một ngày nào đó hạnh phúc của chúng ta sẽ bị

nội tâm đồ kị của ta hủy diệt. Chỉ có vào buổi tối khi đem nàng ôm vào ngực ta mới cảm thấy không sợ hãi nữa.”

Nhiếp Thanh Lan cười hung hăng nắm tay hắn một cái: “Chàng ngốc à! Chàng đồ kị điều gì? Đồ kị phần tình cảm kia bị ta vứt bỏ? Hay là đồ kị hắn đã chiếm cứ lòng ta mấy chục năm qua giờ bị hình bóng chàng lấn át hết? Hay là đồ kị hắn vào lúc này lòng ta đã sớm bị chàng chiếm hết không một tấc cảm dùi cho hắn?”

Lời của nàng khiến cho trái tim bế tắc lâu nay của hắn trở nên rộng mở. Vốn là chuyện rối rắm trong lòng giờ đây xem ra là chuyện buồn cười, sao có thể đem chuyện lo lắng được mất làm phiền lòng chứ?

“Nàng nghỉ ngơi đi, ta phải trở về phủ. Mới vừa rồi Thái Nhi cho người đến tìm ta nói nàng té xỉu mà ta sợ đến mất hồn lạc phách.” Lý Thừa Dục vuốt ve đôi môi nàng: “Trước kia ta cảm thấy lòng mình quá coi trọng ai đó thì người đó sẽ trở thành nhược điểm của ta không ngờ hiện tại chính tay ta lại tự tạo nhược điểm lớn nhất ình còn không thấy mệt!”

Nàng tựa vào bờ vai của hắn: “Không, lúc này ta không thể không làm gì, nếu không lời đồn đại về chúng ta sẽ nhiều hơn.”

“Nàng muốn làm gì?”

Nhiếp Thanh Lan ngửa mặt lên cười nói: “Dĩ nhiên là giúp chàng. Ta nói rồi, ta muốn toàn lực bảo vệ chàng!”

Sau khi bài hịch này được dán lên ba ngày thì trong hoàng cung, trong triều cũng không có người nào hưởng ứng bài hịch này, thậm chí không thêm xé bỏ hoặc bắt kẻ đã dán bài hịch.

Đến ngày thứ tư, Nhiếp Thanh Lan ban bố một chuỗi thánh chỉ: tuyên bố giảm tô thuế nông lương một năm, hộ bộ đẩy mạnh hỗ trợ người dân bị nạn xây dựng lại nhà cửa, tăng bổng lộc cho binh lính mỗi tháng, cũng lấy tội phản quốc phế truất chức vị của Thượng Quan Vinh, thăng Lễ Bộ Thị Lang Vương Tử Lân lên làm Lại Bộ Thượng Thư.

“Lòng dân dễ dàng nhất là bị kích động, Tư Không Thần hiểu rõ điều này nên mới liên hiệp với Thượng Quan Vinh giở trò này.” Lý Thừa Dục phân tích cho nàng: “Đổi lại cách nghĩ chúng ta nên cảm ơn bọn chúng vì sự kiện này mà có thể nhìn lại quan niệm của mình đối với chuyện Nữ Hoàng hay Nam đế lên ngôi mặc kệ là ai cũng không nên cố chấp, thật ra thì thuận theo ý trời là đủ.”

Nàng cũng tràn đầy đồng cảm, vì vậy hai người chế định một loạt kế sách làm thay đổi cục diện.

Những sách lược này rất nhanh có được hiệu quả. Tỷ như, Nhiếp Thanh Lan đi vi hành qua khu dân nghèo ngoài ngoai ô thăm những dân chạy nạn trước kia sau đó nói bóng nói gió về chuyện Lý Thừa Dục rất tốt, quả nhiên chiêu này có hiệu quả thật kỳ diệu.

Dân chạy nạn ở ngoai ô là những người đầu tiên thay đổi suy nghĩ và ảnh hưởng đến xung quanh, bọn họ như lực đẩy của sóng biển không ngừng biết ơn và khen ngợi Nhiếp Thanh Lan cùng Lý Thừa Dục.

Cảm xúc giữa người với người rất dễ lan tràn, sau khi ấn tượng ảnh hưởng đến dân chúng xong thì Nhiếp Thanh Lan ban thánh chỉ xuống lại khiến cho dân chúng thấy quyền lợi của mình được nâng cao hơn nữa.

Sau đó, Lại Bộ bắt đầu tăng cường xóa bỏ những quan viên chỉ biết cậy quyền cậy thế đục khoét dân chúng.

Tất cả các lão bách tính cũng thở phào một hơi xem việc này là một tin tức tốt nhất và lan truyền khắp thiên hạ.

Đúng như lời Lý Thừa Dục, trải qua chuyện này lòng dân cũng nghĩ lại: “Rốt cuộc nam đế hay nữ hoàng cầm quyền có thật quan trọng?”

Mặc dù lời hịch chiêu cáo khiến thân phận Lý Thừa Dục lộ ra khiến dân chúng xôn xao và nghi kỵ nhưng đối với dân chúng mà nói, thật ra thì người nào chấp chính không quan trọng, quan trọng là người chấp chính có mang lại lợi ích cho họ như bây giờ hay không.

Nếu là Lý Thừa Dục có thể vì sao hắn không thể làm Thừa tướng?

Lòng người không phải là tường không thể xuyên qua, nó là nước trong suốt, theo gió gợn sóng lại có thể trong suốt như mặt hồ.

Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, quan trọng là thuyền và nước có thăng bằng hay không.

Kết quả, Lý Thừa Dục cùng Nhiếp Thanh Lan đã thành công khiến thuyền cùng nước dung hòa được với nhau.

“Tư Không Thần nếu phát hiện chiêu này không thành chắc chắn sẽ có chiêu thứ hai.” Lý Thừa Dục thấy tình thế đã ổn định liền bắt tay vào tính kế về sau: “Cho nên đại quân đóng ở Yên Thành phải nhanh chóng đi Tây Hoa.”

“Trong tay Thượng Quan Vinh có vài vạn binh mã sẽ quay đầu đánh nhau với lính Huyết Nguyệt sao?” Nhiếp Thanh Lan lại hỏi: “Bây giờ hắn có thể hiệu lệnh được vài vạn người sao?”

“Binh quyền thực tế là ở trong tay Thiệu Kinh Hân nhưng gần đây đã bị đứt liên lạc với Thiệu Kinh Hân, nếu không phải gặp bất trắc thì là do Thượng Quan Vinh khống chế được. Hắn có thể lấy tay che mắt các tướng sỹ, mưu đồ cùng với Đoan Mộc Cầu sớm thống nhất binh lực.” Hắn trấn an nàng: “Nàng không phải mọi chuyện cũng muốn tự thân tự lực, nếu ngày hôm qua ta không cản nàng lại thì nàng đã chạy ra tiền tuyến tìm Hành Kinh Đào. Thân phận của nàng giờ ta không cần nhắc nhở lại chứ?”

Nhiếp Thanh Lan cười xinh đẹp: “Đây là bản tính nhà binh, nói dối sao có thể dối ngay được.”

“Khó hơn bản tính cũng phải dối, nếu không ta sẽ nghĩ cách giam nàng lại ở trong cung.” Lý Thừa Dục có ý nghiêm mặt nhưng khóe môi khẽ nhếch lên để lộ nụ cười của bản thân.

Nàng đã nhận ra, vuốt ve khóe môi cong cong khiêu khích hỏi: “Chàng dám giam Nữ Hoàng trong cung? Thật sự muốn tạo phản sao?”

Hắn cúi người ngăn chặn môi của nàng, hàm hồ nói: “Đã sớm muốn phản, bệ hạ có cho phép không?”

“Coi như không cho phép, chàng có dám?” Nàng bị hắn hôn cho hơi thở dồn dập, âm thầm nổi lên ý xấu một tay thò và trong áo hắn cố ý dùng bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đụng phải dục vọng của hắn đang nóng bỏng.

Lý Thừa Dục cũng hít một ngụm khí lạnh: “Học xấu?” Sau đó tóm lấy tay nàng đặt bên môi hung hăng cắn một cái thuận thể cắn vào cổ nàng để lại dấu răng nho nhỏ. Thừa dịp nàng kêu đau bèn đem nụ hôn nóng bỏng vào trong miệng nàng, thuận thể bóc lấy xiêm y nàng sau đó đem lửa nóng nhét vào bên trong thân thể uuyển chuyển của nàng.

Nhiếp Thanh Lan nhớ hắn từng nói chỉ có ban đêm lúc ôm nàng vào lòng thì hắn mới không bị cảm giác sợ hãi vì mất đi nàng. Thật ra thì nàng rất muốn nói cho hắn biết, thân làm nữ nhân của hắn, lúc ở trong cơn vui thích cực hạn cũng vô cùng hạnh phúc.

Hắn làm cho nàng là người hơn hai mươi năm chưa từng có sự vui vẻ hạnh phúc như thế này. Bởi vì hắn mà nàng đã như biến thành người khác, mà chính thay đổi đó để cho nàng thể nghiệm cái gì đó gọi là hạnh phúc.

14. Chương 14

Quân Tư Không Triều quả nhiên là không thể kiềm chế được.

Vào lúc trận tuyết đầu đông đến, quân Tư Không Triều và quân Huyết Nguyệt đang ở thế giằng co đột nhiên phát động công kích. Thật muốn xem quân đội Huyết Nguyệt do Thượng Quan Vinh chỉ huy sẽ phản ứng như thế nào.

Hắn mở một đường rút lui nhưng không rút về hướng có đại quân tiếp ứng ở Yên Thành mà rút về hướng núi gần biên giới.

Lý Thừa Dục nhận được chiến báo xong liền phán đoán: “Thượng Quan Vinh mở đường cho quân Tư Không Triều để bọn chúng có thể tiến quân thần tốc.”

Nhiếp Thanh Lan nhìn bản đồ: “Nếu đối phương vòng qua Yên Thành thì ba bốn ngày mới có thể tới gần kinh thành. Nhân mã ở Yên Thành phải nhanh chóng đuổi theo ngăn chúng lại ở giữa đường.”

Hắn đồng ý nàng với nàng: “Đoan Mộc Cầu không biết đã đi đâu, chỉ sợ là đang đi trên đường tới đó. Nếu hắn làm tiếp ứng cho quân Tư Không Triều tốc độ của chúng sẽ nhanh hơn.”

Nhiếp Thanh Lan cắn cắn đầu ngón tay lâm vào trầm tư, Lý Thừa Dục nhìn nàng: “Sao? Nhớ tới điều gì à?”

Nàng chần chờ một cái rồi nói: “Năm đó lúc ta cầm binh từng bày ra kế hoạch tác chiến làm thế nào để tiến tới kinh thành Huyết Nguyệt. Kế hoạch kia Tư Không Thần hiểu rất rõ, ta không biết hắn có dùng kế hoạch đó hay không.”

Lý Thừa Dục hỏi: “Kế hoạch thế nào?”

Nhiếp Thanh Lan lấy tay chỉ: “Nếu là Hành lão tướng quân đem quân chia chặn lẻ, hai vạn nhân mã phân thành bốn đường theo hình cánh quạt thì tốc độ sẽ đẩy nhanh hơn. Nhưng đẩy nhanh như vậy cũng sẽ có khả năng bị địch tập kích nên trước hết bọn họ phải có bản đồ chi tiết phòng thủ ở kinh thành, xác định chính xác chỗ bố trí lính canh, tướng lĩnh là ai, sau đó... thừa dịp vào ban đêm sẽ đánh lén. Nếu được sẽ mở rộng cửa thành vượt qua được vòng ngoài.”

Hắn nghe với vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Công Lĩnh An.

Công Lĩnh An gật đầu một cái: “Nếu Tư Không Triều tiến công mà ta chưa chuẩn bị thì đạo phòng tuyến thừa hai rất có thể sẽ bị đột phá. Yên Thành có hai vạn quân mặc dù là nhiều nhưng chưa biết rõ đối phương sắp xếp như thế nào sẽ có khả năng bị truy kích rất cao.”

“Cứ theo kế hoạch ban đầu, còn nữa dù có phải mê hoặc hay là truy binh cứ đem ra hết, vậy...” Nhiếp Thanh Lan lo âu nhìn mọi người: “Các người phải toàn lực đề phòng, mặc kệ là dùng bỏ câu đưa tin hay dùng khoai mã chiến báo phải đem lệnh khẩn thông báo tới các nơi đóng quân, lệnh phải tử thủ nghiêm ngặt, hơn nữa phải phòng bị kẻ địch tập kích nửa đêm.”

Nàng vừa cẩn thận giao phó, vừa lại có cảm giác như trước mắt như trong mộng. Chẳng bao lâu sau, lính Tư Không Triều sẽ trở thành quân địch của nàng sao? Những binh sĩ kia là do một tay nàng huấn luyện nên...

Nhiếp Thanh Lan cắn môi không để cho cảm xúc mềm lòng chiếm cứ quá lâu, nàng phát tay nói: “Đi làm việc của mình đi, mỗi ngày theo lệ báo tình hình cho ta hai lần, phạm là đầu mối mới nhất một chữ đều không được sót nhanh chóng hồi báo.”

“Tuân chỉ!”

Mặc dù đã bố trí kín đáo, nhưng quân Tư Không Triều trong vòng ba ngày đã đẩy quân vào đến ba trăm dặm, ngoài dự liệu của Nhiếp Thanh Lan.

“Không phải là đã ra lệnh và nhắc nhở rồi sao? Sao còn để cho bọn chúng đắc thủ?”

Nàng lo âu vạn phần, mỗi ngày chờ chiến báo như là cầm đao kề vào ngực vô cùng khó chịu. Nàng biết chiến tuyến đang ngày càng gần tới mình, lại nói hai bên đều có thương vong, người chết bất luận là Huyết Nguyệt hay Tư Không Triều đều khiến nàng vô cùng khổ sở.

“Nghe nói đối phương sử dụng trận pháp mới.” Lý Thừa Dục cầm chiến báo vào cung gặp nàng, lúc này hắn giở tờ giấy nhỏ vẽ trận pháp ra: “Trận pháp này nàng đã nhìn qua bao giờ chưa?”

Nàng cúi đầu mà xem xét, sửng sốt: “Cửu Cung Trận?”

“Nàng biết?”

Nhiếp Thanh Lan than nhẹ: “Làm sao lại không biết? Đây chính là trận pháp ta tự mình thiết kế, tuy nhiên vẫn mới là diễn tập chưa từng thực chiến... Không ngờ Tư Không Thần lại sớm dùng nó trong trận này.”

Lý Thừa Dục sai người trải giấy lên bàn: “Giờ nàng có thể vẽ trận pháp này một cách tỷ mỉ cho ta xem được không?”

Nàng đi tới bên cạnh bàn vừa nhớ vừa vẽ: “Trận pháp này thật ra có chút sơ hở, mà ta chưa nghĩ ra cách hóa giải, vốn trận này phải ba vạn binh lực trở lên mới có thể thi triển, kích thước quá lớn lại không tốt để điều khiển nên tới đó ta liền ngừng lại.”

Lý Thừa Dục ở một bên nhìn nàng chỉ: “Hiển nhiên Tư Không Thần đã sai người thay đổi, căn cứ vào chiến báo của tiền tuyến, loại trận này thực tế chỉ dùng ba ngàn người nhưng lực sát thương cực lớn... Hả? Sao chỉ có một cửa sinh?” Hắn nhìn chăm chăm vào bản vẽ nơi cửa sinh rồi hỏi: “Đây chẳng phải là bất lợi cho quân mình sao?”

“Đúng, cho nên trận pháp này tương đối ác liệt, ta vẫn muốn thiết kế thêm nhiều cửa sinh nhưng Tư Không Thần không đồng ý, hắn nói ình đường sống chính là cho kẻ địch cơ hội sinh tồn.”

Hắn khẽ cau mày: “Hắn thật đúng là quá thông suốt từ trong ra ngoài rồi, lấy tính mạng binh lính làm bàn đạp ình. Nhưng chắc vị trí cửa sinh này hắn đã sớm bỏ, hắn sẽ không để cho chúng ta dễ dàng dựa vào trận pháp mà phá giải như vậy.”

“Vâng”. Nhiếp Thanh Lan gật đầu: “Cho nên... Ta muốn tự mình đến tiền tuyến quan sát.”

Lý Thừa Dục hừ một tiếng, giọng buồn bực: “Không được! Nàng lại quên nàng...”

“Là nữ hoàng.” Nàng cười tiếp lời: “Ta làm sao có thể quên? Có như vị trung quân ái quốc như Thừa tướng chàng đây bên cạnh nhắc nhở ta thì ta có muốn quên cũng không được. Nhưng Thừa Dục, chàng nên biết tiền tuyến không thể vẽ được ra trận đồ cặn kẽ nhất, bởi vì bọn họ không thể hiểu thấu cốt bên trong, chỉ có ta nhìn thấy tận mắt mới có thể phá giải.”

“Muốn đi thì ta sẽ đi, nữ hoàng phải trấn giữ kinh thành.” Hắn vẫn cường ngạnh.

“Chàng đi? Lại để ta ở đây khổ sở chờ chàng?” Nàng vuốt ve khóe mắt hắn: “Huống chi mất chàng không thích hợp với đánh ban đêm, đây là bí mật của Thượng Quan Vinh mà Tư Không Thần chắc chắn cũng sẽ biết!”

“Ta cũng không phải là người mù.” Hắn bất mãn đẩy tay nàng ra.

“Nhưng chàng không thể quen thuộc với quân doanh hơn ta.” Nàng lại đưa tay chỉ trỏ: “Ta chỉ cần nhìn cũng biết tướng lĩnh quân địch đang chỉ huy là ai, tác chiến là ai vạch ra và trận pháp biến đổi như thế nào, chàng có thể không?”

Hắn cúi đầu nhìn đuôi mày nàng nhướng lên khiêu khích, đôi môi cong lên, hắn cả giận nặng nề mà cắn nuốt đôi môi đỏ mọng. Hôn đến khi hai chân nàng mềm không thể đứng vững được mới miễn cưỡng buông nàng ra.

“Thanh Lan, đừng ép ta quyết định, nàng biết ta không yên lòng để cho nàng đến tiền tuyến. Về tình về lý đều không hợp, hơn nữa ta nói rồi, đời này ta sẽ không đặt nàng vào chỗ nguy hiểm.”

Nàng tựa vào ngực hắn thở dồn dập: “Chàng cũng biết ta chính là sự lựa chọn thích hợp nhất, không để ta đi thì sẽ hy sinh nhiều tính mạng vô tội, đây là điều chàng không muốn phải không?”

Chân mày hắn cau lại: “Nàng biết nhược điểm của ta ở đâu cho nên uy hiếp ta?”

Nàng mỉm cười: “Coi như là uy hiếp đi. Thừa tướng đại nhân, thân là nữ hoàng của chàng thì có thể hạ thánh chỉ nhưng thân là vợ của chàng ta nguyện ý tôn trọng quyết định của chàng.”

“Nếu như ta không đồng ý, nàng vẫn kiên trì?” Hắn buồn buồn hỏi.

Nhiếp Thanh Lan cười ôm chặt hắn: “Chàng sợ ta chạy mất sao? Sao vẫn chưa yên lòng? Chớ quên trong thiên quân vạn mã là bản năng trời sinh của ta, chàng không thể tìm được người thứ hai thích hợp so với ta.”

“Ta có chút sợ... Hơn nữa sợ ta vừa buông tay, sẽ khiến nàng và người khác đến quá gần.”

Hắn rối rắm thì ra là vì điều này?

Nhiếp Thanh Lan bất đắc dĩ cười khổ: “Ta cho là chúng ta đã nói rõ rồi, kết quả chàng vẫn vì chuyện này mà không được tự nhiên? Muốn ta làm thế nào chàng mới tin được? Giờ đây Tư Không Thần ở trong lòng ta chỉ là một bóng dáng không đáng nhớ, không có khả năng đấu lại chàng.”

Hắn mong mỗi nàng, nóng bỏng thở hỗn hỗn: “Dùng người của nàng để chứng minh!” Dứt lời vươn tay bế nàng lên nhanh chóng xoay người đi vào tấm cung.

Rất nhanh âm thanh tràn ngập tình dục mờ ám nơi nào đó vang lên, xuân tình tràn lan.

Quân tiền tuyến của Tư Không Triều là do Hành Kinh Đào chỉ huy nhưng người cuối cùng quyết định không phải là hắn mà là Hoàng Đế Tư Không Thần. Trừ mấy vị tướng lĩnh cao nhất cùng thị vệ thân cận thì không ai biết hắn lại tự mình đến chiến tuyến đầu tiên.

“Tối nay có thể đánh cửa khẩu Tùng Giang.” Hắn nhìn bản đồ một cái rồi chắc chắn mà nói.

Hành Kinh Đào vẫn có chút không yên lòng: “Bệ hạ, trên đường hành quân từ đầu đến giờ Huyết Nguyệt không chống cự hết bao nhiêu, vì thần sợ sự rút lui này chỉ là giả.”

“Hành Lão Tướng Quân lo lắng có nhiều.” Tư Không Thần cười cười: “Thượng Quan Vinh đã nghiêng về phía chúng ta, hơn nữa còn dẫn đường trước cho chúng ta, quân ta tiến nhanh là lẽ đương nhiên.”

“Loại tiểu nhân như Thượng Quan Vinh không thể tin, bệ hạ thận trọng là trên hết.” Lão Tướng quân nghiêm túc khuyên giải.

“Biết.” Hắn khoát tay chặn lại, vì vậy Hành Kinh Đào nghe lệnh lui ra.

Lều lớn của Tư Không Thần không khác với những trại lều khác mà nó lại nằm ở nơi góc ngách và không có bất kỳ dấu hiệu nào vì mục đích là không để người khác chú ý.

Hắn mặc quan giáo úy bình thường trở lại trường của mình, bên trong trường ẩm áp khiến cho cả lỗ chân lông của hắn cũng được bung lỏng.

“Bệ hạ, rốt cuộc ngài đã trở lại...” đứng bên cạnh đồng lửa là một mỹ nhân yêu kiều, đôi môi hé mở nụ cười, người này chính là Vạn Ý Đình.

Một tay hắn đặt lên hông nàng, hôn lên má của nàng: “Không phải nói là đừng gọi ta là bệ hạ để người khác không phát hiện ra thân phận ta sao?”

Ngữ điệu này mặc dù bình thản nhưng giọng nói lạnh băng hoàn toàn không thấy được sự ôn tồn của hắn. Vạn Ý Đình không khỏi co rúm người nhỏ giọng nói: “Dạ, nô tì biết.”

“Từ ‘nô tì’ này không thể nói.”

Nàng có chút lúng túng: “VẬY... Thiếp nên gọi ngài như thế nào?”

Hắn nghĩ một chút: “Gọi ta ‘Thần ca’ là được rồi.”

Cái từ “Thần ca” nhiều năm trước hắn từng cho phép một nữ nhân khác gọi hắn, ngay lập tức nữ nhân kia cũng giống như bây giờ mở to đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hắn. Nhưng điều bất đồng là nữ nhân kia một thân trong trắng lạnh lùng diễm lệ như đóa hoa sen mới nở. Mà nữ nhân trước mắt này thật giống như là một đóa hoa lan được nuông chiều trong nhà.

Cả đời này sẽ không có ai hoàn toàn giống nhau, chỉ có thể có chút tương tự cũng đủ để trấn an có người khác.

Tư Không Thần mất hồn nhìn Vạn Ý Đình, hắn sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào lý do hắn chọn nàng làm phi không chỉ bởi gia tộc nàng ở sau lưng mà cũng bởi vì dung mạo nàng so với Nhiếp Thanh Lan có sáu phần tương tự.

Không cách nào có thể nắm tay người kia liền muốn bảo vệ một người giống bóng dáng nàng.

Nỗi khổ tâm của hắn vì sao Nhiếp Thanh Lan lại nhìn không thấu? (anh quá tham thôi, là vua thì chỉ nên chọn một là giang sơn hai là mỹ nhân, chọn cả hai thì không kham nổi đâu anh.)

Hắn chợt tức giận, đem Vạn Ý Đình đẩy lên giường, hung ác xé y phục của nàng, không hề có màn dạo đầu nhẹ nhàng cứ như vậy hung hăng tiến vào thân thể nàng khiến cho nàng thét lên vì đau đớn. Đau đến khi dưới thân hắn phát run nhưng hắn không thương tiếc, trong đầu đều nghĩ đến hình ảnh Nhiếp Thanh Lan.

Nàng vậy là đã từ bỏ hắn, gả cho nam nhân khác? Mật thám mật báo vào cung đều nói sau khi thành thân hai người kia tình cảm như keo sơn, ân ái vô cùng.

Tin báo như vậy như muốn đâm mù mắt hắn, mà tim của hắn còn đau nhói hơn.

Nhiều năm như vậy, vì giới hạn để bảo vệ tình cảm lẫn nhau, vì thành tựu nghiệp bá tương lai hắn cố ý đè nén khát vọng trong lòng thậm chí ngay cả một nụ hôn với nàng cũng chưa từng.

Hắn chấp nhất cho là một ngày nào đó hắn sẽ nắm được tất cả mong muốn bao gồm hoàng quyền, bao gồm giang sơn, dĩ nhiên, cũng bao gồm nàng... Nhưng hiện tại hoàng quyền nơi tay, giang sơn đã nắm nhưng nữ nhân vẫn làm bạn bên mình đã nép vào ngực nam nhân khác và được nam nhân khác quyền luyến cưng chiều.

Mỗi nụ cười, mỗi cái nhăn mày của nàng tất cả đã thuộc về người khác...

Càng muốn trong lòng càng hận, hắn không khỏi mất lý trí với Vạn Ý Đình, sau cao triều phát tiết xong khiến cho nàng hôn mê bất tỉnh tâm tình hắn mới tốt lên đôi chút. Mới đứng lên mặc quần áo vào.

“Bệ hạ.” Hành Kinh Đào chẳng biết từ lúc nào đã vội vã đến ngoài trường, chắc là nghe được động tĩnh bên trong nên không dám vào.

“Chuyện gì?” Hắn có chút mệt mỏi, chỉ ở bên trong trường thuận miệng đáp.

“Chiến sự tiền tuyến có biến.”

Tư Không Thần đột nhiên đứng dậy đi về phía cửa vén màn lên nhận chiến báo nhanh chóng xem.

“Cửu Cung Trận ở dưới thành sông Hằng đã bị phá, hình như có người phát hiện ra cửa sinh, cũng may đối phương không hạ sát thủ nên quân ta chỉ bị chặn ở dưới chân thành mà thôi. Nghe nói hai vạn quân ở Yến Thành đã hành quân về phía này, nếu chúng ta đi chậm tất có thể bị đối phương phản công.”

Lời nói này khiến mi tâm của Tư Không Thần nhíu lại bỗng cười lạnh: “Tốt, người nên tới rồi cuộc đã tới!”

Hành Kinh Đào cẩn thận hỏi: “Bệ hạ nói là...”

“Ai có thể vừa liếc mắt nhìn Cửu Cung Trận có thể thấy chỗ sơ hở? Hành Lão Tướng Quân không phải đang cố ý giả câm giả điếc với ta đấy chứ?” Hắn lạnh mặt nói: “Ta cho rằng nàng làm Nữ Hoàng sẽ không thể ra ngoài được nhưng xem ra nàng rất quan tâm đến giang sơn mà nàng vừa mới tiếp quản. Cũng tốt, Trẫm cũng muốn xem giảng ra cái bày này nàng có chịu nhảy vào hay không? Lệnh trước mắt không tiến công, tối nay nhổ trại, lập tức hợp lại tăng sức mai hai quân hợp nhất!”

Hành Kinh Đào lo âu nói: “Bệ hạ, đại quân hợp nhất tất nhiên thực lực tăng cường, nhưng nếu kẻ địch vây lại thì chúng ta từ chủ động sẽ biến thành bị động. Hay là vi thần đi trước dẫn dụ địch, bệ hạ...”

Tư Không Thần khoát tay: “Chuyện này Lão Tướng Quân không cần nói với ta, người nên biết tính tình của Thanh Lan, nếu không cho nàng một con cá lớn nàng sẽ không bị lừa. Hiện tại nàng không biết trẫm đang ở đây cho nên dùng binh cẩn thận, Nếu biết... có lẽ sẽ bất chấp tất cả giúp trợ phụ của nàng giết trẫm!”

Ánh mắt của hắn tối tăm khiến Hành Kinh Đào nhìn muốn phát lạnh, tính an ủi mấy câu nhưng không biết nên nói gì.

Lúc này trong lòng Tư Không Thần là một mảnh thê lương. Rồi cuộc phải đến bước này, hai quân giằng co, đao kiếm chém nhau không biết đó có phải là kết cục báo trước. Ngày đó đưa nàng rời đi đến Huyết Nguyệt hắn từng nói rằng một ngày muốn cùng nàng cười chiến mã gặp lại ở bên Sông Hằng.

Hôm nay, sông Hằng đang ở trước mắt, nhưng người và vật đã không còn rồi...

Quả thật Nhiếp Thanh Lan đã tới phòng tuyến sông Hằng, nàng mang theo Quách Phi từ cửa bắc của thành lặng lẽ đi vào nên không kinh động đến quân Tư Không Triều ngoài thành.

Ở trên tường thành nàng quan sát tỷ mỉ trận đồ của quân Tư Không Triều, xác định cửa sinh xong phái một ngàn binh mã Huyết Nguyệt trong thành từ cửa sinh bất ngờ đánh vào. Quân canh giữ trên thành bắn tên phối hợp bức lui quân địch.

Đến khi mặt trời lặn thì đợt tiến công đầu tiên của quân Tư Không Triều mới ngừng lại, quân Huyết Nguyệt đánh bất ngờ nên đã chiếm lấy thắng lợi.

Nhưng Nhiếp Thanh Lan không cho phép binh sỹ bên trong thành được ăn mừng thắng lợi lần này. Nàng yêu cầu tất cả mọi người phải toàn lực đề phòng, vẫn sắp xếp hai trăm người canh chừng ở những lỗ châu mai ở dưới thành phòng địch nửa đêm đánh lên.

Còn nàng ở trong phủ tổng binh trấn giữ thành.

“Bệ hạ, vi thần không nghĩ ngài sẽ tự mình đến.” Tổng binh là người trẻ tuổi, ánh mắt có chút phức tạp trông chừng nàng: “Bệ hạ có kế hay gì để đánh địch?”

Nhiếp Thanh Lan nhìn thấy trong mắt vị tổng binh này lóe lên ngọn lửa địch ý chợt hiểu, nàng lạnh nhạt hỏi: “Người sợ ta sẽ nhượng bộ quân địch sao?”

Nàng cười khểnh khiến vị tổng binh trẻ tuổi đỏ mặt, cắn răng nói: “Bệ hạ, vi thần chỉ là quan cấp thấp không sợ đắc tội ngài, nhưng ngài từng là tướng lĩnh của Tư Không Triều giờ là Nữ Hoàng của Huyết Nguyệt chúng ta, mặc kệ ngài và Thừa tướng như thế nào nhưng tự đáy lòng thần vẫn kính phục ngài, cúi đầu nghe theo không cần đến chiếu chỉ.”

Chớp mắt nàng cười nhẹ: “Người rất dũng cảm, ta cũng thấy người rất yêu giang sơn Huyết Nguyệt này. Thật ra đến giờ ta cũng không cảm thấy mình là Nữ Hoàng, nhưng mặc kệ người có phục ta hay không...” Nàng nghiêm nghị nhìn đối phương: “Trận chiến này người phải nghe lệnh của ta. Nếu người vì vương chân ta mà khiến cho thành Sông Hằng thất thủ thì ta sẽ hành xử theo hoàng quyền xử người tội chết!”

Tổng binh há mồm, cả mặt cứng ngắc.

Nhiếp Thanh Lan liếc nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối rồi: “Những nhóm quân địch khác giờ đang ở đâu?”

Có người đưa lên bản đồ, chỉ cho nàng xem: “Đang ở khe núi gần đây, cách nơi này khoảng năm mươi dặm.”

“Như vậy tối nay đối phương có có thể tính hợp hai nhóm quân lại. Hạ lệnh quân ở Yến Thành đốc toàn lực ứng phó, cần trước trời tối ngày mai đến đây, nếu không quân ở đây không chống nổi hai đạo quân hợp lại của địch.”

Tổng binh chen vào nói: “Bệ hạ nếu muốn đánh địch tại sao phải một mình đến đây mà không mang theo vài đạo nhân mã?”

Nàng giữu cột hương nhìn hẩn: “Người thua chính là việc dùng binh đấy! Người nên biết quân nhiều động tĩnh đều chọc đến phong vân, ta có thể mang một vạn binh mã đến nhưng chỉ sợ là lẽ mề đến hai ngày sau mới đến. Khi đó thành đã bị công rồi thì ta đến cứu ai?”

Như đúng trúng phải đing, Tổng Binh không nhịn nổi cổ cãi chày cãi cối: “Lời bệ hạ nói ra đều nói là quân địch mạnh, chẳng phải là diệt nhuệ khí của quân mình, nâng cao uy phong của kẻ địch?”

Nhiếp Thanh Lan giữu cột nói: “Quân địch đã tới chân thành rồi mà người còn nói quân địch không đáng để nhắc tới sao?” Nàng quay đầu hỏi Quách Phi đang theo bên mình: “Theo ý của người thì lần này tướng lĩnh là người nào?”

Hẩn cười đáp: “Thần vốn sợ là nhìn lầm nhưng lúc này nhìn thấy sau lưng đối phương có đeo đôi đoản kích... xem ra là Dương Phàm. Nếu hẩn biết trong thành có ngài liệu có dám hạ lệnh tiến công?”

Nàng nhú mày: “Là Dương Phàm?”

“Sao vậy?” Quách Phi nhận thấy được thần sắc nàng có biến hóa như có tính toán gì?

Nàng quay đầu sang nói với Tổng binh: “Phiền mang cho ta giấy bút, ta muốn viết thư cho Thừa Tướng.”

Tổng binh im lặng không lên tiếng tự mình mang giấy và bút đến rồi đứng một bên nhìn nàng viết.

Nhiếp Thanh Lan ngẩng đầu nhìn hần: “Trong lòng người không tin ta, bởi vì ta không phải người Huyết Nguyệt điều này không sao cả, nhưng nếu ngay cả Thừa Tướng cũng không tin thì người không xứng đáng để ngồi lên vị trí này. Trong lòng không có niềm tin thì tim cũng không hiểu được lòng người, sao có thể lãnh binh?”

Nàng không nhìn mặt đối phương đang lúng túng nữa mà bắt đầu viết.

Nội dung bức thư rất đơn giản, chỉ có một câu:

“Nhanh chóng tra rõ động tĩnh của Tư Không Thần, có ở trong hoàng cung Tư Không Triều không?”

Lý Thừa Dục nhận được Nhiếp Thanh Lan thư của bồ câu đưa tin là vào sáng sớm hôm sau. Thấy phong thư này hần ngần ra sau đó thấy tim mình run lên.

Chẳng lẽ Thanh Lan ở tiền tuyến đánh hơi được Tư Không Thần? Nếu không nàng sẽ không yêu cầu như thế.

Mà nếu Tư Không Thần ở tiền tuyến thì ý gì? Trừ ý hần đối với trận chiến này phải được ăn cả ngã về không thì sau lưng còn âm mưu gì nữa?

Cảm giác bất an với người hần yêu nhất càng ngày càng nứu chặt.

Thừa dịp lúc ban đêm, Tư Không Thần đã mang theo 3000 lính tinh nhuệ đến trước thành Sông Hằng.

Hần đem nhân mã an trí rừng cây để không làm kinh động lính trấn giữ trên thành.

“Bệ hạ! Tối nay có vào thành không?” Dương Phàm đi tiên phong chạy tới rừng tụ họp với hần.

Tư Không Thần suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không cần! Đưa một phong thư cho quân giữ thành đi!”.

“Đưa tin? Nói gì?”

“Khuyên bọn họ đầu hàng, nếu không tự tìm đường chết.”

Dương Phàm sững sốt: “Bệ hạ, thư này...”

Hần cười một tiếng: “Người cảm thấy thư này không có chút ý nghĩa nào?”

“Thứ cho thần nói thẳng, thật sự là... cái này không cần thiết.”

Tư Không Thần nhìn bóng người loáng thoáng trên tường thành kiên định nói: “Không! Thư nhất định phải đưa hơn nữa phải do đích thân thần viết!”

Cứ như vậy, một phong thư dụ hàng do Tư Không Thần tự tay viết được cột vào mũi tên bắn vào trong thành. Bức thư này rất nhanh chóng được đưa đến phủ tổng binh.

Vị tổng binh có chút giận dữ với Nhiếp Thanh Lan tên là Trương Thành. Hần nhìn bức thư này rất vô cùng khó hiểu: “Người Tư Không Triều xem thường người Huyết Nguyệt chúng ta sao? Lại còn đem thư khuyên hàng vào? Buồn cười!” Nói xong đem lá thư xé thành hai nửa.

“Ai cho người tự mình xử trí?” Nhiếp Thanh Lan ở sau lưng hần quát lên.

Hần quay đầu lại, không phục nói: “Bệ hạ, loại tin này không phải là cơ mật quân sự, người xem nó làm gì?”

Quách Phi đã nhặt thư lên đưa đến cho Nhiếp Thanh Lan, nàng ghép lá thư lại, vừa nhìn đã nhận ra chữ viết trong thư.

Thật sự là bút tích của Tư Không Thần!

Chuyện nàng không muốn thấy nhất đã xảy ra, Tư Không Thần thực sự đã đến tiền tuyến!

Trương Thành thấy nàng nhìn lá thư đến mất hồn liền châm chọc: “Không phải bệ hạ định đầu hàng đấy chứ?”

Nhiếp Thanh Lan nhìn hần: “Nếu người muốn thắng trận này thì không cần phải nói mát, nếu không ta sai Quách Phi tháo camp người ra!”

Nàng bỗng nhiên nổi giận tựa như hoa hồng diễm lệ nhưng làm cho người ta sợ hãi vì bị gai đâm làm cho Trương Thành nhất thời không nói nên lời.

“Giờ sẽ do người hồi âm cho địch!” Nàng dùng mắt chỉ vào giấy và bút bên cạnh.

“Muốn ta viết gì?” Trương Thành lúc này thật sự không dám nói lung tung.

“Tùy tiện, lấy thân phận Tổng binh của người, muốn nói gì thì lựa lời mà nói, chỉ cần không lộ ra ta đang ở đây là được.” Nói xong nàng ra hiệu cho Quách Phi: “Quách tướng quân, người theo ta vào trong!”

Hai người vào trong thư phòng, nàng nhỏ giọng nói: “Bệ hạ tới.”

Hắn sửng sốt: “Ngài là nói... Tư Không Bệ hạ tới? Đang ở ngoài thành?”

“Phải nhưng chuyện này tạm thời không tiện nói với người Huyết Nguyệt. Ở đây chỉ có mình người hiểu ta, ta không muốn đánh trận này. Nếu như người Huyết Nguyệt biết hắn đang ở ngoài thành thì không đánh không được. Mà điều này cũng không thể nói cho Thừa Dục biết, mặc dù bức thư trước ta cũng đã từng nói về tình hình ở đây, mà chắc hắn cũng đoán được rồi. Chắc sẽ muốn lập tức giết Tư Không Thần luôn!”

Quách Phi hỏi: “Vậy ngài định làm thế nào?”

“Ta muốn đi thám thính tình hình quân địch, nếu Tư Không Thần quả thật có ở đây ta hy vọng có thể nói chuyện được với hắn một lần.” Nhíp Thanh Lan cắn môi. Nàng đã nóng lòng lắm rồi.

Hắn vội vàng ngăn lại: “Bệ hạ, bây giờ không phải là trước đây nữa, ngài không thể gặp hắn! Lần trước ở Hoắc Sơn hai người đã quyết tuyệt rồi, chẳng lẽ như vậy còn chưa rõ ràng? Hiện giờ ngài là người đứng đầu một nước, địa vị hiển hách, vừa lúc hai bên đang đối đầu, bất kể là ai tìm ai thì cũng là vua gặp vua, là nước cờ thua! Với lại trước khi rời đi Thừa Tướng từng tha thiết dặn dò thần nếu như có cơ hội gặp Tư Không Bệ hạ thì nhờ ta bất kể thế nào cũng phải cản ngài, không để ngài và hắn gặp nhau!”

Nàng kinh ngạc hỏi: “Hắn đã sớm nghĩ tới ta sẽ đi gặp Tư Không Thần sao?”

Quách Phi gãi gãi đầu: “Cái này vì thần không rõ ràng lắm, nhưng ý nghĩ của Thừa tướng kín đáo, có lẽ đã sớm dự liệu được.”

Nghĩ đến vẻ mặt lo lắng của Lý Thừa Dục nàng không khỏi bật cười: “Chàng vẫn không yên lòng với ta!”

“Cho nên, bệ hạ tuyệt đối không thể ra khỏi thành, ngộ nhỡ đây là mưu kế của đối phương thì sao?”

Nhíp Thanh Lan vẫn cho rằng Quách Phi là một hán tử thật thà ngay thẳng, nhưng có lúc hắn đột nhiên lại vô cùng thâm ý.

Thật ra thì đã sớm đoán được từ khi ở Hoắc Sơn Tư Không Thần bỏ đi trước mãi cho đến lá thư này để xác thực hắn đang ở ngoài thành thì nàng cũng đoán được mục đích của hắn có liên quan tới mình hay không rồi.

Nhưng dù sao nàng vẫn chưa bại lộ hành tung, coi như là hắn đang nghĩ cách thì cũng không thể bấm ngón tay mà tính toán được.

Mặc kệ thế nào nàng cũng phải ra ngoài một chuyến, coi như là không gặp Tư Không Thần thì cũng phải gặp tướng lĩnh hiện tại là Dương Phàm. Dương Phàm đã theo nàng nhiều năm, dù hiện tại không bên cạnh nàng nhưng với nàng hắn không thể không thêm để ý đến lời nàng chứ?

Nếu như theo lời Quách Phi thì nàng cũng đã có cách khác rồi.

15. Chương 15

Trương Thành nằm phục sẵn ở bên bãi cỏ lau cổ găng ngừng thở, xung quanh trừ tiếng gió thì không nghe thấy bất kỳ điều gì. Hắn lặng lẽ liếc trộm một cái chỉ thấy Nhíp Thanh Lan hết sức chăm chú nhìn vào doanh trướng địch. Mặc dù hai chân ngâm trong nước sông lạnh băng nhưng nàng hoàn toàn không có cảm giác gì.

Cho dù là hấn một đại nam nhân nhưng giờ chân đứng trong nước cũng cảm thấy lạnh đến mức hàm răng va vào nhau, toàn thân cứng nhắc mà nàng không chút cử động nào giống như là đang đứng trên mặt đất khiến hấn không khỏi không kính nể nàng.

“Trương Thành, người đi lên từ phía bờ Tây, sau khi lên bờ không cần hành động, chờ lệnh của ta. Nhiếp Thanh Lan quan sát bố cục của doanh trường xong trong lòng đã có tính toán.

Không thể mang Quách Phi theo, nàng chỉ mang theo Trương Thành đang không phục nàng để đi do thám tình hình địch. Mà nàng chưa từng hợp tác với hấn cho nên đối với hấn vẫn chưa yên tâm.

Trương Thành đối với việc sắp xếp của nàng không hề vui: “Bệ hạ, nếu có chuyện gì thì có thể giao cho thuộc hạ làm, ngài không cần phải đích thân hành động.”

Nhiếp Thanh Lan không đồng ý với hấn tiếp tục giao phó: “Bây giờ là tháng mười một, khẩu lệnh của địch là ‘giang sơn’ đối với ‘nước mạnh’, nhớ đừng nói sai!”

Đại quân của Tư Không Triều có một lệ thường: mỗi tháng khẩu lệnh trong quân sẽ thay đổi căn cứ theo tháng đó mà đổi. Những khẩu lệnh này đều do Nhiếp Thanh Lan đặt ra cho nên dễ dàng có thể vào.

Trương Thành thấy nàng lặng lẽ đứng dậy nép vào sau cây đại thụ đi giày rồi như một con khỉ lanh lợi lách mình lẫn vào doanh trại trong lòng không khỏi than thầm. Nữ nhân này thật là không thể khinh thường!

Hấn ở trong nước lâu cũng cảm thấy lạnh lẽo, nhìn qua thấy bờ Tây mà Nhiếp Thanh Lan đã chỉ cho hấn có một rừng cây xem chừng có vẻ khô ráo có thể ẩn nấp ở đó. Vì vậy hấn gọi lính tinh nhuệ thân cận cùng hấn lặng lẽ lên bờ.

Nếu là ở trong quân, Tư Không Thần không thể nào công khai thân phận của mình, đây là lệ thường mà Nhiếp Thanh Lan thì vô cùng rõ ràng. Ở dưới nước nàng đã quan sát bố cục doanh trường kỹ càng, ở góc Tây Bắc có vài lều lẻ tẻ nhưng nhìn vị trí vô hình lại là một trận đồ.

Vẫn là Thất Tinh Trận, haizzz! Trong lòng nàng lại thở dài.

Trước khi ra khỏi thành nàng gọi Trương Thành lấy một ít đồ từ thi thể lính Tư Không Triều để đổi lấy y phục. Nàng cẩn thận lẻ lén vào quân doanh của Tư Không Triều.

Đi vào trong doanh trường nàng giống như trở lại quá khứ. Nơi này mỗi đồ vật, thậm chí từng binh lính đi ngang qua là những người mà nàng đã từng thống lĩnh bọn họ, có thể cùng bọn họ trò chuyện thân mật với nhau vậy mà bây giờ nàng là kẻ địch của bọn họ. Nàng phải cẩn thận che giấu thân phận của mình không thể bị phát hiện.

“Huynh đệ, buổi tối ra ngoài thật dễ à!” Một người vỗ vỗ vai nàng.

Nàng lập tức cẩn thận trầm giọng xuống hừ một tiếng.

“Này, người nói xem trong trường kia có phải có một nữ nhân xinh đẹp? Chẳng lẽ là thân mật của Dương Tướng quân của chúng ta?” Người lính kia xem nàng như người của mình một tay khoác lấy vai nàng cười nói hì hì vô tình lộ ra một bí mật.

Nhiếp Thanh Lan nhạy cảm nhận thấy được điều kỳ quái trầm giọng hỏi: “Nữ nhân nào? Lúc tác chiến Dương tướng quân so có thể mang nữ nhân?”

“Vào đêm mấy hôm trước đây, trước sau còn có mấy người bảo vệ nàng đấy. Dáng dấp xinh đẹp như vậy, không phải thân mật của Dương tướng quân thì có thể là ai? Mà như đã nói qua, nữ nhân này có phần quen mắt... A, đúng rồi, giống như Nhiếp tướng quân của chúng ta nhưng không hiền ngoan mềm mại như vậy.”

Nàng cả kinh. Chẳng lẽ là Vạn Ý đình tới? Nếu là nàng tới, thì Tư Không Thần chắc chắn ở gần đó.

Tư Không Thần đang ở trong trường của Dương Phạm nghiên cứu thể công của ngày hôm sau. Bọn họ vừa nhận được hồi âm của Trương Thành, trong thư không có bất kỳ lời nào hữu ích nào cả. Hấn đang tính toán dùng bút tích dò xét xem Nhiếp Thanh Lan có ở trong thành hay không.

Thư hồi âm khiến cho hấn thất vọng, bất kể là chữ viết trong thư hay là giọng điệu xem ra không có bất kỳ liên quan nào với nàng.

Cho nên, hấn vẫn không thể xác định được Nhiếp Thanh Lan có ở trong thành hay không.

Dương Phàm rất hy vọng có thể theo thủ pháp cũ treo tường vào thành nhưng Tư Không Thần lúc này lại vô cùng cẩn thận nhất quyết không đồng ý.

Thương thảo đến nửa đêm, thuộc hạ của Dương Phàm hồi báo: “Không có phát hiện bất kỳ động tĩnh nào.”

“Xem ra bọn họ vẫn dùng thủ làm chủ.” Dương Phàm phán đoán.

Tư Không Thần cau mày vẫn còn suy nghĩ sâu xa.

Sau khi trở về lầu lớn hấn vẫn suy tư như thế. Vừa rồi bọn họ quyết định này mai sẽ tiến hành tấn công thăm dò.

Ở bên trong đại tướng đợi một lát hấn chợt ý thức được Vạn Ý Đình không ở trong trường này, gọi lính canh trưởng đến hỏi: “Nữ nhân ở trong trường đâu?”

Thủ lĩnh đám binh lính không biết hấn chỉ là theo lệnh của Dương Phàm nỗ lực bảo vệ nhân vật quan trọng nên vẫn cung kính mà trả lời: “Không có ai ra ngoài, chỉ có một người vào xong rồi ra ngay.”

Tư Không Thần cả kinh: “Ai vào?”

“Là một tên lính vóc người tương đối nhỏ gầy nói là phụng mệnh Dương Tướng quân tặng đồ cho người trong trường.”

“Phụng mệnh Dương tướng quân? Đưa gì?”

“Hấn nói là chuyện cơ mật không chịu nói. Nhưng nói đúng khẩu lệnh, ta liền cho hấn vào, chỉ chốc lát sau thì ra.”

Hấn giận đến mức túm lấy cổ áo tên lính kia xách lên: “Người kia đi hướng nào?”

“Hướng... Bên kia.” Tên lính bị hấn kích động sợ hết hồn, đưa tay chỉ hướng Bắc.

Tư Không Thần quát lên: “Gọi Dương Phàm tới gặp ta!”

Dương Phàm cũng đang chạy tới, mặt kinh hoảng nhìn hấn, không đợi hấn trách cứ vội nói: “Bệ hạ, lương thảo của chúng ta bị đốt rồi!”

“Cái gì?” Tư Không Thần tức giận, “Lương thảo thứ quan trọng nhất sao người có thể trông coi như vậy?”

“Lính canh giữ bị điều đi nên có người lẻn vào đốt lương thảo, bởi vì đối phương mặc trang phục của chúng ta và nói đúng khẩu lệnh cho nên...”

“Khẩu lệnh?” Hấn cắn răng nghiêng lợi: “Khẩu lệnh đúng sao? Tối nay trở đi bỏ hết khẩu lệnh cho ta!”

“Tướng quân, khắp nơi trong quân doanh đều thấy thứ này!” Có mấy tên lính vội vã chạy tới trong tay cầm một tờ giấy.

Tờ giấy không lớn, trên mặt giấy trắng như tuyết chỉ vẽ một thứ... một đóa hoa đào điểm lệ.

Dương Phàm thấy tờ giấy sắc mặt biến đổi: “Bệ hạ, đây... đây là...”

Tư Không Thần hung tợn nhìn chằm chằm vào những tờ giấy kia rồi giật lấy xé nát bầy.

Lúc này, có người phát hiện ra Vạn Ý Đình ở trong góc trường.

Lúc nàng được mở miệng đã khóc đến nhếch nhác: “Bệ hạ... Đúng... là Nhiếp Tướng Quân.”

Hấn ngập tràn cảm giác phẫn nộ, không nhận được mà chạy ra ngoài trường nhìn về tường thành xa xa đang đứng yên lặng mà thét lớn: “Nhiếp Thanh Lan! Nàng đã đến rồi sao không ra gặp ta?”

Nhiếp Thanh Lan không gặp Tư Không Thần.

Một khắc sau cùng nàng quyết định buông tha. Quách Phi nói có lý, nếu nàng và Tư Không Thần hiện tại mà gặp mặt nhau thì chính là nước cờ thua. Bức thư hấn đích thân viết thực chất là để dò xét đơn giản là

muốn biết nàng có ở trong thành hay không, nếu nàng xuất hiện trước mắt hắn thì hắn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội khổng chế Huyết Nguyệt.

Cho nên nàng chỉ triển khai chút kế nhỏ trên cột Vạn Ý Đình, sai Trương Thành đốt kho lương thảo của Tư Không Triều sau đó để lại dấu hiệu của mình rồi mang theo Trương Thành lặng lẽ trở vào thành.

Đối với quân đội Tư Không Triều nàng đã quá hiểu hơn hắn ngàn lần nên muốn tạo chút sóng gió ở đây thì quả là chuyện dễ dàng.

Lưu lại dấu hiệu của mình là muốn khiến cho thuộc hạ cũ nhớ đến sự tồn tại của nàng. Nàng tin tưởng sẽ có nhiều thuộc hạ cũ vẫn còn tình nghĩa với nàng đối với trận chiến này trong lòng vẫn còn giằng xé.

Trở lại bên trong thành thì Quách Phi đã nóng lòng không dứt: “Bệ hạ của ta, ngài không nói không rằng đi ra ngoài, sao có thể lên đi một mình? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện làm sao bây giờ? Ta làm sao đối mặt với Thừa tướng đây?”

Nhiếp Thanh Lan cười vỗ vỗ vai hắn: “Không cần lo lắng, không phải ta đã về sao?” Nàng quay sang nói với Trương Thành: “Tối nay chúng ta đánh lên thành công nên càng cần phải phòng bị quân địch phản công. Tư Không Thần là người vay một trả mười, coi như tối nay còn rối loạn thì sáng mai nhất định sẽ tiến công.”

Trải qua suốt đêm nay những hiểu lầm của Trương Thành đối với nàng đã giảm đi rất nhiều, lần này không nói thêm lời thừa thãi rất sảng khoái mà thuận theo: “Tuân chỉ!”

Quách Phi ra giấu nói nhỏ: “Bệ hạ, nếu ngày mai đối phương công mạnh, ngài... cũng đừng giống như hôm nay lui về. Khi tất yếu... nên hung ác quyết tâm hạ sát, đây là chiến tranh, không có máu chảy người chết là điều không thể.”

Nhiếp Thanh Lan cũng nhìn hắn: “Quách Phi, sao ta không thể độc ác được như ngươi?”

Hắn cười xấu hổ: “Bệ hạ đây là mắng thuộc hạ sao? Đều là huynh đệ của ta sao ta có thể hung ác như vậy? Nhưng hiện tại ngài đang ngồi ở vị trí này, nếu nhìn trước ngó sau chính là hại mình chứ không phải là cứu người khác.”

Nàng biết hắn nói rất đúng nên chỉ có thể trầm mặt suy tư.

Nhiếp Thanh Lan không đoán sai. Hôm sau vừa tờ mờ sáng, toàn bộ quân Tư Không Triều liền tấn công toàn diện.

Lần này bọn họ không hề dùng Cửu Cung Trận công thành bởi vì quân chủ lực do Hành Kinh Đào chỉ huy đã từ Tây Hoa chạy tới. Hai quân hợp lại nên thực lực tăng lên rất nhiều. Bọn họ vây chặt thành Sông Hằng, lấy hỏa tiễn và Đại Bác bắn vào trong thành khiến quân bên trong thành thương vong không nhỏ.

Nàng hạ lệnh dân chúng trong thành lui vào phía trong tránh thương vong mà giữ vững bốn cửa thành không ra, gài gao chống đỡ ở cửa thành. Ở lỗ châu mai vẫn bắn tên ra để ngăn kẻ địch tiến công.

Trương Thành ở phủ Tổng binh gấp gáp đi qua đi lại không ngừng khuyên Nhiếp Thanh Lan: “Bệ hạ, hay là rút lui trước đi, nơi này nhìn đã biết là không thủ được, quân ở Yến Thành ít nhất phải trước trời tối mới có thể tới được nhưng đại quân đối phương sẽ tiến công vào ngay bây giờ.”

Nàng lạnh lùng nhìn hắn: “Ngày hôm qua thì ngươi nói không cần giương cao chí khí của kẻ khác là diệt uy phong của mình thế mà hôm nay lại nói vậy sao?”

“... Chẳng lẽ bệ hạ còn có diệu chiêu gì sao?” Hắn nghe lửa đạn ngoài thành trong lòng đã nóng lắm rồi.

Nhiếp Thanh Lan suy tư hồi lâu, chợt đứng phắt dậy gọi: “Trương Tổng binh, gọi 100 lính tới đây.”

Trương Thành cho là nàng có thượng sách gì đánh lui địch nào ngờ là sai Quách Phi dạy quân lính Huyết Nguyệt hát.

Lại càng khiến hắn gấp đến độ chân không dám chạm đất. Đây là lúc nào rồi còn có thể nhàn hạ thoải mái mà học ca hát?

Hắn thật không hiểu nổi nữ nhân này có ý định gì?

Nhiếp Thanh Lan ở bên cạnh nghiêm túc nhìn những binh lính kia học hát, đợi bọn học xong liền ra lệnh: “Lập tức chia nhau ra dạy tất cả lính trong thành, cần trong vòng một canh giờ phải khiến tất cả mọi người trong thành học xong bài hát này. Đến khi mặt trời đứng bóng thì Trương Tổng Binh ra lệnh cho tất cả mọi người trong thành hát bài này! Quách Phi, người theo ta lên thành một chút!”

Nàng tới cửa thành Nam, đây chính là nơi quân Tư Không Triều tấn công hung hãn nhất, trên lỗ châu mai lửa đạn liên tiếp được phóng ra mà dưới thành đã có hàng trăm người khiêng những cột gỗ khổng lồ đẩy vào cửa thành.

Nhiếp Thanh Lan phi lên đầu tường thành hét lên: “Nhiếp Thanh Lan ta ở đây, muốn lấy mạng ta thì tới lấy đi!”

Nàng quát to một tiếng khiến cho lửa đạn trong thành bắn ra chột ngừng lại mà quân lính Tư Không Triều đang tiến công cũng không khỏi dừng lại. Tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Nàng trang phục đơn giản, quần áo màu tím, tóc búi theo kiểu nam tử, thậm chí còn không mặc áo giáp.

Nhưng chính vì nàng đơn giản như vậy lại có thể che mờ mắt người khác, chỉ cần đứng trên thành cũng đủ khí phách ngạo nghễ.

Hoa Đào Dao, Thanh Long tướng quân... Trong nháy mắt, lòng của tất cả mọi người đều dâng lên lời này, tất cả mọi người đều kính trọng điều này.

“Gọi Dương Phàm đi ra gặp ta!” Nhiếp Thanh Lan hô.

Dưới thành có người truyền lời, trong chớp mắt, Dương Phàm liền phóng ngựa đi ra, ngược đầu thấy nàng hấn cũng vô cùng kinh ngạc. Đêm qua Nhiếp Tướng quân hành động mặc dù đã tỏ rõ sự tồn tại của nàng nhưng hấn không nghĩ nàng sẽ dùng cách nguy hiểm như vậy để hiện thân.

“Nhiếp Tướng quân, ngài...” Hấn vẫn không đổi được cách gọi, vừa thấy nàng liền không tự chủ mà lui lại phía sau một đoạn.

“Dương Phàm, người muốn mạng của ta hay là muốn tính mạng dân chúng trong thành?” Nhiếp Thanh Lan đe dọa nhìn hấn, cho dù cách nhau xa như vậy, cho dù giọng nói của nàng không đủ mạnh để xuyên thủng tai đối phương nhưng khí thế của nàng thì không kẻ nào có thể địch nổi.

“Người Tư Không Triều từ trước đến giờ tự xưng là vì chính nghĩa nhưng lần giờ các người xuất binh là vì hai chữ “Chính nghĩa” sao? Chết dưới đao kiếm của các người có ai là kẻ thù không đội trời chung?” Nàng lớn tiếng trách cứ: “Chẳng lẽ chỉ có chém giết mới có thể lấp đầy dục vọng của các người? Nhiều năm như vậy chúng ta đối với nhau như đối đãi chân tay, cùng vui buồn là vì cái gì? Là bảo vệ biên giới không để cho kẻ địch xâm phạm chứ không phải là đi xâm lược nước khác!”

“Hôm nay các người giết nhiều hơn một người, chính là tăng thêm tội nghiệt của mình, coi như các người không thấy đổ máu thì cũng nên vì hậu nhân mà suy nghĩ xem bọn họ có đáng tự đứng bị các người cho đeo vào lưng nỗi thù hận này không?”

Đột nhiên một mũi tên bắn thẳng lên tường, Nhiếp Thanh Lan theo bản năng tránh một bên, đầu mũi tên sượt qua mặt nàng, trên mặt lập tức nóng bừng lên đoán chừng là sượt da mặt.

Nàng một tay xóa vết máu, cười vang nói: “Tài bắn cung chuẩn như vậy không cần nói ta cũng biết là ai bắn. Bệ hạ, ta hiện tại lấy thân phận là Nữ Hoàng Huyết Nguyệt ở đây để gặp ngài chẳng lẽ ngài không có can đảm ra gặp mặt ta sao?”

Lặng lẽ một hắc mã từ trong đám người chậm rãi đi ra, ngồi trên lưng ngựa trong tay đang cầm cung chính là Tư Không Thân.

Hấn nhìn nàng chằm chằm như muốn xuyên thủng nàng, lớn tiếng đáp lại: “Nữ Hoàng Bệ Hạ, lúc ngài vào trong quân doanh chúng ta cũng không phải là không ra gặp ta sao? Rốt cuộc là ta đang sợ hay là người đang sợ?”

Nhiếp Thanh Lan cười ha ha: “Bệ hạ, ban đêm đánh lén là Binh Bất Yếm Trá, lúc đó ta gặp ngài thì hiện tại đã không còn tư cách mà đứng đây nói chuyện với ngài. Xin lỗi đã phá hủy lương thảo của ngài, ngài

nên hiểu nếu đêm qua ta có thể động thủ giết bao nhiêu người cũng được nhưng ở đây họ đều là huynh đệ đồng bào ta, ta không muốn hai tay mình dính máu họ. Bệ hạ nghe ta khuyên một câu, đừng tạo nghiệt nữa mà hãy về đi!”

“Trở về?” Tư Không Thần từ giữa kẽ răng rít lên hai chữ này, đau lòng không có từ nào để tả. Ở khoảng cách xa như vậy hắn không thể thấy rõ mặt nàng, không nghe giọng của nàng nhưng có thể cảm thấy hơi thở của nàng như làn gió đang ủa tới mặt.

Nàng thay đổi đã trở nên quyến rũ hơn so với quá khứ, mỗi cử chỉ đều mang vẻ phong tình của nữ nhân như nàng chưa từng lần lộn qua chiến trường.

Là cái gì thay đổi nàng? Hắn biết đáp án, cũng không muốn suy nghĩ, bởi vì mỗi nghĩ tới hắn sẽ đau lòng một phần...

Nàng thay đổi vì nam nhân Lý Thừa Dục kia mà không phải vì hắn...

“Nổ pháo!” Hắn chợt dứt khoát ra lệnh khiến Dương Phàm giật mình.

“Bệ hạ, đây chính là Nhiếp Tướng quân đấy!” Hắn không nhịn được cầu khẩn: “Nhiếp Tướng quân đi theo ngài vài chục năm...”

“Nàng bây giờ không phải là Nhiếp Tướng quân nữa mà nàng là Nữ Hoàng Huyết Nguyệt!” Tư Không Thần xoay người hét với pháo thủ: “Nổ pháo!”

Tay Pháo thủ run lên đánh rơi cả đá lửa trong tay trên mặt đất. Hắn giận quá nhảy xuống ngựa chạy tới đẩy tên pháo thủ kia ra tự mình châm lửa.

Nhiếp Thanh Lan đứng trên thành nhìn thấy hành động của hắn trong lòng cũng một mảnh bi thương, nàng lẩm bẩm nói nhỏ: “Như vậy cũng tốt... hắn đã chấm dứt được ta cũng yên tâm!”

Ánh mặt trời giữa trưa rọi xuống mắt nàng khiến nàng không khỏi nheo mắt lại, nàng xoay mình quay lại nơi phát ra tiếng hát. Đó là dân chúng trong thành cùng binh lính đang hát bài hát Quách Phi dạy cho họ...

Đường núi nhấp nhô, sông nước quanh co; nhớ nhà tha thiết này, trời đất mênh mông.

Nhà có cha mẹ này, khó khăn phụng cao đường; đêm tối mưa gió này, nước mắt tình thương.

Xương cốt chiến trường này, cuối cùng không quay lại; ngấm cổ quốc ta này, hồn đất mộng thường.

Giọng hát ngân lên bởi vì người hát trong người mang đầy sợ hãi và tuyệt vọng cho nên nghe cực kỳ thê lương. Bài hát này trong lúc yên tĩnh cất lên bay ra ngoài thành Sông Hằng đến đại quân Tư Không Triều khiến cả tướng sỹ nghe không khỏi sùng sốt.

Bởi vì đây là một bài dân ca Tư Không Triều. Bài hát này mỗi khi các tướng sỹ nhớ nhà sẽ cùng nhau núp vào trong góc lặng lẽ hát. Bởi vì bài hát bi thương nên tướng lĩnh sợ lòng quân dao động nên không cho phép bọn họ được hát công khai. Nhưng bài hát này trong quân đội không ai là không biết.

Đột nhiên ở trên nước lạ nghe bài ca của quê quán mình mà là một bài hát gọi lên nhớ nhà khiến các tướng sỹ không nhịn được buông thông đao kiếm xuống.

Không bao lâu có mấy người còn không nhịn được ngồi xuống khóc rống lên. Tất cả như một cơn lũ không thể ngăn trở, lòng quân hoàn toàn tan rã.

Tư Không Thần nhìn cảnh tượng này giận đến hận không thể lập tức vọt lên tường thành tóm lấy Nhiếp Thanh Lan. Tay hắn run run mỗi lửa đến bốn năm lần cây đuốc mới sáng lên được sau đó đốt dây dẫn pháo.

Dương Phàm gấp gáp xông lại chém đứt dây dẫn.

Tư Không Thần giận tím mặt: “Dương Phàm! Người phải tạo phản sao?”

Hắn quỳ xuống đất: “Nếu Bệ hạ giết Dương Phàm, Dương Phàm tuyệt không oán hận nữa câu nhưng hôm nay ngài tự tay giết Nhiếp Tướng Quân thì sau này tất sẽ hối hận.”

Hét lớn một tiếng, Tư Không Thần đem đá lửa vút trên mặt đất, ngẩng đầu lên thấy trên tường thành kia thân ảnh máu tím vẫn đứng vững giống như một tòa tháp sánh ngang trời đất, nặng như một bàn thạch đứng vững không dao động.

Nàng không sợ.

Nàng lấy sự dũng cảm của mình để chấn nhiếp lòng quân hấn; nàng lấy trí của nàng làm tan rã lòng quân hấn.

Trận chiến này hấn thua.

Hoàng hôn hôm đó hai vạn đại quân từ Yến Thành cũng đã tới Sông Hằng, quân Tư Không Thần đã lui về hai trăm dặm đến gần biên giới hai nước để tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Thành Sông Hằng bị bao vây tạm thời được hóa giải.

“Bệ hạ, Thừa tướng gửi thư khẩn ngài mau sớm trở lại kinh thành!” Trương Thành đưa thư đến cười nói: “Đây phong thư thứ ba rồi!”

Kể từ trận Sông Hằng Nhiếp Thanh Lan bức lui được thế công của quân Tư Không Triều hấn liền hoàn toàn thần phục nàng, chân chính xem nàng như nữ hoàng.

Nàng nhìn lá thư này cười khổ thở dài nói: “Hấn thật là nóng nảy, hiện tại tiền tuyến mặc dù tạm ổn nhưng phải đem đại quân Tư Không Triều bức lui về nước mới coi là an toàn. Ai biết chúng có tấn công lại hay không. Hiện tại ta không thể trở về!”

“Bên Tư Không Thần kia đã mất hết uy phong trong nhất thời sẽ không trở lại nữa!” Trương Thành xem thường: “Nhưng nếu ngài không trở lại kinh thành thì không thể được. Ngộ nhờ quân địch đánh lên ngài thì sao? Nếu ngài bị thương thân biết ăn nói sao với Thừa Tướng?”

Nhiếp Thanh Lan buồn cười nhìn hấn: “Giọng điệu người bây giờ càng giống Quách Phi, có phải hấn xúi người nói điều này?”

“Không cần Quách tướng quân nói, tự ta chẳng lẽ cũng không biết đạo lý này sao?”

Trương Thành mỉm cười thấy Quách Phi đang bước nhanh đi tới: “Xem, thật là nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo đến, có phải Quách Tướng quân tới với ngài hồi kinh?”

“Bệ hạ, hiện tại ngài không thể trở về kinh thành, tuyệt đối không được!” Đầu Quách Phi đầy mồ hôi: “Mới vừa nhận được tin Đao Mộc Cầu mang theo 5000 gia nô của hấn cùng một vạn quân trong tay Thượng Quan Vinh tụ lại vây quanh kinh thành nói Thừa Tướng là kẻ phản quốc, ép Thừa Tướng tự vẫn.”

Nàng cả kinh đứng lên: “Cái gì?!”

“Hiện tại thì không biết tính hướng trong kinh thành, trong thư Thừa Tướng không nhắc đến chuyện này sao?”

“Thư của hấn...” Nhiếp Thanh Lan lại nhanh liếc qua thư Lý Thừa Dục đưa cho nàng. Không có gì! Trong thư không nhắc tới vấn đề Thượng Quan Vinh và Đao Mộc Cầu tạo phản, càng nghĩ càng thấy gấp gáp.

Trương Thành cũng gấp: “Bệ hạ, đã như vậy thì đại quân ngoài thành ngài cũng nên mang theo!”

“Không được!”

Nàng chỉ hơi lo lắng rồi bắt đầu nhanh chóng làm rõ suy nghĩ hỗn loạn của mình.

“Đại quân ở đây không thể động, nếu không Tư Không Triều sẽ biết là ta rời đi. Thượng Quan Vinh cùng Đao Mộc Cầu dùng chiêu này hấn là ý của Tư Không Thần, bọn họ muốn chơi diệu hổ ly sơn với ta? Hay là vây Ngụy cứu Triệu?” Bên môi nàng là nụ cười lạnh: “Vậy thì ta để cho họ nhìn xem ta sẽ ứng chiến với trận này thế nào.”

16. Chương 16

Nhiếp Thanh Lan mang theo Quách Phi cùng với khoảng gần 500 lính tinh nhuệ lặng lẽ rời khỏi thành Sông Hằng để trở lại kinh thành.

Hành trình hồi kinh cần hai ngày đường, nàng ngày đêm kiên trì cưỡi con ngựa Lăng Vân đến mười mốt hôm nhưng vẫn không dừng nửa bước.

“Bệ hạ, bằng không ngài đổi ngựa của thần rồi đi trước.” Quách Phi cười trên con ngựa khác nói.

Nàng nhìn xung quanh thấy một trấn nhỏ: “Thôi, người kiệt sức là binh mỗi mệ, đây là đại kỵ trong tác chiến, trước tiên tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi đi!” Nàng ngẩng đầu lên nhìn trời: “Tối này có thể trời sẽ mưa, cũng nên tìm một nơi để tránh!”

Trấn nhỏ không lớn chưa tới ngàn người, năm trăm binh mã của Nhiếp Thanh Lan có thể sắp xếp được nghỉ ngơi quả là không dễ dàng.

Trước tiên Quách Phi tìm một khách điểm nhỏ để Nhiếp Thanh Lan nghỉ chân. Nàng dặn dò: “Bảo tướng sỹ không nên quấy rầy nhà dân, trước tiên tìm một mái hiên để nghỉ ngơi đã.”

“Rõ!” Quách Phi hỏi: “Bệ Hạ có muốn dùng chút đồ ăn?”

“Hỏi chủ quán xem có đồ gì tùy tiện là được rồi, đem bản đồ cho ta!”

Nàng cởi áo lông cừu bên ngoài ra nhìn bản đồ bắt đầu tính toán. Lúc trở lại kinh thành nên ra tay như thế nào? Đánh bất ngờ hay chỉ là đánh lén thôi?”

Vì giữ bí mật nên nàng vẫn không viết thư báo cho Lý Thừa Dục hành tung của mình, cũng là vì sợ nửa đường có người chặn được.

Quách Phi mới ra đi không bao lâu liền chạy về, vẻ mặt khẩn trương: “Bệ hạ, trấn trên có một đạo nhân mã, không biết lai lịch như thế nào đang nghỉ lại ở đầu trấn Tây.”

Nhiếp Thanh Lan cảnh giác hỏi: “Đối phương mặc như thế nào?”

“Không mặc quân trang, chỉ mặc trang phục dân chúng bình thường nhưng có chừng trăm người.” Quách Phi cẩn thận nói: “Nơi này cách kinh thành cũng không xa.”

“Y phục thường dân?” Nhiếp Thanh Lan hỏi: “Chẳng lẽ là gia nô của Đoan Mộc Cầu?”

Quách Phi lập tức hưng phấn: “Vi thần xin đi đầu bắt bọn họ lại thẩm tra?”

Nàng lắc đầu: “Không cần bắt dây động rừng, chúng ta nhiều người như vậy vào trấn chỉ sợ bọn họ cũng đã biết tin tức. Tối nay bảo mọi người tăng cường đề phòng, bất kể ai hỏi lai lịch chúng ta đề không nói một chữ, cứ để đối phương phỏng đoán!”

Đêm khuya nằm nghe mưa gió thổi, câu thơ này quả là hợp với tình cảnh hiện tại của nàng.

Khách sạn nhỏ, gian phòng lại tương đối đơn sơ mà cửa sổ lại tương đối cũ cho nên dù đóng cửa sổ lại thì gió lạnh cũng xuyên qua được. Mưa đã bắt đầu nên gió lùa vào mang theo cả mùi hơi nước.

Bóng đêm như vậy, gió mưa như thế quả khiến cho người ta không thể lười biếng.

Tình hình kinh thành không rõ, tình hình biên giới không rõ, đám nhân mã ở trấn trên cũng không rõ... Bình sinh khi nàng tác chiến sợ nhất là không nắm rõ được lai lịch đối phương, nhưng trong thời gian ngắn như vậy muốn nắm rõ tất cả là điều không thể.

Chỉ trông mong Lý Thừa Dục ở kinh thành có thể chịu đựng.

Điều nàng khó hiểu nhất là rõ ràng đoạn hịch trước đó đã bị giải quyết hết nhưng sao Thượng Quan Vinh lại có thể cho lần này tạo phản có thể thành công?

Nghĩ đến miên man khiến đầu có chút đau, nàng trở người đang định thiếp đi một lát chợt nghe dưới lầu có tiếng động tĩnh, ngay sau đó là tiếng hô của Quách Phi: “Ai?” Nàng xoay người ngồi dậy vừa đi đến cửa

đã nghe tiếng đao kiếm chạm nhau. Nàng rút thanh Minh Nguyệt Kiếm bên hông ra một tay đẩy cửa định xông ra ngoài.

Một trận gió tạt qua, tiếp đó là một người dưới lầu tung người tới trước mặt nàng, mũi kiếm nàng đảo qua đâm thẳng vào cổ họng người kia.

Không ngờ người kia có thể lắc mình thuận tay bắt lấy cổ tay nàng không để cho nàng rút tay về. Nàng nhấc gối đá vào bụng đối phương liền bị đối phương bẻ quặt tay thuận thế đẩy đầu gối nàng ra rồi trở tay phá chiêu kiếm tiếp theo của nàng rồi tóm lấy cổ nàng.

Nhiếp Thanh Lan kinh hãi, bình sinh nàng chưa từng gặp ai trong vòng ba chiêu đã bắt được nàng. Nàng đang nghĩ chẳng lẽ mình sẽ chết ở đây thì người kia cười trâm khiến cho nàng từ tuyệt vọng trở nên sống sót.

Khẽ đẩy nàng về cửa sổ, một luồng ánh trăng từ ngoài chiếu vào bên trong phòng để cho nàng nhìn rõ mặt người kia... Lý Thừa Dục!

“Điều này là không thể nào...” Nàng cho là đang ở trong mộng đưa tay sờ mặt hắn nhưng cảm giác ấm áp chân thật chứng tỏ đây không phải là mộng.

“Không tin? Muốn ta dùng người để chứng minh?” Hắn mỉm cười trực tiếp đem môi mình chặn lấy miệng nàng.

Mùi vị ấm áp quen thuộc xâm chiếm lấy miệng nàng khuấy động khiến cho trong nháy mắt nàng lâm vào ý loạn tình mê không nhận được ôm chặt cổ hắn khát vọng muốn đem cả chính mình khảm vào trong ngực hắn.

Đợi nụ hôn nóng bỏng dâng trào cả khát vọng nhớ nhung đi qua...

“Sao chàng lại ở đây? Không phải nói kinh thành nguy sao? Còn mắt chàng nữa... trời tối như vậy sao có thể ra ngoài?” Nàng có vô số vấn đề toàn bộ vội vã ném cho hắn.

Hắn cười ôm nàng lên đè ở trên giường đơn sơ hôn lên tóc nàng thì thầm: “Sao? Sợ ta bị vây ở kinh thành cho nên nàng giục ngựa đến đây để cứu ta? Đây là lần thứ hai nàng chạy tới cứu ta, sao lần nào nàng cũng thấy ta có vẻ vô dụng như vậy? Nàng có thể đứng trên tường thành đứng đấy lui ngàn vạn quân địch, chẳng lẽ ta không thể sử dụng liên hoàn kế để thoát hiểm?”

Hơi thở hắn nóng bỏng phả lên sang nàng khiến cho bao nhiêu căng thẳng trên thân thể bao ngày qua rốt cuộc đã buông lỏng. Rúc vào ngực hắn không ngờ đột nhiên hắn cắn cổ nàng một cái khiến cho nàng than nhẹ: “Ai nha! Đau!”

“Đau sao? Đây là dạy dỗ nàng!” Giọng điệu của hắn có chút hung ác: “Kể nào cho nàng gan to như vậy để nàng làm chuyện nguy hiểm như thế? Trước khi xuất chinh ta đã dặn đi dặn lại bảo nàng không được làm việc lỗ mãng nhưng kết quả là nàng dám chạy lên đứng ở trên tường thành? Bị thương trên mặt là chuyện nhỏ, ngộ nhờ Tư Không Thần nổ pháo bây giờ có phải là ta chỉ có thể đứng trước mộ nàng mà gập thối sao? Nàng có biết khi nghe chuyện này tâm tình của ta thế nào không? Ta thật muốn... giết nàng cho rồi!”

Lời nói đầy sát khí theo vật nóng rực của hắn cùng hư không vào thân thể nàng khiến nàng rên rỉ lên một tiếng điều chỉnh tư thế cho thân thể của hắn và nàng có thể hoàn mỹ mà kết hợp.

“Muốn giết cứ giết xem ai chết trong tay ai?” Nàng cười duyên phát ra khiêu khích chọc cho hắn không kềm chế được đem bao nhiêu tương tư khổ đau phát tiết hết trong một lần chặt chẽ triền miên.

“Quách Phi bọn họ... Sẽ không lên đây chứ?” Nhiếp Thanh Lan chợt nhớ tới mới vừa rồi đã Quách Phi kêu lên.

Hắn kêu rên: “Có Thiết Hùng cùng với hắn rồi, nàng tạm không cần quan tâm.”

Thật ra thì hiện tại nàng cũng không còn quan tâm được tới ai được nữa bởi trong lòng nàng giờ đã tràn ngập hình bóng của hắn rồi.

Đoạn đường này nàng lo âu bồn bả, trong lòng nóng như lửa đốt không phải đều là vì hắn sao?

Kích tình nóng bỏng cuồng loạn như chưa từng có hận không thể đem cuồng phong bên ngoài phải nóng lên.

Cho đến khi phát hết toàn bộ nhiệt tình xong hai người vẫn tham luyến hơi thở của nhau quần quýt nhau không rời.

Đêm nhu tình này thuộc về hai người họ, một đêm yên tĩnh này là thuộc về bọn họ.

Một đêm nay là của họ.

Khi hai người cùng nhau xuống lầu thì Thiết Hùng cùng Quách Phi đang ở lầu dưới uống rượu, nghe được động tĩnh, Quách Phi ngẩng đầu lên cười híp mắt nói: “Bệ hạ, Thừa tướng, dậy sớm thế?”

Mặt của Nhiếp Thanh Lan đỏ hồng đến tận mang tai. Lý Thừa Dục không thêm để ý lời trêu chọc, một tay ôm lấy eo nàng ngồi bên cạnh bàn: “Quách Phi, đoạn đường này người vất vả rồi!”

“Thiếu chút nữa không có mặt mũi để gặp ngài. Nữ Hoàng xuất cung cũng không thêm nghe lời ta khuyên giải, sớm biết như thế không nên nhận lấy chuyện khổ sai như thế này xuất cung với bệ hạ.” Rồi cố ý than vãn: “Lão Thiết, về sau ta đổi cho người, người theo hầu cận nữ hoàng còn ta bên cạnh Thừa Tướng!”

Thiết Hùng lườm hắt một cái: “Đừng mơ tưởng.”

Nhiếp Thanh Lan ngồi xuống: “Rốt cuộc tình hình trong kinh thành là như thế nào? Chúng ta ra ngoài hết thì ai ở lại trấn thủ? Công Lân Hầu gia sao?”

Lý Thừa Dục thần bí cười một tiếng: “Không có ai hết, nơi đó là một tòa thành trống không.”

“Cái gì?” Nhiếp Thanh Lan cả kinh nói: “Kinh thành chính là cổ họng của một nước mà chàng chấp tay dâng nó cho người khác?”

“Thượng Quan Vinh muốn nó, ta liền cho hắn, tránh khỏi va chạm binh đao có gì không tốt?”

Hắn nhẹ nhàng đưa vẫy tay gọi tiểu nhị đem đồ ăn để trên bàn xong xuôi mới tiếp tục giải thích: “Công Lân An có nhiệm vụ khác nên không ở kinh thành.”

Nàng không khỏi hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

“Xúi giục Đoan Mộc Cầu!” Thấy nàng nhìn mình chăm chú, Lý Thừa Dục cười ngất: “Sao? Tư Không Thần có thể dùng kế phản gián ta không thể dùng kế ly gián sao?”

“Đoan Mộc Cầu là con cáo già gian ngoan xảo quyết sao có thể bị xúi giục?” Nhiếp Thanh Lan biết rõ điều khó khăn trong đó: “Lần này hắn rời kinh cũng Thượng Quan Vinh gây chuyện nhất định đã tính toán kỹ, đã động đến hắn dễ như vậy sao?”

“Chúng ta hành động dĩ nhiên không dễ dàng nhưng Công Lân An thì dễ dàng hơn, hơn nữa bọn họ còn có quan hệ thân gia.”

Nàng lại không nghĩ như hắn: “Đoan Mộc Cầu cũng không phải là người dễ dàng nói về tình cảm và thể diện chứ? Nếu có quan hệ thân gia thì ban đầu đã không theo Thượng Quan Vinh tạo phản.”

“Được rồi, chuyện này tự có ta và Công Lân An xử trí, nàng cũng không cần quan tâm.” Hắn vỗ vỗ vai nàng đem một bát cháo đẩy trước mặt nàng: “Đêm qua không cho nàng nghỉ ngơi tốt, bụng kêu đến mức ta cũng nghe được.”

Lời này vừa nói ra, Nhiếp Thanh Lan vừa thẹn vừa cáu, ở dưới mặt bàn đạp hắn một cước.

Thiết Hùng đứng lên: “Ta ra bên ngoài xem một chút.”

Quách Phi cũng thức thời nói: “Ta cũng vậy, đi xem các huynh đệ đã ăn sáng hay chưa?”

Hai tùy tùng thân cận đều rút lui, nàng nắm mạnh vào tay hắn một cái: “Chàng nhất định phải nói với người ngoài về chuyện đó sao? Chàng luôn nói không để cho ta quên thân phận nhưng chàng mới quên lễ nghi.”

Lý Thừa Dục cười hân hân một cái trên trán nàng: “Được rồi, ta thừa nhận ta là có chút quên, chỉ đổ thừa là vì quá lâu ta không thấy nàng chỉ một lòng nhanh chóng đến tìm nàng, chỉ sợ trên đường xảy ra ngoài ý muốn khiến chúng ta lại bỏ lỡ.”

“Chàng biết ta trở về?”

“Nghĩ cũng có thể ra, nàng biết kinh thành bị vây nhất định sẽ ở Sông Hằng đứng ngồi không yên.”

Nhiếp Thanh Lan ghé mắt quan sát hắn, thần sắc của hắn rất nhàn nhã, ánh mắt chăm chú tập trung vào bát cháo, mùi vị bình thường nhưng vô cùng nhàn nhã dễ thưởng thức, hoàn toàn không giống đang sắp đối đầu với kẻ địch mạnh.

“Thừa Dục, có phải chàng đang giấu ta chuyện gì?” Nàng nghi ngờ nhìn hắn.

Kinh thành bị vây thế nhưng hắn lại chạy ra tụ họp ở đây với nàng, Nữ Hoàng cùng Thừa Tướng đều không trấn giữ trong kinh thành, trước sau lại có đại địch tấn công sao hắn có thể nhàn nhã như vậy.

“Không có.” Hắn khẽ vuốt ve phía sau lưng của nàng, dịu dàng nói: “Ăn sáng đi, chúng ta cần phải suy tính xem làm thế nào để quân Tư Không Triều rút lui. Quên nói cho nàng hay, dân chúng ở Kinh Xuyên đã di chuyển gần hết rồi, đó là đất của Tư Không Thần, hắn không có cơ cũng sẽ không tìm đến chúng ta gây phiền toái.”

“Thì ra là thật không cần thời gian dài như vậy là có thể di chuyển hết? Nàng thở dài một hơi: “Vậy vì sao ban đầu chàng còn đòi ba năm?”

“Thêm một ngày là muốn một ngày, Tư Không Thần nói đúng, đó là kẻ hoãn binh của ta. Đất ở Kinh Xuyên trước kia vốn là đất hoang nhưng do người Huyết Nguyệt chúng ta biến thành ruộng tốt vì sao lại muốn chúng ta chấp tay trả lại? Không chỉ dân chúng ở đó không cam lòng mà chính ta cũng không thấy tình nguyện.”

Ngón tay Lý Thừa Dục đùa bỡn mái tóc của nàng, ánh mắt tinh anh sáng như sao trên trời khiến cho nàng quên hết mọi chuyện...

Lúc hai đội quân họp lại, Nhiếp Thanh Lan thấy Lý Thừa Dục cùng Thiết Hùng khẽ nói điều gì đó khiến nàng tò mò: “Có chuyện gì sao?”

Hắn quay đầu lại cười một tiếng: “Không có chuyện gì.” Nụ cười kia rực rỡ đến mức có thể thấy được.

Nhưng trong lòng Nhiếp Thanh Lan cảm giác vẫn có một tảng đá đè lên đấy mãi không ra.

Lý Thừa Dục không để ọi người tiến về kinh thành mà bắt đầu lui về Sông Hằng.

“Sông Hằng là vị trí trọng yếu, có thể đóng quân tại đây và chỉ huy bốn phương dễ dàng hơn.” Lý Thừa Dục nói như vậy.

Nhiếp Thanh Lan đối với chuyện hắn không vội đoạt lại kinh thành vô cùng không hiểu, nếu Công Lân An đi chiêu hàng Đoàn Mộc Cầu rồi thì Thượng Quan Vinh có khó đánh gì?

Tổng binh Sông Hằng là Trương Thành thấy Nhiếp Thanh Lan quay lại vô cùng kinh ngạc, lại thấy Lý Thừa Dục đi cùng càng thêm khó hiểu.

“Thừa tướng sao lại cùng Nữ Hoàng đến đây? Chẳng lẽ kinh thành...”

“Kinh thành thất thủ.” Nhìn sắc mặt hắn đại biến, Lý Thừa Dục cười nói: “Nếu ta nói mang theo Nữ Hoàng đến tìm người để nương tựa người có cười chúng ta vô năng?”

“Thừa tướng thật là nói giỡn, thuộc hạ không tin ngài sẽ khiến kinh thành thất thủ. Ba năm trước đây, đại quân Tư Không Triều tấn công vào thành Sông Hằng, Thượng Quan Hầu gia bị Thanh Long đem... à, bị hạ đánh cho thảm bại thể diện mất sạch, may mà nhờ Thừa Tướng xuất kỳ binh mới cứu được lão Hầu gia, còn bắt sống hơn một ngàn quân địch...”

“Chuyện đã trải qua không cần nhắc lại.” Hắn lạnh nhạt cắt đứt lời ca tụng của Trương Thành.

Nhiếp Thanh Lan lại nghe ra không khỏi bất ngờ: “Trận chiến đó... thì ra là chàng lãnh binh?”

Nàng dĩ nhiên nhớ tới trận đó, Quách Phi cùng đám thuộc hạ của nàng bị bắt. Nàng từng sai người tìm hiểu về tướng lĩnh của trận đó nhưng tin tức lấy được cũng chỉ là: “Đối phương tự xưng là Bạch Hổ tướng quân, không tên không họ.”

Lúc này nhìn Lý Thừa Dục ưu nhã với nụ cười vô hại, hoàn... toàn là một con bạch hổ lười biếng, Nhiếp Thanh Lan đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, ngay lập tức nghe thấy tên Bạch Hổ tướng quân cũng chính là nhằm đối với Thanh Long tướng quân của nàng. Đáng tiếc sau khi giao chiến, mặc dù sau đó hai quân có đánh nhau nhưng không thể thấy được chân tướng của vị Bạch Hổ tướng quân này.

Phàm là cùng đội ngũ của hãn giao thủ, không chỉ có trận pháp của nàng không hề có tác dụng mà quân Tư Không Triều tổn thất vô cùng nghiêm trọng khiến cho nàng không thể không lưu tâm đến người này. Sau đó người này đột nhiên biến mất trên chiến trường khiến cho nàng thắc mắc không dứt.

Trương Thành sắp xếp chỗ nghỉ cho hai người, Lý Thừa Dục nắm lấy tay nàng, cảm thấy nơi đó có chút lạnh hãn liền nhẹ nhàng xoa tay nàng: “Sao đột nhiên không vui?”

Nàng giương mắt nhìn chăm chú vào hãn: “Thừa Dục, ta cảm thấy ta không hiểu rõ chàng.”

Hãn không nói với nàng hãn từng là Bạch Hổ tướng quân, mà nàng vẫn cho hãn chỉ là tên giáo úy trông coi lương thảo mà thôi. Mặc dù sau này phát hiện đối với trận pháp của nàng hãn vô cùng tinh thâm nhưng nàng chưa từng đem hãn liên hệ với hãn và Bạch Hổ tướng quân. Bởi vì trong mắt nàng, Bạch Hổ tướng quân không chỉ là người thần bí hơn nữa vô cùng giáo hoạt, mỗi khi nắm lấy cơ hội nhất định là lãnh huyết vô tình... so với người trước mặt nàng đây bác ái nhân nghĩa, nhẵn nhụi cầu toàn hoàn toàn không phải là một người.

“Nàng trách ta không đem chuyện năm đó nói cho nàng sao?” Lý Thừa Dục khẽ cười: “Chuyện đã trải qua ta không muốn nhắc lại, khi đó ta và nàng đều vì chính chủ nhân của mình, trên chiến trường có bao nhiêu thù hận sẽ không tự chủ mà kết lấy. Nàng vừa đến Huyết Nguyệt mà biết được sẽ đối với ta tồn tại địch ý, nếu như ta nói với nàng khiến nàng càng không tín nhiệm ta.”

“Thế sao về sau chàng lại không nói cho ta biết?” Sắc mặt nàng nghiêm túc: “Còn sợ ta tính toán gì sao?”

“... Sau đó nếu ta nói chỉ sợ tổn thương đến tình cảm của chúng ta.” Hãn than thở, lông mi rũ xuống thật dài, đôi mắt màu hổ phách cũng nhuốm màu xám tro.

Về mặt đau thương của hãn khiến nàng mềm lòng, thấy có vẻ như mình đã quá nặng nề vì thế mềm mỏng nói: “... Chàng nói cho ta hay, có phải bọn Quách Phi do chàng cứu?”

“Tiên hoàng muốn giết bọn họ nhưng ta lại tự thấy hai tay máu tanh vì giết quá nhiều người Tư Không Triều lòng ta đối với nàng tràn đầy áy náy. Nếu có thể giúp nàng được thì giúp một chút. Cho nên... thừa dịp Thái Thượng Hoàng qua đời ta liền xin Tiên Hoàng miễn cho họ tội chết đưa bọn họ lưu đầy ở Huyết Nguyệt cũng xem như là vì nàng làm chút chuyện. Thanh Lan, nếu nàng có tức giận thì ta cũng không có gì oán trách nhưng chúng ta đều vì chủ nhân của mình, chúng ta đều thân bất do kỷ.”

Nhiếp Thanh Lan không biết tức giận hay là thương tiếc nữa, hãn nói tất nhiên không sai: “Đều vì chủ mình, thân bất do kỷ”, không phải nàng cũng giết quá nhiều người Huyết Nguyệt sao?

Thấy hãn vội vàng giải thích như vậy khiến nàng càng mềm lòng tựa vào vai hãn: “Không phải ta trách chàng chuyện quá khứ chỉ là giận chàng sao có thể giấu ta lâu như vậy. Ta không có bí mật nào với chàng nhưng chàng lại giấu giếm có phải là không công bằng?”

Lý Thừa Dục thấy thái độ nàng mềm xuống mặt mày liền giãn ra cười nói: “Được rồi, không phải đã nói hết rồi sao? Ta còn có bí mật gì nữa? Nàng nghỉ ngơi một chút đi, mấy ngày nay nàng nghỉ ngơi không tốt, nàng xem mắt nàng thâm quầng rồi.”

“Không phải chàng cũng vậy?” Nàng không yên tâm nói: “Chuyện ở kinh thành không thấy chàng quan tâm, Công Lân An có mang tin tức nào tới đây không? Chàng có nói với hãn là chúng ta ở đây chờ tin của hãn không?”

Hãn đẩy nàng về bên giường: “Trước tiên nàng ngủ một giấc, tỉnh ngủ thì cái gì cũng sẽ biết.”

Nàng bất đắc dĩ bị hãn đẩy lên giường: “Chàng không ngủ cùng sao?”

Lý Thừa Dục cắn vành tai nàng: “Nếu ta cùng giường với nàng thì nàng đừng nghĩ ngủ.”

“Không đứng đắn.” Nàng khẽ gắt, bên tai lại nóng lên.

Hắn cười buông tay ra cùng lúc Thiết Hùng ở bên ngoài gõ cửa, hắn liền mở cửa đi ra ngoài nói chuyện, sợ kinh động đến nàng.

Nhiếp Thanh Lan mơ mơ màng màng, cũng thật là mệt mỏi vốn nghĩ là nằm trên giường nghỉ một hồi nào ngờ thiếp đi.

Tỉnh giấc đã không thấy Lý Thừa Dục ở bên cạnh, nàng cảm thấy khát nước liền đến cạnh bàn rót chọt nghe ngoài cửa có tiếng Trương Thành và Thiết Hùng như đang bàn chuyện...

Trương Thành hỏi: “Chuyện này có định nói với bộ hạ?”

Thiết Hùng trả lời: “Thừa tướng không cho nói với bộ hạ.”

Chuyện gì Thừa Dục không muốn cho nàng biết?

Nàng nhẹ nhàng đi tới bên cửa chỉ nghe thấy Trương Thành nói nhỏ: “Ta thấy bộ hạ đối với người của Tư Không Triều không đành lòng xuống tay, nếu bộ hạ biết kế sách của Thừa Tướng có phải trở mặt với Thừa Tướng?”

“Nàng đã là Nữ hoàng Huyết Nguyệt!” Thiết Hùng nói chuyện luôn đơn giản nhưng khiến Nhiếp Thanh Lan nghe vô cùng giật mình.

Lý Thừa Dục đang có kế sách gì? Liên quan tới Tư Không Triều như thế nào mà không cho nàng biết?

Nàng ngồi trong phòng một lát chọt nghe giọng nói xa dần liền lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

“Trương đại nhân.” Nàng đuổi theo Trương Thành, mỉm cười khiến Trương Thành sửng sốt.

“Bộ hạ không phải đang nghỉ ngơi?”

“Ngủ đủ rồi, đã thức dậy. Trương đại nhân đang định làm chuyện Thừa Tướng giao phó?”

Nàng cố ý lơ đãng hỏi khiến cho toàn thân Trương Thành đông cứng lại, không biết phải nói sao với nàng.

Nàng than nhẹ: “Ta vừa mới cãi nhau với Thừa Dục, vì sự tình gì lại muốn gạt ta? Ban đầu ở Hoắc Sơn ta đã quyết liệt với Tư Không Thần, lần này ở Sông Hằng đánh một trận đã chưa đủ rõ ràng sao? Coi như ta có mềm lòng một chút nhưng lòng ta luôn hướng về hắn nhưng hắn vẫn còn cố tình phòng bị ta khiến ta vô cùng tức giận.”

Trương Thành lúng túng nói: “Bộ hạ... Thừa tướng cũng là ý tốt, đại khái là nhìn ngài gần đây quá mệt mỏi, muốn cho ngài nghỉ ngơi một chút... Chuyện khác, giao cho chúng thần làm là được.”

Nàng lại tiếp tục than: “Hắn luôn nói sợ ta mệt, ta có các người chia sẻ sao có thể mệt mỏi? Nhưng lúc này nếu làm không ổn chỉ sợ sau đó ta mới mệt mỏi.”

Trương Thành cười: “Bộ hạ yên tâm, Thượng Quan Hầu gia nếu chịu bỏ gian tà theo chính nghĩa giúp đỡ chúng thần dẫn dụ Tư Không Thần vào kinh thành thì việc bắt Tư Không Thần là việc dễ như trở bàn tay.”

Đáy lòng nàng như bị sét đánh, Nhiếp Thanh Lan chọt hiểu kế sách của Lý Thừa Dục. Nụ cười bên môi đông cứng lại, nàng bỏ lại Trương Thành đang mờ mịt quay đi như lốc xoáy tìm Lý Thừa Dục.

Lý Thừa Dục vừa mới đến cửa phòng thấy nàng trở lại cười nói: “Đang thắc mắc sao nàng không ở trong phòng mà đi đâu. Sao không nghỉ ngơi một hồi?”

Nhiếp Thanh Lan đứng ở trước mặt hắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, cánh mũi phập phồng khiến không khí hai người đông cứng lại.

Nụ cười từ từ thu lại, hắn là người thông minh tuyệt đỉnh nhìn ánh mắt của nàng tất nhiên liền hiểu rõ.

“Nàng cũng biết rồi sao?”

“Vì sao chàng phải bắt hắn?” Nàng lại hỏi ngược lại.

Nét cười của hắn lạnh như băng: “Xác thực mà nói hắn vẫn muốn ép ta chết!”

Nàng cố nén dạ dày đang quặn đau: “Cho nên... chàng muốn đưa hắn vào chỗ chết?”

“Ta không thể chờ chết, Thanh Lan!” Hắn đưa tay ra giống như ngày thường giúp nàng giảm bớt khó chịu ở dạ dày: “Hắn là cây gai trong cổ họng ta, ta tin chắc hắn cũng nghĩ vậy về ta, bây giờ chỉ có thể xem ai là người nhỏ đi trước thôi.”

“... Các người điên rồi!” Nàng hất tay hắn ra, đột nhiên biến sắc: “Giữa các người sao có thể kết thù hận lớn như vậy?”

“Bởi vì nàng...” Hắn cười sâu kín: “Ta và hắn đều muốn có được nàng toàn bộ đương nhiên sẽ không hy vọng đối phương tiếp tục tồn tại.”

Giọng của hắn chưa từng lạnh lẽo như vậy, rét lạnh mà đầy chết chóc khiến nàng không nhịn được mà rung mình một cái. Nàng ôm lấy cổ hắn: “Thừa Dục, hắn muốn thế nào ta mặc kệ nhưng hiện tại ta chỉ cần chàng thu tay lại.”

“Nàng sợ hắn chết ở trên tay ta?” Lý Thừa Dục vuốt ve môi nàng, trong mắt tràn đầy thương cảm phức tạp: “Đến bây giờ nàng vẫn không quyết tâm quên hắn?”

“Một con chó ở chung vài chục năm ta còn không nỡ để nó chết huống chi là một người, làm một người sống cạnh ta vài chục năm!” Nhíp Thanh Lan dùng hết hơi sức khuyên can hắn: “Thừa Dục, nếu hắn làm chàng bị thương đời này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn; nhưng nếu chàng làm hắn bị thương sẽ hại đến ta cả đời. Ta đã sớm đoạn tình với hắn, nhưng đoạn tình không có nghĩa là vô nghĩa, nếu chàng cứ làm thì sau này ta biết ăn nói với giang đông phụ lão Tư Không Triều, cả đời phải ôm day dứt mà sống sao?”

“Hắn còn sống tình của nàng làm sao có thể đoạn?” Hắn nhìn chằm chằm nàng: “Nàng ở Sông Hằng từng bước lui là từng bước lưu tình. Dưới thành đối lại là kẻ khác thì nàng sẽ tự mình lui dịch sao? Trong lòng nàng cũng hiểu hắn vẫn không dứt được với nàng, nàng chỉ lợi dụng phần ân tình này của hắn mà thôi.”

Nàng không khỏi sửng sốt, mỗi câu nói của hắn như đập vào lòng nàng khiến cho nàng không khỏi lo sợ và nghi hoặc.

Vậy sao? Có thật nàng đang lợi dụng đoạn tình cảm này để đoạt lấy chiến thắng trên chiến trường?

Được rồi, coi như đúng, bất bình yếm trá là điều tiên quyết của nhà binh, nàng không thấy mình có lỗi. Nhưng hắn với Tư Không Thần đối địch đến muốn giết hại nhau thì quả là vượt xa sự tưởng tượng của nàng.

Nàng lui về phía sau một bước, thất vọng cúi đầu: “Thừa Dục, từ trước đến giờ chàng vẫn nghi ngờ ta, cho tới giờ chàng vẫn không tin ta, mặc ta nói bao nhiêu lời chàng vẫn không tin. Chàng vốn là như vậy... Xem ra ta đã nhìn nhầm người, cũng trao sai tình.”

Nói xong nàng dứt khoát quay lưng về phía hắn rồi đi.

Lý Thừa Dục đột nhiên kinh ngạc, từ phía sau một tay ôm lấy nàng: “Thanh Lan, không cho nàng đi!”

“Đi? Chàng đem ta giam cầm ở đây thì ta có thể đi đâu?” Nàng cười buồn đáp: “Hôm nay ta chỉ có chờ chết, chờ lúc nào chàng giết Tư Không Thần ta không còn mặt mũi nào sống trên đời sẽ liền tự vẫn tạ tội ở Sông Hằng!”

“Câm mồm!” Hai tay của hắn nắm chặt lấy tay nàng, cứng rắn đem thân thể nàng ôm chặt, hung hăng hôn lên môi nàng. Nàng lại hết sức mím chặt môi không để cho hắn hôn.

Hắn giận đến đè nàng lên trên tường, đôi tay từ phía sau giữ chặt lấy gáy nàng ép nàng dán chặt vào mình, ép đến khi mũi nàng nhịn không được phải há miệng ra để thở, hắn thừa dịp liền đưa lưỡi vào trong dãi đất mềm mại.

Nhưng nàng không chút nào yếu thế nặng nề cắn hắn một cái.

Lý Thừa Dục đau xót nhưng tiếp tục đem lấy đầu lưỡi của mình cùng máu tanh đẩy vào miệng nàng đến khi hai người thở dốc kịch liệt mới tách ra.

Lúc này miệng của hai người mang theo cả tia máu tanh ở khóe môi, ánh mắt rực lửa thiêu đốt, có dục vọng chinh phục và căm thù phần hận.

“Về sau còn làm vậy ta sẽ cắn đứt lưỡi chàng!” Nàng quăng một câu tàn nhẫn rồi đi vào đóng sầm cửa lại không muốn gặp hắn nữa.

Hắn cũng giận đến mức đưa tay đâm cửa một đâm nặng nề làm nát một mảnh cửa.

Bên trong cửa chợt một giọng lạnh lùng vang lên: “Có bản lĩnh chàng đánh nát luôn cả cái cửa tùy chàng, tháo cửa ra cũng vừa đủ để làm cho ta một cái quan tài!”

Lý Thừa Dục hiểu Nhiếp Thanh Lan biết hắn có ý định đối phó với Tư Không Thần sẽ tức giận, sẽ phản đối nhưng không nghĩ nàng sẽ quyết tuyệt như vậy.

Hắn đá văng cửa phòng, nàng không để ý tới hắn; hắn sai người mang thức ăn cho nàng, nàng cả ngày không ăn. Hắn nhẫn nại đứng bên giường một canh giờ nàng cũng chỉ ngồi bên giường lau Minh Nguyệt Kiếm một canh giờ.

Cho đến trời tối, ánh sáng trong phòng toàn bộ biến mất, Thiết Hùng không biết ở ngoài cửa đã bao lâu rồi cuộc không nhận được nhẹ giọng hỏi: “Thừa tướng...”

“Câm mồm!”

Lý Thừa Dục chưa từng bao giờ nói với Thiết Hùng một câu nặng lời, lần này phát giận như vậy khiến Thiết Hùng lúng túng lui ra.

Hắn động dậy cảm thấy chân đau nhức, đột nhiên xoay người vọt đến cạnh bàn cầm lấy bầu rượu nhưng trời tối đến mức không thấy được năm ngón tay, trong lòng tràn đầy buồn bực hắn cũng không tính rõ khoảng cách liền “Bịch” một cái đụng phải chân bàn làm đầu gối hắn đau điếng.

Hắn lập tức ngồi phịch xuống bên cạnh, tay vẫn nắm lấy bầu rượu, cũng không xoa vết thương chỉ đem rượu đổ vào miệng.

Trong phòng yên tĩnh khiến cho người ta đau lòng.

“Ta nhận thua, Thanh Lan...” Hắn thở dài: “Phải như thế nào nàng mới hết hờn đối với ta?”

“Đây không phải là chiến tranh, không phải vấn đề thắng thua, chàng đã vứt bỏ hết lòng tin với ta, một lần lại một lần giấu giếm thì chỉ có thể chứng tỏ một điều là chàng không tín nhiệm với ta. Mà ta đã hy sinh tất cả cũng không đạt được phần tín nhiệm này thì chàng bảo ta nên làm thế nào?”

Nhiếp Thanh Lan lạnh lùng nói: “Sáng sớm ngày mai ta sẽ trở về Kinh Thành ngay, nếu chàng ác độc thì chàng cứ giết hắn sau đó giết ta cũng được, tất cả đều tùy chàng. Dù sao thì Nữ Hoàng ta đây cũng chỉ là con rối trong tay chàng không dám can thiệp vào chuyện của Thừa Tướng.”

Nàng quyết tuyệt lạnh lùng khiến lòng của Lý Thừa Dục cũng rét lạnh, hắn đứng lên bước chân lảo đảo mờ mịt về phía cửa phòng, vì đầu gối đau lại không thấy rõ đường nên hắn lại đụng phải một ghế khác mới tìm được đường ra.

Hắn không nói một lời mà đi mà không thấy được ánh mắt sau lưng đang dõi theo bóng lưng hắn vô cùng đau xót và ưu thương...

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhiếp Thanh Lan vừa mới ra cửa đã thấy một chiếc xe ngựa đã đứng ở bên ngoài, ngựa của nàng cũng đã chuẩn bị xong mà Quách Phi và Thiết Hùng đang đứng bên cạnh xe ngựa chờ.

“Bệ hạ, hôm nay chúng ta lên đường nếu không có gì cản trở thì ba ngày sau chúng ta sẽ trở lại kinh thành.” Quách Phi đưa dây cương ngựa cho nàng.

Nàng nhìn xe ngựa phía sau: “Thừa Tướng ngồi xe ngựa?”

“Vâng, Thừa tướng nói trên đồi có chút không thoải mái, cho nên...”

Quách Phi chưa nói xong, Nhiếp Thanh Lan liền bỏ qua cương ngựa bước tới đẩy cửa xe ra.

Lý Thừa Dục ngồi yên lặng trong xe ngựa, hai mắt nhắm lại: “Sợ ta chạy trước một bước giết bệ hạ của nàng nên nàng phải theo dõi được ta mới yên tâm?” Hấn lạnh lùng vẫn không mở mắt.

Nàng khẽ cúi người ngồi xuống cạnh hấn, khuôn mặt bình tĩnh nhìn hấn, ánh mắt dời xuống đầu gối hấn rồi đột nhiên thò tay vén vạt áo hấn lên giữ lại nơi đó.

Hấn đau đến mức mắt mở trừng ra, đôi mắt đau đến nẩy giận: “Làm gì?”

“Chữa thương cho chàng.” Nàng cũng mặt lạnh lấy từ trong tay áo ra một chai rượu thuốc, nhấc ống quần hấn lên vén đến chỗ bị thương, quả nhiên đầu gối đã sưng tím một mảng lớn.

Nàng đổ rượu thuốc ra tay sau đó xoa bóp vào nơi ứ thương cũng không thèm quan tâm xem hấn có đau hay không, kiên trì xoa bóp cho rượu thuốc đi vào tan máu bầm.

Xoa nhẹ một nửa, hấn chợt níu lấy cổ tay nàng, khàn giọng nói: “Chớ xoa nhẹ, không phải nàng muốn nhìn ta đau chết sao?”

“Là chàng tự tìm.” Nàng nhìn chằm chằm hấn: “Đường lớn không đi lại đi đường rậm, ngã chết cũng đáng!”

Hấn giữ lấy hai tay nàng cả người đè lên người nàng, chớp mũi cũng dãn chớp mũi nàng khiến cho hô hấp của hai người hòa quyện vào nhau.

“Đừng quên điều tối qua ta đã nói!” Tim nàng đập rất nhanh nhưng vẫn mặt lạnh: “Chàng dám vong động ta sẽ cắt đứt lưỡi chàng!”

“Nàng giết chết lòng ta rồi thì đầu lưỡi có là gì?” Hấn tràn đầy hận ý đè lấy tay nàng, cúi xuống hôn môi nàng, đầu lưỡi không sợ chết càn quấy trong miệng nàng.

Nàng mới dùng sức cự quấy một cái hấn đã giữ chặt lấy, trong miệng đều tràn đầy hơi thở của hấn, hơi thở của hấn từng làm cho nàng ý loạn tình mê mà hôm nay lại cuồng luyện như mưa gió dữ dội.

Nàng cố gắng định dùng hàm răng trực tiếp uy hiếp hấn nhưng cánh tay lúc tránh loạn đã vô tình đụng phải vết thương cũ trước ngực hấn. Cho dù cách y phục nhưng nàng vẫn biết mình đã chạm phải vết thương cũ, vết sẹo vẫn đau...

Điều này làm cho lòng nàng đang cố gắng cứng rắn trở nên chua xót và mềm lòng như một ao nước, hốc mắt không chịu đựng được nữa nước mắt liền chảy vòng quanh, nhẹ nhàng run lên khiến lệ chảy xuống khoe môi cũng bị lưỡi hấn nuốt vào.

Mặn mà chua xót, mùi vị giữa răng môi hòa tan, đôi mắt đắm lệ của nàng mông lung nhìn đôi mắt hổ phách đau khổ của hấn cũng nhìn thấu được nỗi đau phản chiếu lại.

“Thanh Lan, chúng ta đừng làm tổn thương lẫn nhau nữa được không?” Hấn mềm mỏng ôm nàng vào lòng: “Cả đời tìm được người yêu khó khăn như vậy, chúng ta đã vất vả tìm nhau như thế nào sao không giữ lấy?”

“Là lỗi của ta sao?” Nàng không cam lòng chất vấn: “Ta cho chúng ta bao nhiêu cơ hội?”

Hấn giữ lấy gương mặt nàng, đầu tựa vào trán nàng: “Có lẽ kiếp trước ta nợ nàng cho nên đời này mới vì nàng mà điên cuồng như vậy.” Cánh tay trượt xuống dưới ôm chặt lấy nàng: “Được rồi, nàng muốn hỏi gì ta có thể trả lời rõ ràng luôn cho nàng.”

“Thượng Quan Vinh, Đoan Mộc Cầu, Công Lân An, ba người này rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?”

Hấn thở dài mấy hơi rồi mới kể cho nàng nghe...

17. Chương 17: End

“Sau khi bài hịch công bố, ta đã sai người viết thư cho hấn để cho hấn thấy rõ tình thế không cần phải bỏ ngựa đá xe. Hấn tuy nắm giữ quân quyền nhưng quân lại thuộc Thiệu Kinh Hài, mấy ngày nay không có hiện thân mà không có tin tức gì thật ra thì đã không chế được Thượng Quan Vinh.”

“Thượng Quan Vinh bị khống chế xong, Đoan Mộc Cầu liền không dám hành động thiếu suy nghĩ cho nên Công Lĩnh An đi thuyết phục hắn, vừa nghe hắn liền đồng ý, ta hứa hẹn chỉ cần Đoan Mộc Cầu quay đầu lại thì sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Nhiếp Thanh Lan cả kinh nói: “Nói như vậy thì chàng đã sớm khống chế được cục diện, vậy lính vây dưới thành của Thượng Quan Vinh...”

“Là ta thiết kế bày dẫn dụ Tư Không Thần mắc mưu. Ta sai đặc sứ của Thượng Quan Vinh bí mật tiếp xúc với Tư Không Thần, nói Thượng Quan Vinh đã nắm được đại cục, xin Tư Không Thần kéo binh đến xem hắn công thành. Tư Không Thần đang bị nàng đánh thua trong lòng hận ta không thể khiến ta chết cho nên nhất định sẽ đi. Nếu tất cả thuận lợi thì giờ hắn sắp lọt vào bẫy của ta rồi.”

Nhiếp Thanh Lan cắn môi, ngả ra sau gối: “Được, thủ đoạn của chàng thật là cao, sao ta không thể nhìn ra tâm cơ của chàng lại có thể sâu như vậy? Nhiều chuyện chàng gạt ta như thế sao nước vẫn không lọt giọt nào?”

“Nàng cách quá xa ra, ta không thể đem việc này truyền đạt hết cho nàng được.”

“Quý biện!” Nhiếp Thanh Lan oán hận quay mặt qua chỗ khác: “Lúc ta ở kinh thành, nhất định là chàng đã nghĩ xong rồi nhưng chàng một chữ cũng không nói cho ta biết... tóm lại chính là chàng không tin ta!”

“Ta tin nàng, nhưng mà ta lại không tin Tư Không Thần.” Lý Thừa Dục nắm tay của nàng, cho dù nàng cố gắng rút trở về nhưng hắn vẫn cố nắm chặt: “Ta không biết trên chiến trường hắn có dùng tình cũ để động lòng nàng hay không? Mà nàng có biết sẽ vì tình hay không mà bỏ qua cho hắn? Có lần đầu mềm lòng sẽ có lần thứ hai, nhưng nếu lòng nàng đã mềm thì cả đời nàng sẽ bị đoạn tình này trói chặt.”

Nhiếp Thanh Lan buồn bã cười nói: “Hắn từng nói qua, chàng đang lợi dụng ta mà ta thì một mực che chở cho chàng, đến con ngựa còn thật lòng với ta. Hôm nay xem ra câu trả lời đó của ta thật là ngây thơ.”

“Thanh Lan.” Hắn tiến tới nắm lấy tay nàng: “Nàng phải hiểu một khi ta ngồi ở vị trí này thì không chỉ bởi vì đoạn tình của hai người mà là còn phải nghĩ chu toàn. Hôm nay hắn lui quân nhưng hắn cam tâm sao? Tháng sau hoặc năm sau ngộ nhỡ góc đầu dậy làm sao bây giờ?”

“Cho nên chàng phải nhớ cở tận gốc? Oan oan tương báo khi nào dừng? Không phải chàng vẫn hy vọng dân chúng hai nước có thể duy trì hòa bình? Ta thấy toàn là những lời dối gạt nói suông!” Nàng tức giận đập cửa hô: “Dừng xe!”

Xe đã đi được nửa đường thì dừng lại, Nhiếp Thanh Lan phi thân ra khỏi xe ngựa quay người lại nói: “Thừa Dục, ta hiểu là chàng có điều khó xử nhưng ta cũng khó xử, ta không thể để cho tư tình của chúng ta phá hủy hòa bình của hai quốc gia. Nếu như chàng giết Tư Không Thần thì Tư Không Triều sẽ để yên sao? Chàng nói xem hòa bình ở đâu?”

Lý Thừa Dục ngồi ở bên trong xe, lòng vốn đang gợn sóng cũng bởi vì lời này của nàng mà càng thêm khó thở.

Tư Không Thần chính xác đã bị lừa đến kinh thành Huyết Nguyệt nhưng hắn không dám mang theo đại quân đến sợ đứt dây động rừng mà chỉ sai Dương Phàm mang theo mấy trăm người đi cùng.

Hành Kinh Đào từng muốn khuyên can, nhưng Tư Không Thần cố ý muốn tới.

“Bệ hạ, nếu có bấy thì sao? Thân ngài là quân vương của một nước, hai nước bây giờ đang giao chiến, sao ngài có thể giao thiệp ở thủ phủ của kẻ thù?”

“Nhiếp Thanh Lan không phải vẫn còn ở trong thành Sông Hằng sao?” Tư Không Thần không nhin được cắt đứt lời khuyên can: “Nếu có bấy thì hiện tại nàng nên lui về kinh thành, giờ nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, có thể thấy được Lý Thừa Dục đã bị Thượng Quan Vinh khống chế.”

“Thượng Quan Vinh cũng chỉ là kẻ tiểu nhân, lời của hắn có thể nào mà tin hoàn toàn?”

Tư Không Thần khinh miệt cười hừ: “Thượng Quan Vinh đều chỉ mong lật đổ Lý Thừa Dục và Nhiếp Thanh Lan để độc bá, nếu không hắn đã không mạo hiểm để bị toàn dân Huyết Nguyệt phỉ nhổ để tạo

phần. Lão tướng quân yên tâm đi, ta sẽ không tùy tiện xuất hiện ở trong thành, chỉ ngồi chờ tin tức mà thôi, nhưng lúc Lý Thừa Dục bị chặt đầu ta muốn chính mắt thấy!”

Bốn phía của kinh thành Huyết Nguyệt cũng chính xác có hơn một vạn binh lính đóng quân.

Cửa thành đã bị phong tỏa, mọi người ra vào đều bị kiểm tra.

Mặc dù Thượng Quan Vinh đã cho Tư Không Thần thể bài có thể thông hành nhưng Tư Không Thần vẫn không dùng vì hắn không hy vọng mình vừa mới vào thành đã bị người khác giám thị.

Đối với Thượng Quan Vinh hắn đương nhiên có phòng bị.

Cho nên, đêm khuya sau khi hắn cùng Dương Phàm thị sát thị vệ ở tường thành xong mới quyết định từ nơi phòng thủ kém nhất là ở cửa Đông Nam treo tường thành vào.

Kế hoạch tiến hành thuận lợi, tối nay vừa đúng không trăng, trên bầu trời chỉ có mây đen lớp lớp, không có ánh trăng càng không nguy hiểm.

Tư Không Thần đem dây thừng có móc sắc ném qua tường nắm lấy dây treo lên.

Đám người Dương Phàm đã sớm đứng trên tường tiếp ứng, gần trăm tên lính tinh nhuệ không tiếng động cứ như vậy mà lên vào kinh thành Huyết Nguyệt.

“Bệ hạ, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?” Dương Phàm nhỏ giọng hỏi.

Tư Không Thần suy nghĩ một chút: “Thượng Quan Vinh nói người của hắn đã âm thầm khống chế được Lý Thừa Dục, nếu thật sự là như thế, Lý Thừa Dục chỉ có thể ở ba nơi: hoàng cung, đại lao Hình bộ hoặc là phủ Thừa Tướng của hắn, Ta đoán Thượng Quan Vinh không dám mạo phạm uy nghiêm của Hoàng Cung cho nên Lý Thừa Dục chỉ có thể ở Đại lao hình bộ hoặc là phủ Thừa Tướng.” Hắn suy nghĩ chốc lát: “Đi phủ Thừa Tướng xem ở đó có moi được tin tức nào không.”

Vị trí Phủ Thừa Tướng đã được Thượng Quan Vinh vẽ căn kê trên bản đồ nên bọn họ liền dễ dàng tìm được mục tiêu.

Nhưng cửa chính phủ Thừa Tướng khép chặt, ngay cả một người giữ cửa cũng không có khiến cho không khí có vẻ vô cùng quỷ dị.

Tư Không Thần lật ngói lên nhìn vào bên trong, Phủ thừa Tướng to như vậy nhưng không có người thường xuyên qua lại, chỉ có vài tên lính cầm trường thương cùng đoản kiếm đứng trong góc canh giữ, vẻ mặt nặng nề.

“Nhìn qua có vẻ thật là Thượng Quan Vinh đã thành công.” Tư Không Thần nhỏ giọng nói, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười.

Vừa đúng có một tiểu nha hoàn bưng một khay đi vào trong, một tên lính gọi nàng lại, hai người nói chuyện có thể nghe rõ ràng:

“Đứng lại, thức ăn này là đưa đến đâu?”

“Mỗi ngày không phải đều phải... Đưa đến nam sương phòng hay sao? Hầu gia phân phó như vậy...”

“Thừa tướng ăn sao?”

“Không ăn cũng phải đưa, Hầu gia phân phó, một ngày ba bữa đều không đưa thiếu!”

“Ừ, đi qua đi.”

“Nam sương phòng.” Dương Phàm nhìn Tư Không Thần một cái: “Xem bóng dáng của Lý Thừa Dục bị giam ở nơi nào, trước hết sai thuộc hạ đi điều tra đã.”

Tư Không Thần khẽ gật đầu, Dương Phàm phi thân lướt vào sâu trong viện chỗ Nam sương phòng.

Lúc này, Tư Không Thần nghe được có người kêu lên: “Hầu gia...”

Từ bóng cây trong bóng cây có một người đi ra, mặc dù hắn không biết Thượng Quan Vinh nhưng có thể nhìn thấy khí phách của người này hắn có thể đoán ra đó là Thượng Quan Vinh không chút nghi ngờ, phía sau hắn còn có cả một đám người.

“Hai ngày này bệ hạ có thể nhận được tin tức mà chạy về kinh, Lý Thừa Dục không thể lưu lại, tối nay không bằng liền chặt đầu hắn.” Thượng Quan Vinh nói.

“Ngộ nhờ những quan viên trong triều không phục?” Một kẻ giống như là mưu sĩ nói lên sự lo lắng của hắn.

Thượng Quan Vinh không nhận được nói: “Lý Thừa Dục chết, Nhiếp Thanh Lan sẽ dễ dàng bị đẩy xuống ngai vàng, không phải sợ!”

Nói xong, Thượng Quan Vinh cũng đi về phía nam sương phòng.

Nghe giọng điệu của hắn như muốn tối nay sẽ giết luôn Lý Thừa Dục, Tư Không Thần cũng không thể kìm nén được nữa, cả người như gió lốc tiến sâu và đại viện.

Thượng Quan Vinh mang theo đám người vào nam sương phòng, gian phòng này rất lớn nhưng chỉ có một ngọn đèn dầu, có một người đang ngồi ở đó, đen như mực không thấy rõ diện mạo.

Thượng Quan Vinh cười hì hì đẩy cửa vào: “Thừa tướng đại nhân, thức ăn tối nay vừa miệng chứ?”

Có người trong nhà giống như là nhỏ giọng nói câu gì, Thượng Quan Vinh không nghe rõ ràng lại đến gần một bước.

“Thừa tướng đại nhân ngàn vạn lần không được trách ta trở mặt vô tình, nếu không phải ngài ép ta không còn đường để đi, ta cũng sẽ không xuất chiêu phá phủ trầm chu. Ngày mai nữ hoàng bệ hạ của ngài sẽ trở lại rồi, đáng tiếc không thể khiến hai người gặp mặt. Ngài xuống hoàng tuyền trước đợi nàng, nếu nàng si tình tất sẽ đuổi theo ngài.”

Hắn nháy mắt, có vài người đi vào trong định động thủ chợt có người đá ngã lăn ghế đánh trúng hai người động thủ sau đó tung người phi ra khỏi phòng.

Thượng Quan Vinh dậm chân quát lên: “Hắn đã cưỡi trời bao lâu rồi? Sao không trời lại? Không được để hắn chạy!”

Người kia mới chạy đến đại viện thì gặp hai người phi xuống một trước một sau vây lấy hắn, sau đó là một thanh trường kiếm dí sát cổ họng hắn.

Người tới chính là Tư Không Thần cùng Dương Phàm.

Bọn họ ở trên tường nhìn lén vào trong, không ngờ Lý Thừa Dục sẽ có phản kích, thấy hắn định chạy trốn dưới tình thế cấp bách Tư Không Thần và Dương Phàm liền phi thân ra cản đường. Nhưng khi trường kiếm chìa vào ngực hắn thì Tư Không Thần liền ngây người... vì người này không phải là Lý Thừa Dục mà chỉ là người mặt trang phục Thừa Tướng mà thôi.

Thượng Quan Vinh ở tại cửa ra vào cười ha ha: “Tư Không bệ hạ, nghe đại danh đã lâu! Hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy, rốt cuộc có thể ở đây thỉnh an ngài.”

Tư Không Thần không nghĩ tới đối phương chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra hắn, ý thức được tình thế có biến trong lòng không khỏi kinh hãi, khóe mắt quét về bốn phía thấy vọt lên hơn trăm người đang giương sẵn cung tên nhắm vào họ.

Thượng Quan Vinh làm bộ phui phui tay áo, nhàn nhã bước tới: “Kế này của Thừa tướng thật hay nha! Hắn đoán chắc là ngài sẽ dễ dàng hiện thân, cũng đoán ngài sẽ dò thám phủ Thừa Tướng cho nên ta đã bày ra bày này chờ ngài. Ngài không biết là từ lúc ngài lấy dây thừng treo vào trong thành thì chúng ta đã theo dõi ngài. Mấy trăm hộ vệ đang đợi ngài ở ngoài phủ thừa tướng đã bị nhân mã của chúng ta đông gấp mười lần vây lấy nên không thể cứu ngài được.”

Con người Tư Không Thần rét lạnh: “Thì ra các người liên thủ diễn trò!”

“Đúng vậy, ta nhất thời bị ngài mê hoặc đã dối đầu với cả lòng dân Huyết Nguyệt, may mắn là Thừa Tướng không để ý tới hiểm khích lúc trước nguyện ý cho ta sửa sai, mà đầu tiên đó là nghĩ cách bắt được ngài.

Ngài là nhân trung long phượng, muốn bắt được ngài đâu dễ vậy? May mà Thừa Tướng bố cục xảo diệu, mà ngài cũng chịu nể mặt ta ngoan ngoãn mắc câu.”

Tư Không Thần âm thầm thống hận chính mình đã quá chủ quan, giờ chỉ biết vắt óc nghĩ ra đối sách.

Dương Phàm đứng bên tai hắn nói nhỏ: “Bệ hạ, lát nữa ngài tìm cơ hội thoát đi!”

Tư Không Thần còn không kịp suy nghĩ ra ý tứ của hắn đã bị Dương Phàm dí kiếm vào cổ hắn cười lạnh: “Bệ hạ, tha thứ cho thuộc hạ có lỗi với ngài!”

Thượng Quan Vinh vỗ tay cười nói: “Được, lâm trận phản bội, người cũng xem như bỏ gian tà theo chính nghĩa, trước mặt thừa tướng ta sẽ nói tốt cho người vài câu!”

Ai ngờ Dương Phàm thừa dịp Thượng Quan Vinh không phòng bị nhanh như chớp vọt tới trước mặt hắn, trường kiếm liền đề lên cổ hắn lớn tiếng quát: “Để mũi tên xuống!”

Biến cố mới này khiến cho những người đang giương cung không khỏi bắn khoăn nhìn Thượng Quan Vinh không biết làm thế nào cho phải.

Thượng Quan Vinh trợn mắt, giọng căm hận nói: “Người cũng không nhìn một chút xem nơi này có bao nhiêu người? Người bắt ta lại có thể cứu được bệ hạ của người sao?”

“Cùng lắm thì đồng quy vu tận!” Dương Phàm nhìn Tư Không Thần lo lắng hét lên: “Bệ hạ đi mau!”

Trong lòng Tư Không Thần biết nếu mình đi thì Dương Phàm khó mà sống, hắn xả thân cứu mình, phần ân tình này khiến hắn quả thật động lòng.

Đang lúc do dự trong bóng tối bỗng có một người cao lớn nhào tới trước mặt hắn, theo bản năng hắn dùng trường kiếm đỡ đoản đao của đối phương, lực quá lớn khiến hắn lao đảo về phía sau hai bước mới đứng lại được.

Dù sao hắn cũng là thân kinh bách chiến, chỉ sau một chiêu cũng biết không đủ năng lực đối địch, tay hắn vòng ra sau lôi thanh đoản đao, đao kiếm đều dùng để ra sức ứng chiến với người nọ.

Công phu người kia cực cao, trong vòng mười chiêu đã chém đứt trường kiếm của hắn sau đó dí sát đao vào cổ họng hắn.

“Thiết Hùng! Dừng tay!” Một tiếng thét kinh hãi, mang theo tức giận cùng lo âu từ đầu bên kia nhào tới.

Nghe giọng nói này, Tư Không Thần không khỏi run lên trong lòng tràn đầy thống hận.

Nàng rút cuộc vẫn tới, mà tới làm gì? Nhìn hắn thảm bại toàn diện sao?

Thiết Hùng nghe Nhiếp Thanh Lan hét lên, do dự một lát rồi nhảy ra khỏi vòng chiến.

Nhiếp Thanh Lan chạy vội tới trước mặt Tư Không Thần, thấy hắn một thân nhếch nhác, đầy mặt phần hận, trong tay còn nắm Hoa Đào Đao của nàng! Không ngờ lâu như vậy hắn vẫn còn mang nó trên người, trong lúc nhất thời nàng không biết nên nói như thế nào cho phải.

“Bệ hạ, người đi đi!” Nàng khẽ nhắm mắt không muốn nhìn hắn.

“Đi? Đi nơi nào? Đi Hoàng Tuyền sao?” Tư Không Thần cười lạnh một tiếng: “Vậy thì như ý của người đi!” Hắn đưa đao lên cổ, nhắm mắt dùng sức...

Không ngờ có một sức mạnh khổng lồ chợt từ phía sau đè hắn lại, đem đao hắn kéo ra ngoài.

Hắn mở mắt ra chợt thấy người hắn không mong muốn nhất đứng bên cạnh mình, một tay cầm chặt lưỡi đao, máu tương từ lưỡi đao chảy xuống nhưng người kia vẫn bình tĩnh trong đêm tối không kêu một tiếng nào.

“Thừa Dục!” Nhiếp Thanh Lan thấy vậy quả thực là bị hù dọa, nàng không nghĩ Tư Không Thần bị thảm bại như thế này lại muốn tự sát, càng không nghĩ Lý Thừa Dục sẽ tay không giữ chặt lấy đao.

Đôi mắt Lý Thừa Dục yên lặng nhìn Tư Không Thần.

Tư Không Thần cũng yên lặng nhìn hắn.

Đây là lần đầu tiên hai người nam nhân nghiêm túc nhìn kỹ địch thủ lớn nhất của đời mình.

“Người lấy dao nòng để tự sát là muốn cho nòng nhớ người cả đời.” Lý Thừa Dục nói toạc ý đồ của hắn: “Cho nên ta mạn phép không thể để cho người như ý, bởi vì ta muốn trong lòng của nòng sau này chỉ có một mình ta.”

Khí thế cuồng vọng và bá đạo hiện lên ở nụ cười khinh miệt lạnh lùng nơi khóe môi xinh đẹp.

“Buông tay!” Nhiếp Thanh Lan giận đến hét lên, đám người xung quanh đang giương cung cũng bị chấn kinh mà rơi hết cả mũi tên và đao xuống.

Nhiếp Thanh Lan xông lên trước giữ lấy tay Lý Thừa Dục đang cầm đao, nhìn vết thương bị đao cắm sâu hoắm đau lòng đến mức như lưỡi đao kia đang chém phải lòng mình.

“Đồ điên! Sao chàng phải giữ chặt hắn, sao phải dùng cách này để tự hại mình?”

Nàng vội vàng quay đầu lại quát Thiết Hùng: “Đi tìm đại phu! Thuốc cầm máu và vải trắng!”

Không đợi nàng mở miệng, Thiết Hùng đã sớm vọt ra ngoài.

Nhiếp Thanh Lan cầm tay của hắn, càng không ngừng tự lẩm bẩm: “Nếu phạm vào gân cốt thì sao bây giờ? Ngộ nhỡ sau cánh tay này bị phế thì biết làm sao?”

Lý Thừa Dục cười một tiếng: “Vậy thì mượn tay của nòng làm tay ta vậy!”

“Còn nói giỡn? Lúc này chàng còn cười được?” Nàng giận không chịu nổi: “Là chàng cố ý phải không? Chàng vốn là như vậy, cố ý chọc giận ta xen trong lòng ta có phải có chàng hay không đúng không?”

“Nếu không phải vì nòng ta cần gì phải làm vậy?” Hắn thở dài nói: “Ta vẫn không thể để hắn chết để cho nòng hận ta cả đời chứ?” Trước mặt mọi người hắn cứ như vậy ôm nòng vào ngực.

Nhiếp Thanh Lan không để ý đến cử chỉ mập mờ của hắn không ngừng hỏi: “Sao đại phu và thuốc vẫn chưa tới?”

Tư Không Thần đứng một bên ngơ ngác nhìn hai người nói chuyện đột nhiên cảm thấy trong trời đất chỉ còn cô độc một mình hắn, hai người trước mặt kia đã thân mật đến mức không còn bất kỳ kẽ hở nào để chen vào.

Hắn thở dài một tiếng, đem Hoa Đào Đao ra bẻ gãy: “Tình đã không còn thì giữ đao cũng không còn ý nghĩa!”

Bỏ lại đoạn đao, hắn ngẩng đầu lên mà bước nhanh ra ngoài. Đám binh sĩ không thấy Nhiếp Thanh Lan và Lý Thừa Dục ra lệnh nên không biết làm gì, hơn nữa lại sợ khí thế của hắn cũng không dám tiến lên cản lại.

Dương Phàm đã điểm huyết đạo của Thượng Quan Vinh vớt hắn ở đó rồi phi thân đuổi theo.

“Thanh Lan...” Lý Thừa Dục liếc mắt nhìn hai người kia định nói rồi thôi.

“Ta biết rõ.” Nhiếp Thanh Lan cũng không ngẩng đầu, lại càng không quay đầu lại: “Để cho hắn đi.”

Nàng biết Tư Không Thần kiêu ngạo trong lòng không chấp nhận bất kỳ sự an ủi nào, đối với hắn đó đều là nhục nhã không bằng để cho hắn lẳng lặng mà rời đi.

Huống chi, lúc này trong lòng nàng chỉ có người trước mắt này và vết thương trên tay hắn, nàng cũng không thích bị những chuyện khác làm phân tâm.

Lôi Lý Thừa Dục tùy tiện vào một gian thư phòng, Nhiếp Thanh Lan vội vã dùng khăn tay của mình giúp hắn băng bó vết thương.

“Một đao kia coi như là ta đối với nòng nói lời xin lỗi.” Hắn ghé bên tai nàng thì thầm: “So với say rượu múa kiếm dưới trăng gì đó thì đây nhiều thành ý hơn đúng không?”

Nàng vừa giận vừa tức lại đau lòng: “Nếu chàng thật có thành ý thì về sau đừng chọc giận ta! Nếu tới nay hắn chết, tất nhiên ta sẽ không còn mặt mũi mà nhìn giang đông phụ lão. Nhưng hôm nay nếu chàng gặp

chuyện gì thì ta có thể sống được sao? Ta gả cho chàng là vì thiên trường địa cửu chứ không phải là vì vui đùa trong chốn lạt, chàng... Ta thật hận không đánh cho chàng ba quyền!”

Hắn nhất thời như trút được gánh nặng, nghe nàng chịu nói như vậy hiển nhiên đã tha thứ hẳn.

Vì vậy hắn dùng máu ở tay bôi lấy môi nàng đem môi nàng đỏ đến xinh đẹp sau đó thuận thế mà hôn lên, mùi vị máu tươi đồng thời tiến vào cả hai người.

Yêu hận lẫn lộn chính là vị máu này, hắn hy vọng lúc này có thể nhắc nhở mình không được làm tổn thương lẫn nhau thêm một lần nữa.

Nàng tức giận đưa tay nắm thành quả đấm hung hăng đấm sau lưng hắn ba cái coi như là trừng phạt. Cho đến khi Thiết Hùng cùng đại phu tới hắn mới chịu buông nàng ra.

“Thừa tướng, Thượng Quan Vinh xử trí như thế nào?” Thiết Hùng cung kính thỉnh giáo.

Lý Thừa Dục thấy Nhiếp Thanh Lan nhìn mình chăm chú liền cười nói: “Cái loại gió chiều nào theo chiều đó, bại hoại như vậy thì nàng cho là ta muốn giữ hắn sao? Trần Tấn Nam hắn có thể vì mình chạy trốn chết tư thông với địch hại chúng ta chết bao nhiêu người. Những tội này đều giao cho Hình Bộ, Hình bộ xử lý xong thì giao cho Nữ Hoàng xử trí. Lần này ta nghe nàng, được không?”

Kia câu nói sau cùng mặc dù nhỏ nhưng mọi người xung quanh đều nghe thấy nhưng giả bộ như không nghe.

Nàng trừng mắt nhìn hắn: “Thì ra là chỉ có lần này nghe ta sao?”

Lý Thừa Dục cười nói: “Người kia hiện tại đã ra khỏi thành. Nàng yên tâm, ngoài thành không có bất kỳ mai phục nào, hắn và bộ hạ của hắn có thể thuận lợi mà trở về quốc thổ, chuyện này, ta cũng nghe lời nàng.”

Nhiếp Thanh Lan cúi đầu, im lặng thở dài.

Hắn đã nhận ra, lặng lẽ dùng bàn tay không bị thương cầm lấy bàn tay nàng.

Nàng nhìn mười ngón tay đan vào nhau... có lẽ đây mới là số phận đã định.

Số phận đã định khiến nàng vượt thiên sơn vạn thủy đến nước này, số phận đã định đã khiến nàng từ quốc gia thù địch trở thành nữ hoàng của nước này, số phận đã định có người ở một nước xa xôi đang lặng lẽ chờ nàng tới.

Trên đời có ai có thể tránh được số phận đây? Vừa nghĩ thế lại nghĩ sau nhiều đau khổ có thể cười một tiếng rồi.

Một tháng sau, tại triều đình Huyết Nguyệt Quốc.

Lý Thừa Dục nghiêm trang đứng ở dưới bậc, lần lượt tấu trình việc triều chính với Nhiếp Thanh Lan...

“Hình bộ đã xem xét về tội mưu phản của Định Viễn Hầu Thượng Quan Vinh, vì đời trước của hắn có công lớn với triều đình nên mở một con đường sống, phế bỏ tước vị không được phép hồi triều.

“Dân chúng Kính Xuyên đã di chuyển hết nhưng Tư Không Triều mấy ngày trước thương lượng ý định lấy đất Kính Xuyên đổi lấy việc mở bờ biển trao đổi buôn bán. Chuyện này bộ Hộ và Bộ Lại sẽ thương nghị, hôm sau sẽ trình lên bệ hạ.

“Bình Bộ muốn bố trí binh lực ở Hoắc Sơn cùng Sông Hằng và các vùng phụ cận, muốn đưa Tổng binh Sông Hằng về tại Hoắc Sơn và Tổng Binh Sông Hằng tiến cử Quách Phi.”

“Ngày gần đây quốc nội bão tuyết giáng xuống, Bộ Hộ đã phát hết 3500 bộ áo mùa đông và chăn bông cho Kinh Giao. Công Bộ báo tu bổ đê kè chậm nhất là cuối tháng có thể hoàn thành.”

Nhiếp Thanh Lan lắng lắng nghe hắn tấu xong mỉm cười nói: “Gần đây chư vị cực khổ rồi, cuối cùng mọi chuyện đã bình định. Tư Không Triều chịu bắt tay giảng hòa với chúng ta thì hiện tại là lúc chúng ta nên bắt tay vào dân sinh, xin các vị vạn lần không được lơ là!”

“Tuân chỉ!”

Sau đó là một số tấu chương, Nhiếp Thanh Lan tuyên chỉ tan triều đứng dậy trở về tẩm cung.

Đạp trên tuyết đọng dày đặc, mang theo một thân thanh hàn đi vào cửa cung, một bình trà xanh đã chuẩn bị sẵn ở đó. Nàng vừa mới đến bên bàn trà đã có một đôi tay nhanh chóng vươn về phía trước giúp nàng rót trà.

Nàng không quay đầu lại, mặc cho người kia ôm chặt lấy mình, nàng chỉ khẽ dựa vào nhích dần đến lồng ngực quen thuộc.

“Bệ hạ, hôm nay rất an tĩnh, ở trong triều đình không có bất kỳ dị nghị nào.” Hơi thở nóng bỏng quấy đến vành tai nhạy cảm của nàng.

“Thừa tướng đại nhân cúc cung tận tụy, phí tâm vô số, ta cũng không phải là người xảo trá tai quái sao phải tìm phiền phức?” Nàng trêu ghẹo đáp lại.

“Nói như vậy, bệ hạ phải không sẽ cùng vi thần hờn dỗi rồi sao? Mấy ngày nay, vi thần trôi qua nơm nớp lo sợ cẩn thận, hôm nay là không phải có thể thở phào một cái rồi sao?” Hắn vừa hỏi, đầu lưỡi không ngừng đùa giỡn vành tai nhạy cảm, hải lòng khi thấy thân thể của nàng run lên và vành tai không ngừng đỏ bừng.

Nàng đem lấy tay hắn trượt xuống dưới chạm đến bụng mình: “Chỉ sợ về sau chàng còn phải lo lắng và cẩn thận hơn.”

Tay của hắn cách y phục đụng vào phần mềm mại kia không khỏi sững sốt, một lúc mới phản ứng được: “Nàng... có thai?”

“Ngày sau hài tử ra đời mới thật khiến cho chàng nhức đầu.” Sáng sớm nàng rời giường cảm thấy không thoải mái liền gọi thái y bắt mạch mới biết được điều này. Giờ đột nhiên nói cho hắn biết và vô cùng hải lòng khi có thể làm cho hắn một khắc ngáy ngốc.

Hắn xoay người nàng lại, mặt mày hớn hởi: “Sao có thể chứ? Hài tử là kiêu ngạo của chúng ta mới đúng. Lại nói nàng và ta xem như không phải là chính gốc Huyết Nguyệt, nếu là nữ nhi thì là người tương lai thừa kế ngôi vị, so với xuất thân của chúng ta càng tôn quý rồi!”

“Nếu như là con trai thì sao? Ta không muốn hài tử của ta gặp uất ức như chàng!” Nàng vịn lấy cổ hắn cẩn thận đáp lại nụ hôn của hắn.

“Chịu chút uất ức cũng không sao.” Hắn vừa hôn nàng vừa hàm hồ đáp: “Nếu như gặp một nữ nhân đáng để yêu thì những uất ức kia cũng bằng tài phú cả đời!”

“Nói khéo như rót mật.” Nàng giận cười một tiếng: “Giờ chàng càng khéo tiếng ngon ngọt!”

“Vì hầu hạ Nữ Hoàng Bệ Hạ, chỉ ‘nói khéo như rót mật’ sao đủ được?” Hắn cười chặn lấy môi nàng.

Lần này, hắn ôm lấy nàng cực kỳ cẩn thận không để cho thân thể mình đụng đến sinh mệnh trong bụng nàng.

Nhìn trộm phía ngoài cửa sổ chỉ thấy bông tuyết bay múa đầy trời tuyết mỹ như tranh vẽ.

Mùa đông cũng nhanh qua, tiếp đó là xuân lại đến. Bốn mùa luân chuyển, sinh mạng luân chuyển, một sinh mệnh mới bắt đầu có nghĩa là một bắt đầu một hành trình mới.

Bỏ đi bao gánh nặng để đón một sinh mạng mới thì đây mới là cuộc sống nên theo đuổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-dao-khuyenh-quoc>